

**REFERAT
FRA
REGULERINGSUTVALGET**

1980

Fiskeridirektoratet

R E F E R A T

fra møte i Reguleringsutvalget den 21.mars 1980.

Møte ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl. 0900 til kl. 1630.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

FRA ADMINISTRASJONEN:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet.
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet.
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet.
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt.

FRA FISKERNES ORGANISASJONER:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet.
Disponent Arnold Reinholdtsen.
Fiskeskipper Kåre Mikalsen.
Fiskeskipper Anton Leine.
Fiskebåtreder Harald Birkeland.
Avdelingsleder Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund.

Som sekretærer for utvalget møtte konsulent Arne Wåge og førstesekretær Egil Lekven, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Assisterende direktør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet.
Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet.
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet.
Forsker Øyvind Ulltang, Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt.
Forsker Ole ^{Johann} Østvedt, -"- -"
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Petter Gullestad, -"
Førstesekretær Lidvard Grønnevet, -"
Førstesekretær Idar Høviskeland, -"

Som observatør møtte generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag og under behandling av sak 1/80, fiskeskipper Ole Strand, Norsk Fabrikkskips Forening, Petter Fladmark, Norske Fiskeprodusenters Forening. Representant for Norsk Nærings- og Nytelsesmiddel arbeiderforbund

var innkalt som observatør, men kunne ikke møte.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fra følgende forslag til sakliste:

- Sak 1/80. Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse 1980.
- Sak 2/80. Regulering av vinterloddefisket 1980.
Orientering.
- Sak 3/80. Regulering av fisket etter reker ved Grønland og i Barentshavet 1980.
a) Orientering om kvote- og lisensieringsordningen ved Øst- og Vest-Grønland.
b) Regulering av fisket i Barentshavet.
- Sak 4/80. Foreløpig drøfting av reguleringsopplegget for makrellfisket i Nordsjøen og kolmulefisket ved Færøyane.
- Sak 5/80. Regulering av fisket etter sei i norsk økonomisk sone.
a) Nord for 62°n.br.
b) Sør for 62°n.br.
- Sak 6/80. Regulering av fiske etter kystsild i Trondheimsfjorden.
- Sak 7/80. Regulering av fisket i Skagerrak.
a) Orientering om kvoteforhandlingene.
b) Regulering av fisket etter sild.
- Sak 8/80. Orientering om inngåtte kvoteavtaler.
a) Kvoteavtalen med EF.
b) Kvoteavtalen med Færøyane.

Sak 9/80.

Eventuelt.

Jeg kan ingen merknader til innkallingene til eller sakliste til møtet.

SAK 1. REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE I 1980.

a) Gjennomføring av torskereguleringen.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var opplyst bl.a. følgende:

Fiskeridepartementet fastsatte 19.12.79 forskrifter for fisket i 1980. På den bakgrunn fordelte Fiskeridirektøren kvoter til de fartøy som var registrert.

Fiskeridepartementet fastsatte 23.januar 1980 forskrifter for opplagsordningen for fersk- og rundfrysetrålere.

På bakgrunn av at opplagsordningen omfatter både ferskfisk- og rundfrysetrålere, ble forskriftene for torskereguleringen endret 5.mars d.å.

Fordi 4 fartøy først gikk i opplag omkring 1.mars, var refordelingen av fartøykvotene først klar den 7.mars. Refordelingen av kvotene var vist i vedlegg til saksdokumentet.

De 3.000 tonn som var avsatt til distriksmessig fordeling var tatt med ved refordelingen av kvotene. Refordelingen av kvotene var foretatt av Fiskeridirektøren på grunnlag av departementets forutsetninger om regioninndeling etc. slik disse var kommet til uttrykk i brev av 6.3. til Fiskeridirektøren.

Fiskeridepartementet hadde godkjent opplag for en saltfisktråler. Kvoten var fordelt på de øvrige saltfisktrålerne.

I forbindelse med refordelingen av fartøykvoter bestemte Fiskeridirektøren den 5.mars at 200 tonn torsk rund vekt av ferskfisktrålernes årskvoter skal reserveres til perioden etter 1.august.

Bestemmelsen om periodisering måtte tas i forbindelse med refordelingen av kvotene, uten å kunne legges fram for Reguleringsutvalget. I saksdokumentet var det forutsatt at utvalget realitetsdrøftet bestemmelsen om periodisering.

Fiskeridirektøren hadde mottatt en del muntlige henvendelser med spørsmål om det i 1980 ville bli gitt adgang til overføring av kvoter/deler av kvoter innen et rederi/administrasjonsselskap.

Fiskeridirektøren hadde tidligere stilt seg skeptisk til en slik overføringsadgang, kanskje spesielt fordi dette ville favorisere flerbåtsrederiene i forhold til enbåtsrederier.

Grunnlaget for skepsisen var imidlertid i noen grad fallt bort med gjennomføringen av opplagsordningen og refordelingen av kvoter. Innen de enkelte regioner var fartøy fra enbåts- og flerbåtsrederier stilt likt ved fordelingen av de innsparte kvoter.

I saksdokumentet var utvalget bedt om å vurdere om en for 1980, etter søknad til Fiskeridirektøren, skulle gi adgang til overføring av kvote/deler av kvote innen et rederi/administrasjonsselskap. Det var forutsatt at en eventuell overføringsadgang skulle begrenses til å gjelde mellom fartøy innen en fartøygruppe.

Rasmussen viste videre til notat som ble utdelt under møtet med oversikt over ferskfisk-/rundfrysetrålernes fangster pr. utgangen av februar. Oversikten viste at beregnet oppfisket kvantum torsk var ca. 24.000 tonn rund vekt, noe som utgjorde vel 40% av årskvoten på 58.578 tonn. Av de 24.000 tonn var 4.435 tonn fisket av trålere som var gått i opplag. Oppfisket kvantum hyse var ved utgangen av februar kommet opp i ca. 5.000 tonn. Av de 5.000 hadde opplagstrålerne fisket 1.040 tonn.

Rasmussen presiserte under henvisning til det forberedende saksdokument at i tillegg til spørsmålet om kvoteoverføring innen samme rederi/administrasjonsselskap og spørsmålet om periodisering, burde spørsmålet om ikke rundfrysetrålerne under 400 BRT skulle unntas fra periodiseringspåbudet også vurderes av utvalget.

Reinholdtsen fant det beklagelig at ikke utvalget var gitt anledning til å uttale seg før vedtak var blitt gjort av administrasjonen i forbindelse med gjennomføringen av torskereguleringen. Han hevdet at det var begått betydelig urettferdighet i forbindelse med praktiseringen av opplagsfor-

skriftene og forutsetninger når det gjaldt grunnlaget for fartøykvotetildelingen. Han mente at rundfrysetrålere ikke burde pålegges plikt til periodisering av kvoten og uttrykte stor forståelse for ønskene om å få adgang til overføring av kvoter innen samme rederi/administrasjonsselskap.

Rasmussen var i prinsippet enig med Reinholdtsen når det gjaldt ønskeligheten av at utvalget skulle vært forelagt forslag i forbindelse med gjennomføringen av torskereguleringen. Dette hadde imidlertid ikke vært mulig i praksis, bl.a. p.g.a. at det dro såvidt langt ut før opplagsordningen ble fastsatt.

Gundersen understreket at det ikke hadde vært mulig å få fastsatt opplagsordningen tidligere. Han påpekte dessuten at det gode fisket i årets første måneder hadde gjort det nødvendig for administrasjonen å gripe raskt inn for å sikre anleggene råstoff til høsten. Han forutsatte imidlertid at det var adgang til realitetsdrøftelse på dette møte. Når det gjaldt forslaget fra regionene om rederikvoter var ikke dette gjennomført. En hadde lagt hovedvekten på å fastsette like fartøykvoter innenfor samme region. Dette av hensyn til mannskapene på fartøyene. Til spørsmålet om overføring av kvote innenfor samme rederi/administrasjonsselskap mente han at det ville være rimelig å stille seg liberal når det gjaldt operative fartøyer. Han opplyste at departementet nylig hadde tilskrevet Norges Fiskarlag med forslag til disponering av de avsatte midler til turstøtte. Midlene var foreslått hovedsaklig å bli nyttet til høstfisket, men det var også foreslått at det fra 1.april kan gis driftsstøtte til trålere som fisker i Nordsjøen og ikke er opplagsfartøyer. Det var videre foreslått å gi begrenset adgang til støtte til opplagsfartøyer.

Krog stilte seg skeptisk til å gi adgang til overføring av kvoter innen samme rederi/administrasjonsselskap. De enkelte rederiene burde vurdert sine behov i denne sammenheng i forbindelse med opplagsordningen. Når det gjaldt spørsmålet om periodisering av fartøykvotene ville dette være avhengig av om det ble gitt adgang til kvoteoverføring mellom fartøyer og hvordan turstøtteordningen ville bli praktisert.

Strand fant det ikke riktig å gå inn for kvoteoverføring innen samme rederi/administrasjonsselskap.

Mikalsen mente at frysetrålere under 400 BRT burde unntas fra pålegget om periodisering av kvotene.

Leine med tilslutning fra Grønnevet og Birkeland, gikk mot en adgang til kvoteoverføring innen samme rederi. Innføring av en slik adgang bare i trålfisket etter torsk, ville virke diskriminerende i forhold til andre fartøygrupper og ville medføre samme krav fra f.eks. ringnotflåten. Dette ville være en uheldig utvikling med fare for kjøp og salg av kvoter.

Reinholdtsen med tilslutning fra Fladmark, hevdet at fersfisktrålerne i dag av hensyn til landanleggene var pålagt sterke begrensninger i forhold til et økonomisk og rasjonelt fiske og trålerne kunne derfor ikke helt sammenliknes med andre fartøygrupper når det gjaldt spørålet om adgang til overføring av kvoter.

Utvalget tiltrådte at:

- av årskvotene av torsk til fersfisktrålere over 250 BRT og over 115' l.l. burde minimum 200 tonn rund vekt avsettes til fiske etter 1.august.
- rundfrysetrålere under 400 BRT burde gis adgang til å fiske hele fartøykvoten før 1.august. Gundersen reserverte seg mot å ta standpunkt til dette spørålet.
- Det ikke burde gis adgang til overføring av kvoter innen samme rederi/administrasjonsselskap. Reinholdtsen tilrådte at det etter søknad burde gis adgang til overføring av kvoter eller deler av kvoter innen samme rederi/administrasjonsselskap. Adgangen burde ikke begrenses til samme fartøygruppe.

Utvalget ble forelagt brev av 14.mars 1980 fra Fiskebåtredernes Forbund til Fiskeridirektøren med forslag om å øke "stortrålerne" kvote med 10.000 tonn.

b) Regulering av fisket etter norsk-arktisk hyse.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det var redegjort for det biologiske grunnlag for og administrasjonens vurderinger

av gjeldende regulering av hysefisket. Av dokumentet gikk det fram at Fiskeridirektørens standpunkt var at hyseandelen på inntil 15% av fartøyenes årskvotepågang av torsk ble opprettholdt inntil videre. Han viste til den fremlagte oversikt over oppfisket kvantum hyse i forhold til torsk ved utgangen av februar og mente at med den reduksjon i innblandingen av hyse som en måtte kunne forvente framover til høsten, var det ikke overhengende fare for vesentlig overskridelse av hysekvantumet på årsbasis. Han pekte på at en eventuell økning av prosentsetningen på 15% ville komme i konflikt med kvoteavtalen med Sovjetunionen.

Reinholdtsen viste til at det nå var fartøyer som hadde fisket hele årskvoten av hyse. Fram til nå hadde det vært et unormalt rikt hysefiske. Det hadde vært meget vanskelig å redusere hyseinnblandingen ved å skifte felt. Han var av den oppfatning at forskernes bestandsestimater var for lave. Han foreslo at bifangstprosentsetningen av hyse ble hevet fra 15 til 25%.

Forskerne la fram kart over utbredelsesområdet for torsk og hyse nord for 62° n.br. Kartet som var utarbeidet på grunnlag av undersøkelser i februar og mars av utbredelsen av 6 år og yngre torsk og hyse, viste at området for fisket hadde blitt vesentlig mindre i de siste år. Grunnen til dette var bl.a. at temperaturen i havet har sunket og at fisken trekker vestover i havet ettersom den blir eldre. Det gode hysefisket hittil i år så forskerne som et områdekonsentrasjonsfenomen. Det ble nå vesentlig fisket på 75-årsklassen, som skulle utgjøre reservene framover i 80-årene. Det var ikke sikkert at hyseinnblandingen i torskefangstene ville reduseres framover våren og sommeren, og det var en reell fare for at 15% innblanding på årsbasis ikke ville holde. Forskernes anslag over mengden av hyse i havet var beheftet med usikkerhet. Gytebestanden var lav, og en hadde pr. i dag ikke data som ga grunnlag for et høyere bestandsestimat. Den formelle prosedyre i forbindelse med ICES' revurdering av hysebestanden kunne ikke ventes avsluttet før i juli. Forskerne kunne ikke tilrå at innblandingsprosenten av hyse ble hevet nå.

Strand støttet forslaget fra Reinholdtsen om heving av innblandingsprosenten fra 15 til 25%. Det var ikke hans erfaring at det nå ble fisket på 75-årsklassen.

Raasok, med tilslutning fra Gundersen, viste til forpliktelsen i kvoteavtalen med Sovjetunionen, og hevdet at det var altfor tidlig å gå inn for en heving av innblandingsprosenten nå. Det ville være viktig å se på utviklingen av kystfisket framover.

Rasmussen hevdet også at en ville ha bedre grunnlag for å vurdere saken på neste møte i utvalget.

Krog og Mikalsen mente også at det nå var for tidlig å ta standpunkt til spørsmålet om eventuell heving av prosentsatsen for tillatt innblanding av hyse i torskefangstene. På spørsmål fra Fladmark om status for de fartøyene som overskrider tillatt bifangst av hyse, beklaget Rasmussen at et fåtall bryter forutsetningene for reguleringen.

Reinholdtsen sa seg villig til å vente til neste møte i utvalget med realitetsbehandlingen av sitt forslag om heving av bifangstprosenten av hyse fra 15 til 25%.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om reguleringen av fisket etter norsk-arktisk hyse til underretning.

c) Regulering av Lofotfisket.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det bl.a. var gitt følgende redegjørelse:

"I telex fra Fiskeridirektøren til Fiskeridepartementet av 1. februar 1980 heter det:

"Vi viser til tidligere behandling i Reguleringsutvalget og til departementets brev av 23. januar d.å.

Fiskeridirektøren vil tilrå en generell stopp i Lofotfisket i en uke i forbindelse med påsken, fra og med tirsdag 1. april til og med 2. påskedag, mandag 7. april.

Begrunnelsen for standpunktet er:

1. I protokollen fra 8. sesjon i den norsk-sovjetiske fiskerikommisjon heter det i pkt. 5 e: "Under hovedinnsiget av torsk til gytefeltene, vil den norske side iverksette nødvendige tiltak for å forbedre gyteforholdene".

Ut fra mønsteret i gyteinnsiget i tidligere år, er det forventet at den foreslåtte stoppen i påskeuken vil falle sammen med siste del av gytingen.

2. Det internasjonale havforskningsråd har anbefalt en begrensning i fisket på alle aldersgrupper av norsk-arktisk torsk.

Den foreslåtte stoppen i lofotfisket vil spesielt begrense fisket på gytebestanden. Ved siden av de fastsatte reguleringer i trålfisket, vil dermed en slik regulering av lofotfisket bidra til å imøtekomme ICES-anbefalingen.

3. Ved den reguleringen som er foreslått vil det unngås at det i forbindelse med påsken blir ilandbrakt overstått fisk. Dermed vil kvantumet fisk av dårlig kvalitet bli redusert.

Fiskeridirektøren vil ellers bemerke:

Ved Reguleringsutvalgets behandling 30. november 1979 av reguleringsopplegget for norsk-arktisk torsk for 1980, ble den kvantumsbegrensede effekten av reguleringen i lofotfisket satt til 5.000 tonn. På bakgrunn av de tallene vi nå har for fisket i tilsvarende uke i 1979 må dette anslaget antas å være ca. 1.000 tonn for høyt.

Den foreslåtte regulering medfører at flere individer får gyte både i 1980 og de nærmest etterfølgende år. Dette kan - under normale og gunstige naturlige betingelser - føre til noe sterkere årsklasser.

Det må imidlertid understrekes at dette forhold ikke er noe selvstendig grunnlag for den foreslåtte regulering."

Fiskeridepartementet fastsatte 8. februar d.å. forskrifter for reguleringen, jfr. den vedlagte "Melding fra Fiskeridirektøren" J. 21/80.

Som det framgår av forskriftene har Fiskeridepartementet gjort unntak for sportsfiske."

Krogh hevdet at reguleringen var gjennomført uten at konkret forslag var behandlet av Reguleringsutvalget. Norges Fiskarlag var i prinsippet fortsatt motstander av regulering av passive redskaper utover det som kunne begrunnes med kvalitetsmessige hensyn. Laget hadde imidlertid funnet å kunne finne seg i regulering av Lofotfisket. Reguleringen hadde møtt sterk kritikk fra fiskerne som hevdet at fredningstiden var for lang. Det var også kommet kraftige reaksjoner på at sportsfiske skulle være tillatt. Utviklingen i fisket hadde redusert nødvendigheten av reguleringen. Reguleringen ville gå ut over de mindre enhetene. Krogh mente at det burde være mulig å endre bestemmelsene slik at fredningstiden ble forkortet med 1 dag og slik at sportsfiske ikke ble unntatt.

Rasmussen viste til at spørsmålet om regulering av Lofotfisket var forelagt utvalget på forrige møte. Når det gjaldt den konkrete utforming av fredningsbestemmelsen var den uklar og delvis selvmotsigende og det var behov for å klargjøre bestemmelsen.

Mikalsen sluttet seg til Kroghs syn. Han hevdet at de aller fleste ville klare å skaffe seg avtak 2.april, og det burde være tillatt å fiske denne dagen. Sportsfiske burde ikke være tillatt i fredningstiden.

Grønnevet hevdet at fredningstiden ikke burde innskrenkes. Sportsfiske til eget forbruk burde tillates.

Strand gikk også mot innskrenkning av fredningstiden.

Gundersen, med tilslutning fra Raasok, mente at spørsmålet om en eventuell innskrenkning i fredningstiden også burde ses i sammenheng med kvoteavtalen med Sovjetunionen og fant ikke å kunne tilrå en innskrenkning. Sportsfiske til eget forbruk burde kunne tillates i fredningstiden.

Utvalgets flertall tilrådde en reguleringsbestemmelse med følgende innhold:

Forbud mot snurrevadfiske fra kl.20.00 31.mars til kl.20.00 7.april.

Garn og line kan trekkes inntil kl.20.00 1.april og settes etter kl.16.00 7.april. Tillatt sportsfiske til eget forbruk i fredningstiden.

Mikalsen tilrådde at fredningstiden ble gjort gjeldende fra 2.april.

SAK 2/80.

REGULERING AV VINTERLODDEFISKET 1980. ORIENTERING.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det var gitt følgende redegjørelse:

"De opprinnelige totalkvoter for vinterloddefisket 1980 var 4,68 mill. hl. til snurperne og 890.000 hl. til trålerne, tilsammen 5,57 mill. hl. Etter kvoteoverføringen fra Sovjet på 23.000 tonn som tilsvarer ca. 240.000 hl., ble vinterkvoter totalt økt med 160.000 hl. og sommerkvoten 1980 med 80.000 hl. Trålernes andel av årskvoten 1980 er tidligere fastsatt til 9%, og derfor fikk trålerne ca. 20.000 hl. av kvoteoverføringen (svarende til 9% av 240.000 hl). Etter dette ble totalkvoten for trålerne i vinter 910.000 hl.

Snurpernes totalkvote ble økt med 140.000 hl. i vinterfisket, fra 4,68 mill. hl. til 4,82 mill. hl.

De enkelte snurpefartøyer fikk som kjent økt sine utdelte kvoter med 5% den 14. februar 1980. Bakgrunnen for denne økning var, i tillegg til overføringen fra Sovjet, at deltakelsen på det tidspunkt var anslått til 230 fartøy mot 234 i den opprinnelige tildeling i midten av januar.

De korrekte tall for deltakelse kunne en først fastslå 3. mars som var siste utseilingsdato både for snurpere og trålere. Oppgaver fra Feitsildfiskernes Salgslag i Harstad viste at 228 snurpere og 120 trålere deltar i årets fiske. Fjorårets tall var 251 snurpere og 98 trålere.

Til de deltakende 228 snurpefartøy var det i alt delt ut 4,90 mill. hl. (kvote 4,82 mill. hl.). Det er sannsynlig at gjenstående "slumper" etc. vil dekke det meste av denne "overfordeling". I melding av 7. mars ble det således meddelt at snurperkvoten var disponert fullt ut.

Til de deltakende 111 konvensjonelle trålere var det delt ut ca. 810.000 hl., og dessuten hadde 9 frysetrålere fått ca. 80.000 hl. Tradisjonelt disponerer ikke frysetrålerne så store kvanta, og tall fra vinterloddefisket 1979 viser at de vanlige trålerne i gjennomsnitt disponerte kun 94% av de utdelte kvoter. Totalt sett fant Fiskeridirektøren at trålkvotene kunne økes slik tabellen under viser:

Til de deltagende 111 konvensjonelle trålere var det delt ut ca. 810.000 hl., og dessuten hadde 9 frysetrålere fått ca. 80.000 hl. Tradisjonelt disponerer ikke frysetrålerne så store kvanta, og tall fra vinterloddefisket 1979 viser at de vanlige trålerne i gjennomsnitt disponerte kun 94% av de utdelte kvoter. Totalt sett fant Fiskeridirektøren at trålkvotene kunne økes slik tabellen under viser:

<u>TRÅLGRUPPE</u>	<u>OPPRINN. KVOTER 1980</u>	<u>REVIDERTE KVOTER 1980</u>
under 1000 hl	6000 hl	7000 hl
1000-1499 "	7000 "	8000 "
1500-1999 "	8000 "	9000 "
2000- over	9000 "	10500 " "

Følgende tall ble lagt fram under møte:

"KVOTESITUASJONEN I LODDEFISKET pr. 21.3.1980
 (Hl lodde)

1	2	3	(1-3)
Gruppe kvote	Tildelt kvote	Innmeldt kvantum pr. 21.3.	Restkvote
Snurp 4.820.000	4.900.000	4.587.960	232.040
Trål 910.000	1.070.000	514.160	395.840
Totalt 5.730.000	5.970.000	5.102.120	627.880 "

Leine var av den oppfatning at hele loddekvoten ikke ville bli tatt og mente at reguleringen for trålerne burde oppheves slik at disse kunne fiske fritt på det gjenstående kvantum. Dermed kunne en sikre at hele kvoten ble fisket.

Birkeland mente at prinsippene i debatten på forrige møte i Reguleringsutvalget ville falle sammen dersom en nå opphevet reguleringen.

Krog støttet Birkelands syn på dette og fant det ikke riktig å oppheve den gjeldende reguleringsordning for trålerne. Han understreket imidlertid

at det fortsatt var behov for prinsipielle drøftelser når det gjaldt å komme fram til best mulig reguleringsordning for framtidige reguleringer av loddefisket.

Rasmussen viste til at utvalget på møte i november, da denne regulering ble diskutert, også vurderte det forhold at en kunne bli stående igjen med et restkvantum. Dette som en følge av at de deltakende fartøy fikk fiske sin tildelte kvote fullt ut og at det ved beregningen av fartøykvotene kun ble lagt til grunn en totalkvote som var 2% høyere enn den reelle. Han mente det ikke var sterke nok grunner for å oppheve gjeldende regulering fiske^e nå og viste i den forbindelse også til at det var mange usikkerhetsfaktorer når det gjaldt å vurdere om totalkvoten ville bli tatt eller ikke. RV/

Leine framsatte følgende forslag som ble krevet protokollert, og som kun fikk hans egen stemme:

Reguleringsutvalget tilrår at gjeldende regulering for trålerne under årets vinterloddefiske oppheves slik at disse kan fiske fritt innenfor totalkvoten.

De øvrige medlemmene i utvalget, unntatt Mikalsen som reserverte seg mot å ta standpunkt, støttet Rasmussens syn og tilrådte at reguleringen av vinterloddefisket ble opprettholdt som fastlagt i de gjeldende reguleringsbestemmelser.

Utvalget tok ellers orienteringen til etterretning.

Sak 3/80. Regulering av fisket etter reker ved Grønland og i Barentshavet i 1980.

a) Orientering om kvote- og lisensieringsordningen ved Øst- og Vest-Grønland.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende orientering:

"Kvoteordningen.

Den norske rekekvoten ved Vest-Grønland er i kvoteavtalen mellom Norge og EF fastsatt til 2.500 tonn i 1980. Dette er en halvering av kvoten i forhold til 1979. Kvoten er fastsatt for NAFO-område 1, dvs. grønlandsk side av midtlinjen i Davisstredet. I kvoteavtalens tekst er det imidlertid tatt med en passus om at konsultasjoner mellom EF og Canada om forvaltning av fellesbestandene i Davisstredet kan føre til at en spesifisert andel av kvoten på 2.500 tonn skal fiskes i kanadisk sone. Tidligere år har denne andelen vært 13%. En liknende ordning i 1980 vil gi en norsk kvote i kanadisk sone på 325 tonn, og en tilsvarende reduksjon i kvoten på grønlandsk side av midtlinjen (til 2.175 tonn). Det er hittil ikke mottatt melding om at en oppsplitting på grønlandsk og kanadisk sone skal foretas, og det norske fartøykvoteopplegget bygger på at hele kvoten kan tas på grønlandsk side på midtlinjen.

Norge har videre adgang til å drive prøvefiske etter reker ved Øst-Grønland, begrenset oppad til 2.500 tonn.

Etter at kvoteavtalen var klar sammenkalte Fiskeridirektøren til et møte mellom representanter for fiskerimyndighetene og de berørte organisasjoner. På bakgrunn av drøftelsene på møtet som ble holdt i Trondheim 10. januar d.å. utformet Fiskeridirektøren reguleringsopplegget for 1980

Etter dette opplegget får fartøyene like store kvoter ved Øst-Grønland som ved Vest-Grønland. Ved beregning av de individuelle fartøykvotene har en tatt utgangspunkt i ordningen fra de to foregående år:

De to minste fartøyene "Ben Hur" og "Leiranger" har fått kvoter tilsvarende en tur hver. Av det resterende kvantum ble 50% delt likt på de deltakende fartøy, og 50% fordelt på de fem fartøygruppene etter gruppens gjennomsnittlige lastekapasitet.

Skjæringsdatoer.

For å sikre at de norske kvotene blir tatt er det bestemt at fartøy som ikke er innseilt i EF-sonen ved Vest-Grønland innen 30.6.1980 kl.2400 mister sin kvote ved Vest-Grønland. Fartøykvotene ved Vest-Grønland vil oppheves 15.8.1980. Da vil de fartøy som har overholdt innseilingsfristen kunne fiske fritt innenfor rammen av den norske totalkvoten på 2.500 tonn.

Ved Øst-Grønland vil fartøykvoteordningen bli opphevet 15.9.1980.

Lisensieringsordningen.

Samtlige fartøy som er blitt tildelt kvote vil bli lisensiert for fiske både ved Vest- og Øst-Grønland. Ved Vest-Grønland kan maksimalt 19 fartøy delta i fisket samtidig. En regner ikke med at denne begrensning vil få reell betydning. Ved Øst-Grønland er antall fartøy i fiske samtidig begrenset til 15. Det er mulig at dette tallet kan økes dersom det blir behov for flere enn 15 fartøy i fiske samtidig.

Prinsipielt er det kun adgang til å skifte felt fra Vest- til Øst-Grønland (eller omvendt) en gang før skjæringsdatoen 1.7.1980. Etter denne dato vil fartøy kunne skifte felt for å ta eventuelle restkvoter som måtte bli tildelt ved Vest-Grønland.

Fartøy som ønsker å skifte felt må sende melding om dette til grønlandske myndigheter 48 timer i forveien."

Krog viste til at reguleringsordningen var fastsatt i samsvar med de anbefalinger som kom frem på møtet i Trondheim 10.januar d.å. og hadde derfor ingen spesielle kommentarer til orienteringen. Han var kjent med at Danmark og Frankrike hadde tatt til orde for reforhandling av kvoteavtalen mellom EF og Norge når det gjaldt reker, og spurte om det kunne forventes et initiativ fra EF overfor Norge om dette.

Raasok antok at eventuell frykt for slik reforhandling ikke var vel begrunnet.

Utvalget tok forøvrig orienteringen om reguleringen av rekefisket ved Grønland til etterretning.

b. Regulering av fisket i Barentshavet.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det med utgangspunkt i et totalkvantum på 18.000 tonn i Barentshavet (utenfor 12-milsgrensen og vest for sovjetisk sone) var skissert følgende reguleringsalternativ:

"I. Fritt fiske inntil totalkvantumet er oppfiska. Dette alternativet er ikkje særleg aktuelt ettersom ein kunne risikere at totalkvantumet vart oppfiska tidleg i sesongen, med derav følgjande stopp i fisket resten av året.

II. Fritt fiske med tidsperioder.

Til dømes med fastsetting av eit kvantum tilsvarende fisket dei siste to åra for perioden 1.april - 1.juni, eit kvantum for perioden 1.juli - 1.juni, 8.000 tonn i tida 1.juni - 1.august, 5.000 tonn i tida etter 1. august. Ei slik regulering ville gjere det mogeleg med individuell planlegging av drifta både for fartøy og landanlegg. Innanfor dei einskilde periodar ville ei slik reguleringsform stille likt både fartøy som hadde starta sesongen tidlegare og fartøy som starta sesongen ved byrjinga av perioden. Dette er ikkje tilfelle ved eit system med fartøykvoter (slik som i 1979), då verka fartøykvotene berre avgrensande på dei fartøya som har lengst driftssesong. Eit system med "periodekvoter" er enkelt å gjennomføre, både for salslaga og administrasjonen, ettersom det ikkje er nødvendig å ta omsyn til individuelle fartøykvoter. Vidare vil "periodekvoter" vere ei fleksibel reguleringsordning som kan justerast ettersom fisket utvikler seg, t.d. med stenging av felt.

III. Individuelle fartøykvoter.

Dette er reguleringsopplegget som vart gjennomført i 1979. Dersom ein brukar dei same fartøykvotene og gruppeinndelingane etter brt. som i 1979, vil summen av kvotene for alle fartøy som pr. 12.3.80 har rekekonsesjonar bli slik: (tabell med oversikt over rekekonsesjonar er lagt ved).

Rekefrysetrålalarar: 28 stk.

Under 250 brt. :	250 tonn x 8 =	2.000 tonn
Over 250 brt. :	300 tonn x 20 =	6.000 tonn
2 fartøy (under 250 brt.) har ikkje kvote ved Grønland og får tillegg på 30% =		
		<u>150 tonn</u>
	Totalt	<u>8.150 tonn</u>

Konvensjonelle reketrålalarar: 103 stk.

Frå Rogaland og Vest-Agder er berre rekna med 5 stk. som
deltok i Barentshavet i 1979.

50- 59,9 brt. :	100 tonn x 3 =	300 tonn
60-124,9 brt. :	130 tonn x 50 =	6.500 tonn
125-124,9 brt. :	200 tonn x 43 =	8.600 tonn
250 og over :	250 tonn x 7 =	<u>1.750 tonn</u>
	totalt	<u>17.150 tonn</u>

til konvensjonelle fartøy vart det i 1979 gitt i alt 2.349 tonn
i tilleggskvoter. Då er ikkje tillegg for frosne fangster rekna
med.

Fartøy med midlertidige konsesjonar i 1979 kunne fiske 100 tonn.
13. stk. deltok i fisket. Om desse 13 får vanleg konsesjon vil
kvotene etter 1979-inndelinga bli slik:

60-124,9 brt. :	130 tonn x 8 =	1.040 tonn
125-249,9 brt. :	200 tonn x 5 =	<u>1.000 tonn</u>
	Totalt	<u>2.040 tonn</u>

Ut frå desse føresetnadene blir den totale kvoten slik:

28	Frysetrålalarar	8.150 tonn
103	Konvensjonelle trålalarar	17.150 tonn
	Tillegg til konvensjonelle trålalarar ca.	2.350 tonn
<u>13</u>	Fartøy med midlertidige konsesjonar i 1979	<u>2.040 tonn</u>
<u>144</u>		<u>29.690 tonn</u>

I 1979 leverte i alt 285 fartøy rekefangstar i Råfisk-
lagets prissonar 1. 2. og 3. Fleirtallet av desse var under conse-
sjongrensa på 50 BRT. Det var i 1979 fastsett kvote på 100 tonn

for fartøy mellom 35 BRT og 59,9 BRT. Om det blir same deltaking som i fjor, må vi rekne med omlag 45 fartøy mellom 35 BRT og 50 BRT med ein samla kvote på 4.500 tonn.

I 1979 deltok omlag 145 fartøy som var mindre enn 35 BRT. Om vi reknar ein gjennomsnittsfangst på 20 tonn, representerar desse fartøya ein totalfangst på 2.300 tonn.

Samla totalfangst blir då ca. 36.500 tonn. Om det framleis blir rekna med at 10% blir fiska innanfor 12-milsgrensa, blir resultatet 32.850 tonn eller 182,5% overfordeling i høve til totalkvoten.

Ved ei kvotefordeling på 25% (22.500 tonn) vil dei individuelle fartøykvotene i gjennomsnitt måtte reduserast med omlag 31% i høve til 1979-tala. For gruppa 35-59,9 BRT vil ein då være nær kvotestorleiken som førde til streiken i juli 1979. Ei er då i den situasjon at

- 1) Dersom ein fastset fartøykvotene slik at dei samla utgjær ein rimeleg grad av overfordeling (25%), så vil kvotene bli så små at eit relativt stort tal fartøy truleg vil fiske opp kvoten,
- 2) dersom ein fastset fartøykvotene slik at det store fleirtalet fartøy vil kunne drive heile sesongen innanfor kvotene, så vil kvotene samla utgjære ein urimeleg grad av overfordeling.

Situasjon n i 1979 var som i punkt 2. Kvote utgjorde ei reell avgrensing for svært få fartøy, men ein kunne lett ha kome opp i situasjon n at totalkvantumet nådde opp i 18.000 tonn medan fleirtalet av fartøya framleis var i fiske og hadde meir igjen av sine individuelle fartøykvotar.

Eventuelle fartøykvotar for 1980 med 25% overfordeling blir Konvensjonelle fartøy:

1.	Fartøy i storleiken	35,0 - 59,9 BRT	70 tonn reker.
2.	Fartøy i storleiken	60,0 - 124,9 BRT	90 tonn reker.
3.	Fartøy i storleiken	125,0 - 249,9 BRT	140 tonn reker.
4.	Fartøy over	250,0 BRT	175 tonn reker.

Det er ikkje rekna med tillegg for frosne fangstar.

Fartøy med frysekonsesjon:

1. Fartøy under 250 BRT 175 tonn reker.
2. Fartøy over 250 BRT 210 tonn reker.

Tillegg på 30% for dei som ikkje deltak ved Grønland.

Ut frå dei føresetnader som er gjort vil det då vere 1.700 tonn til sidposisjon som tilleggskvoter for konvensjonelle fartøy.

Utan overfordeling vil kvotene for konvensjonelle fartøy bli:

1. 35,0 - 59,9 BRT: 55
2. 60,0 - 124,9 " : 72
3. 125,0 - 249,9 " : 110
4. 250,0 BRT og over: 135

IV. Avgrensa fartøykvoter.

Kvotene for 1979 vart fastsett på grunnlag av inndeling etter bruttotonnasje. Det har ikkje kome innvendingar mot denne inndeling, men det er klart at kvar bruttotonnasje gruppe omfattar fartøy med svært forskjellig driftsopplegg. Det har vist seg vanskelig å kome fram til ei fordeling av fartøykvoter på grunnlag av eit skilje mellom heilårsdrift/supplementsfiske osv. Det kan likevel vere andre måtar å avgrense fartøykvotene på:

a) Avgrensing ut frå konsesjonstype.

Fartøy utan frysekonsesjon er allereide i utgangspunktet avgrensa tidsmessig av avstandsmessig i sitt driftsopplegg. Det kunne tenkast at konvensjonelle fartøy fekk fiske fritt, og at det berre vart sett fartøykvote for fartøy med frysekonsesjon.

b) Avgrensing i tid.

Fangsttilhøva er dårlegst tidleg på året og på seinhausten. Samstundes er det dei fartøy som driv fiske i dei delane av året som er problematiske i høve til lave generelle fartøykvoter. Det kan være ei løysing å avgrense fartøykvotene tidsmessig, t.d. til å gjelda i tida 15.mai - 30.august med fritt fiske før og etter desse tidspunkta.

c) Avgrensing i område.

I staden for å ha ei totalkvote for heile Barentshavet og gi individuelle tilleggskvoter til fartøykvotene, kunne dei felte som ligg lengst vekk (og dermed er minst attraktive) i utgangspunktet haldast utanfor fartøykvotene. Ei slik løysing ville og peike i retning av forskarane si tilråding om feltekvoter. I første omgang kunne 2.000 i sovjetisk sone og ein kvote ved Spitsbergen haldast utanfor fartøykvotene.

Eit reguleringsopplegg for 1980 med avgrensing i tid og utskiljing av område-kvote kan utformast slik:

1. Fisket i sovjetisk sone blir opna for fiske inntil kvoten på 2.000 tonn er oppfiska.

Ettersom denne kvoten er best tilgjengeleg for fartøy med frysekonsesjon, kunne desse fartøya få sine fartøykvoter i resten av Barentshavet noko redusert.

2. Fisket i det regulerte området i Barentshavet vest for sovjetisk sone blir opna for fiske fram til mandag 12.mai utan fastsetting av fartøykvoter.

Ut frå fisket i 1979 i den tilsvarande perioden må ein rekne med at det ville bli ilandført omlag 3.000 tonn frå det regulerte området i tidsrommet fram til 12.mai. Fangsttal for 1979 for det aktuelle tidsrommet er:

(i tusen tonn, 10% fiska innenfor 12 mils-grensa er trekt

frå): pr. 14. mai: 2,8

 pr. 21. mai: 3,2

 pr. 28. mai: 4,1

 pr. 4. juni:5,1

3. Fastsetting av fartøykvoter for tidsrommet 12.mai - 25.august.

I 1979 vart det etter 25.august fiska omlag 1.000 tonn utanom sovjetisk sone. Om vi reknar med eit tilsvarande kvantum i år, blir det 12.000 tonn av totalkvoten på 18.000 til disposisjon for fartøykvoter i tidsrommet 12.5 - 25.8. Med ei overfordeling på 12.5% kan det dermed delast ut totalt 13.500 tonn i fartøykvoter for dette tidsrommet.

Ut frå resonnementet under punkt 1. kan kvotene til frysetrålalarar reduserast forholdsvis meir i høve til 1979 tala enn kvotene til konvensjonelle fartøy.

Frysetrålalarar, fartøykvote 100 tonn med tillegg på 50% for dei som ikkje deltak ved Grønland.

Fartøykvoter	100 tonn x 28 stk. = 2800 tonn
Tillegg	50 tonn x 2 stk. = <u>100 tonn</u>
	<u>2900 tonn</u>

Konvensjonelle rekestrålarer, fartøykvoter:

1.	35,0 - 59,9 BRT	:	45 tonn x 49 stk.	=	2.205 tonn
2.	60,0 - 124,9 BRT	:	60 " x 58 "	=	3.480 "
3.	125,0 - 249,9 BRT	:	90 " x 48 "	=	4.320 "
4.	250,0 BRT over	:	110 " x 7 "	=	<u>770</u>
			Totalt		<u>10.775 "</u>

Tilsammen vil det då vere utdelt i fartøykvoter for perioden 12.5. - 25.8.: 10.775 tonn + 2.900 tonn = 13.675 tonn.

4. Fisket i det regulerte området i Barentshavet vest for sovjetisk sone blir opna for fiske utan fartøykvoter fra 25. august inntil det totalt er ilandført 16.000 tonn på årsbasis.

Rasmussen pekte spesielt på følgende spørsmål som burde drøftes: Fastsettelse av totalkvote, eventuelt hvor stor. Reguleringsordningen. Åpningsdato for fisket. Redskapreguleringer. Når det gjaldt det siste spørsmål viste han til Havforskningsinstituttets forslag i brev av 16. oktober 1979 til Fiskeridirektøren. Forslagene gikk ut på å fastsette en minste maskevidde i rekestrålen på 40 mm. og et minstemål for reker på 7,5 cm totallengde eller 14 mm carapax lengde. Tillatt innblanding av undermåls reker i landingene burde ikke overstige 15% i antall. Felt burde kunne stenges for rekefiske i kortere eller lenger tid dersom undermåls reker fanget med en nærmere bestemt rekestrål overstiger 15% i antall eller når antall undermåls torsk eller hyse eller samlet overstiger 0,3 fisk pr. kg. reker i fangstene. Det burde også overveies å stoppe fisket når fangst av reker pr. tauetime blir lavere enn 150 kg. pr. tauetime med en nærmere beskrevet trål.

Krog viste til Havforskningsinstituttets uttalelse om at instituttet pr. i dag ikke var rustet til å anbefale en TAC for rekefisket i Barentshavet. Reguleringsutvalget hadde dermed heller ikke grunnlag for å tilrå en TAC. Norges Fiskarlag var imidlertid innstilt på gjennomføring av en reguleringsordning som forhindret at

fangstinnsatsen ble økt utover 1978/79-nivå. Dette var bakgrunnen for at laget hadde funnet å kunne akseptere en fartøytvoteregulering. Opplegget for ^{FN}reguleringsordning ble vanskeligjort ved at det ikke var direkte sammenheng mellom fangstinnsats og totalkvantum. Fiskarlaget ville motsette seg tildeling av nye rekekonsesjoner.

Raasok hevdet at selv om en ikke hadde grunnlag for å tilrå en formell TAC, måtte en ha et totalkvantum som basis for fordelingen.

Gundersen understreket at dersom det skulle gjennomføres en reguleringsordning måtte dette være en ordning som virket reelt begrensende i forhold til et fritt fiske. Han hadde i utgangspunkt sympati for alternativ IV i det forberedende saksdokument der det var skissert fartøytvoteregulering i tidsrommet 12. mai - 25. august og fiske uten fartøytvoter før og etter dette tidsrommet. Han delte Raasoks syn når det gjaldt behovet for å fastsette et totalkvantum som basis for kvotefordelingen. Han understreket videre at det hadde vært ønskelig om forskerne hadde kunnet framlegge mer konkrete anbefalinger om tillatt totalkvantum. Han etterlyste også resultater når det gjaldt arbeidet med å komme fram til en bedre seleksjonstrål og viste til at sovjetrusserne syntes å ha løst dette problemet på en god måte. Han pekte videre på at dersom det ikke ble fastsatt en reelt begrensende reguleringsordning ville det være vanskeligere å motstå ønskene om flere konsesjoner i rekefisket.

Lidvar Grønnevet hadde i forbindelse med spørsmålet om forventet fangstinnsats i fisket i år utarbeidet oversikt over antall konsesjoner. Oversikten viste at det ikke var grunnlag for å forvente en vesentlig økning av fangstinnsatsen i år i forhold til i fjor.

Rasmussen viste til at dersom det skulle gjennomføres en reelt begrensende regulering ville alternativ IV være det alternativ som best ville ta hensyn til de ulike beskjeftigelsesgradene blant rekefiskerne. Han **forutsatte** at det ikke ble tildelt nye konsesjoner i fisket, og understreket at frysing av reker ikke kunne tillates på fartøyer som ikke tilfredsstillt kravene for frysing.

Forskerne opplyste at det på grunnlag av de foreliggende data om bestandssituasjonen ikke var mulig å gi en mer konkret anbefaling om totalt tillatt fangst enn det som var gjort. På spørsmål fra Krog svarte de at bifangstene av torsk og hyse i reke-

trålfangsten på feltene ute i havet ikke var så store. På feltene nærmere Norskekysten var de større. Utpå våren ville Havforskningsinstituttet komme med en ny utredning om bifangster i reke-trålfisket. Når det gjaldt arbeidet med seleksjonstrål ble det vist til at Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt i lang tid har drevet omfattende forskning for utvikling av en slik trål. Forsøkene hadde ennå ikke gitt tilfredsstillende resultat. Norske forskere kjenner til den sovjetiske trålen, men er noe skeptiske til effektiviteten av denne.

Reguleringsutvalget tilrådte at reguleringen av rekefisket i Barentshavet i prinsippet burde gjennomføres med en fartøykvoteregulert midtperiode og uten fartøykvoteregulering i fortid og ettertid av denne midtperioden. En arbeidsgruppe med representanter for fiskerne og administrasjonen burde snarest se nærmere på den praktiske gjennomføringen av en slik regulering.

I samsvar med Fiskeridirektørens forslag overfor Fiskeridepartementet anbefalte utvalget at åpningsdatoen for rekefisket i Barentshavet vest av sovjetisk sone ble fastsatt til 27. april.

Når det gjaldt forslagene fra Havforskningsinstituttet om redskapsreguleringer i rekefisket i Barentshavet opplyste Raasok at disse var tatt opp med Sovjetunionen under siste møte i Den blandede norsk-sovjetiske fiskerikommisjonen. Sovjet hadde imidlertid ikke vært rede til å gjennomføre disse forslagene nå og hadde hevdet at det var behov for nærmere utredning av forslagene. Han mente at norske og sovjetiske forskere måtte samarbeide om utredningen og norske fiskere burde ta initiativ overfor sine sovjetiske kolleger med sikte på å få i stand samarbeidet slik at utredningen kunne behandles på neste møte i kommisjonen.

Utvalget ga sin tilslutning til at Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt tok initiativ overfor Sovjet med sikte på en felles utredning om aktuelle redskapreguleringer av rekefisket i Barentshavet til neste møte i Den blandede norsk-sovjetiske fiskerikommisjon.

Sak 4/80. Foreløpig drøfting av reguleringsopplegget for makrellfisket i Nordsjøen og kolmulefisket ved Færøyane for 1980.

Rasmussen viste til det forberedende dokument i saken der det var anført følgende:

"Etter kvoteavtalen med Færøyane for 1980 har norske fiskere anledning til å ta opptil 45.000 tonn i færøysk sone i tidsrommet 1.mai-10.juni. I tillegg kan 5.000 tonn tas utenfor dette tidsrom.

Kvoteavtalen med EF gir maksimalt 125.000 tonn til kolmulebåtene i 1980.

Kvoten i færøysk sone er ca. 35.000 tonn lavere enn fisket i fjor, mens kvoten i EF-farvann (ICES VI+VII) er ca. 40.000 tonn høyere enn fjorårets fangst.

Disse kvotene skulle tilsi at eventuelle regulerings-tiltak bør rettes inn mot å redusere deltakelsen ved Færøyane.

Når det gjelder makrellfisket i Nordsjøen og Skagerrak kan norske fartøy fiske til sammen 44.800 tonn. Det anslås at det for kystfisket vil måtte avsettes ca. 15.000 tonn, og tredjeland disponerer 2.400 tonn. For ringnotflåten står det tilbake ca. 27.500 tonn i 1980 mot ca. 82.000 tonn som var oppfisket kvantum av makrell fra ringnotflåten i Nordsjøen i 1979.

Ut fra de sterkt reduserte kvoter av kolmule i færøysk sone og makrell i Nordsjøen og bytteforholdet makrell/kolmule vil Fiskeridirektøren foreslå at fartøy som deltar i kolmulefisket i færøysk sone ikke kan delta i makrellfisket i Nordsjøen.

Fiskeridirektøren vil ikke foreslå noen spesiell avkortning av sommerloddekvoter for fartøy som fisker kolmule.

Når det gjelder den konkrete regulering av makrellfisket i Nordsjøen, vil Fiskeridirektøren foreslå at kvoten i sin helhet disponeres til konsumformål. For øvrig vil detaljene i en reguleringsordning for makrell bli drøftet på et senere tidspunkt.

En må imidlertid forutsette at når deltaking i kolmulefiske ikke skal gi avkorting i sommerloddefiske, bør deltaking i makrellfiske i Nordsjøen heller ikke medføre slik avkorting".

Rasmussen reiste spørsmålet hvordan man skulle forholde seg overfor fartøy som kan produsere om bord eller som har fryseanlegg.

Disse kunne ligge på hovedfeltet i lang tid og dermed

blokkere for andre i den tørnordning det var tenkt lagt opp til. Han foreslo at en skulle anmode Noregs Sildesalslag om å etablere og gjennomføre en tørnordning som i varetar kvoteavtalens krav til antall fartøy samtidig på feltet. De fartøy som deltar i kolmulefisket ved Færøyane burde, som det framgår av de forberedende dokumenter, ikke kunne delta i makrellfisket i Nordsjøen.

Leine antydte en periode på 3 - 4 dager på hovedfeltet for fartøy som har utstyr for frysing og melproduksjon om bord. Han gjorde oppmerksom på at en del fartøy som hadde RSW tanker trolig ville fiske makrell og ikke kolmule og noen av disse var for små til å kunne delta i sommerloddefisket.

Rasmussen mente det var vanskelig nå å ta stilling til forholdet mellom deltakelse i makrellfisket og loddefisket og foreslo at det ble tatt opp på neste møte i utvalget.

Utvalget støttet dette forslag. Videre sluttet utvalget seg til Fiskeridirektørens forslag om at de fartøy som deltar i kolmulefisket i færøysk sone ikke skal kunne delta i makrellfisket i Nordsjøen og Skagerrak. Utvalget vil også be om at det gjøres henvendelse til Noregs Sildesalslag angående etablering og gjennomføring av en tørnordning i kolmulefisket ved Færøyane. Utvalget var også enig i at de kolmulefartøyene som kan produsere mel og olje om bord og de fartøy som kan fryse om bord skal kunne fiske fire dager på hovedfeltet før de må gå ut av dette og inn igjen i den ordinære tørnordning.

Sak 5/80.

REGULERING AV FISKET ETTER SEI I NORSK ØKONOMISK SONE.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter der det var anført følgende:

"a). Nord for 62° n.br.

"Den anbefalte TAC fra ICES' rådgivende komité for fiskerireguleringer for sei nord for 62° n.br. i 1980 er 129.000 tonn under forutsetning av at fisket med not blir begrenset til 38.000 tonn. Ved uregulert notfiske anbefales TAC satt til 122.000 tonn. Norge har fordelt 12.800 tonn til andre land og det gjenstår således henholdsvis 116.200 tonn eller 109.200 tonn anhengig av regulering av notfisket. I 1979 var det oppfisket ca. 135.000 tonn. Pr. 1. februar i år er det tatt ca. 6.000 tonn mot 5.100 t i samme tidsrom i 1979. Fiskeridirektøren vil følge den videre utvikling i dette fiske men det er ennå for tidlig og for mange usikkerhetsfaktorer til nå å vurdere om det vil oppstå behov for noen form for regulering.

b) Sør for 62° n.br.

Den anbefalte TAC for sei sør for 62° n.br. i 1980 er 129.000 tonn inklusiv Skagerrak. Av dette er Norges del, etter avsatte kvoter til EF og tredje land, ca. 42.000 tonn.

Pr. 1. mars er det fisket ca. 21-22.000 tonn, av dette har 10 fabrikk-trålere tatt ca. 7.000 tonn. Det gjenstår således ca. 20.000 tonn av årets kvote.

I 1979 var oppfisket kvantum totalt 17.500 tonn og pr. 1. mars 1979 var det tatt ca. 5.000 tonn.

Fiskeridirektøren vil følge den videre utvikling i årets fiske og senere vurdere behovet for eventuelle reguleringer.

På møte 13. og 14. desember 1978 tilrådte Reguleringsutvalget at det for 1979 burde fastsettes en årskvote på 12.000 tonn rund vekt for seifisket med not i Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane.

På grunnlag av fangstutviklingen i dette fisket fant Fiskeridirektøren det ikke nødvendig å forslå forskriftsfestet årskvoter med fordeling på de 3 nevnte fylker. Kvantumet kystfanget sei i dette område i 1979 ble ca. 7.000 tonn.

Videre uttalte utvalget i samme møte at Fiskeridirektøren burde vurdere spørsmålet om å redusere notstørrelsen i seinotfisket sør for Stad. Havforskningsinstituttet har i samarbeid med Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt utarbeidet et program for 1979/80 for undersøkelser angående langtidslagring av sei. Disse undersøkelser skal også omfatte seinotens størrelse, spesielt dybden, og hvilken effekt dette vil kunne ha på dødligheten under fangstoperasjoner. I brev fra Havforskningsinstituttet hertil av 7. januar d.å. uttales det i denne forbindelse:

"Det er foreløpig ikke foretatt detaljerte undersøkelser om hvilken betydning seinøtenes størrelse og dybde kan ha for fiskedødeligheten under fangstoperasjonen. Det er imidlertid bevilget midler til slike undersøkelser i 1980. Disse vil bli gjennomført av Havforskningsinstituttet i samarbeid med Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt og vil trolig være avsluttet høsten 1980. Foreløpige resultater vil være tilgjengelige umiddelbart, men endelig rapport vil neppe være klar før i 1981.

Før resultatene foreligger er det vanskelig å vurdere totalvirkningen av økt notstørrelse. Det er imidlertid klart at utvidet bruk av større nøter i seinotfisket bidrar til å øke beskatningen av umoden sei som allerede er langt høyere enn ønskelig og dette understreker betydningen av å få utviklingen i dette fisket under forsvarlig kontroll, fortrinnsvis ved at det etableres en kvoteregulering." "

Nakken viste til ICES' tilråding der den høyeste anbefalte TAC forutsatte at notfisket ble begrenset til 38.000 tonn. Dette var gjort for at det skulle tas forholdsvis mindre småfisk og dermed få fisket over på eldre aldersgrupper. Han kastet fram tanken om at det burde nedsettes en arbeidsgruppe for å se på dette. En nedtrapping av seinotfisket vil medføre vidtgående strukturendringer og måtte eventuelt foretas over flere år.

Krog opplyste at Norges Fiskarlag hadde sendt brev til Fiskeridepartementet med en anmodning om en vurdering av spørsmålet om reduksjon i seinotfisket. Han var enig med Nakken og støttet hans tanke om å nedsette en slik arbeidsgruppe.

Mikalsen framholdt at det var nødvendig å redusere beskatningen av småsei og etterlyste en analyse av konsekvensene av et felles minstemål på 40 cm langs hele kysten.

Rasmussen mente det var et omfattende arbeid en slik gruppe ville få og det var et bredt spekter av problemer som måtte vurderes. Det var ønskelig at en i første omgang fikk utarbeidet et notat om hvordan man bør utrede dette. Han sa videre at det etter hans mening ennå var for tidlig å si noe sikkert om dette fisket ville nå opp i et slikt kvantum at det nødvendiggjorde noen form for regulering. En burde følge utviklingen i fisket for senere å vurdere behovet for eventuelle reguleringer. Han foreslo at en på neste møte i Reguleringsutvalget tok opp igjen denne saken.

Utvalget støttet forslaget.

SAK 6. REGULERING AV FISKE ETTER SILD I TRONDHEIMSFJORDEN.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"På bakgrunn av henvendelse til Fiskeridepartementet fra Sør-Trøndelag Fiskarlag samt spørsmål fra stortingsrepresentant Hermund Eian til Fiskeriministeren i Stortingets spørretime ble det vurdert å åpne fiske på en lokal sildestamme i Trondheimsfjorden november/desember 1979. Begrunnelsen for begge henvendelser var at silden medførte store skadevirkninger for brislingfiskerne. Det var likeledes en forutsetning at den silden som eventuelt ble frigitt for fangst skulle gå til konsum.

Spørsmålet ble av Fiskeridirektøren forelagt Havforskningsinstituttet til uttalelse. Instituttet kunne bekrefte at det var en egen lokal sildestamme i Trondheimsfjorden dog uten at en kunne trekke noen fast geografisk grense mot den atlanto-skandiske silden. Stammen hadde imidlertid hatt svake årsklasser etter 1975 og instituttet konkluderte med at den representerte en begrenset ressurs, likeledes ville en ved et eventuelt fiske vanskelig kunne unngå beskatning av den atlanto-skandiske silden.

På forespørsel fra Fiskeridirektoratets kontrollver, Trondheim, om silden fortrenger brislingen og derved ødelegger Trondheimsfjorden som fangstfelt for brisling, hadde instituttet ingen undersøkelser eller data som kunne gi grunnlag for å vurdere dette.

På bakgrunn av ovennevnte var Fiskeridirektøren i tvil hvorvidt det skulle tilrås å gi adgang til et sildefiske i Trondheimsfjorden. Etter en samlet vurdering gikk imidlertid Fiskeridirektøren, i telex til Fiskeridepartementet datert 29.11.79, inn for å tillate et begrenset fiske til konsum. Det ble antydnet at det burde tillates fisket ca. 8.000 hl.

I telex datert 4.12.79 ble konklusjonen i statsrådets svar i spørretimen gjengitt som følger:

"I betraktning av at Trondheimsfjorden har en spesiell formasjon som danner et mer avgrenset område til øvrige kystfarvann finner jeg at det vil være riktig å overveie å åpne for et begrenset fiske av sild i Trondheimsfjorden. Et slikt fiske må gjennomføres slik at det ikke blir noen belastning på den atlanto-skandiske sildestamme. Før et slikt fiske åpnes må det videre klargjøres om forekomstene har en tilfredsstillende kvalitet.

Et slikt fiske måtte begrenses til mindre fartøyer og til bestemte redskapsgrupper. Hvilke reguleringer og hvilket kvantum som det skal åpnes for vil bli drøftet med Norges Fiskarlag."

Fiskeridirektoratet tok derefter kontakt med Feitsildfiskernes Salgslag og en mottok derfra følgende telex:

"På Deres anmodning har vi i dag undersøkt omsetningsmulighetene for et kvantum på 8.000 hl sild som er tenkt fisket i Trondheimsfjorden før jul. Man må regne med at silda er mager og sterkt oppblandet når det gjelder størrelse og lite egnet for salting.

Vi beklager at resultatet av undersøkelsene er at der neppe vil være muligheter for omsetning av nevnte kvantum til konsum på nåværende tidspunkt. Heller ikke i januar/februar vil der kunne være konsumomsetning av annet enn mindre kvanta til fersk anvendelse. Saltsildtilvirkerne anbefaler å vente med fisket til silda på høstparten er feitere og av bedre kvalitet for salting."

Fiskeridirektøren fant på denne bakgrunn ikke å kunne gå inn for åpning av sildefiske i Trondheimsfjorden. Dette syn, samt bakgrunnen for det, ble meddelt Norges Fiskarlag med anmodning om uttalelse før en meddelte Fiskeridepartementet det endelige standpunkt.

Landsstyret i Norges Fiskarlag behandlet saken på møte den 5.12.79 og fattet følgende vedtak:

"Bl.a. under henvisning til de synspunkter Feitsildfiskernes Salgslag har på kvalitets- og omsetningsmessige forhold, vil Landsstyret ikke gå inn for at det gis anledning til et fiske på den lokale sildestamme i Trondheimsfjorden på det nåværende tidspunkt.

Landsstyret forutsetter at et slikt fiske kan komme i gang når silda oppnår tilfredsstillende kvalitet, trolig høsten 1980."

Fiskeridirektøren meddelte departementet i brev, datert 21.12.79 sitt endelige syn og konkluderte med at en var innstilt på å ta saken opp igjen når silden oppnår en tilfredsstillende kvalitet for omsetning til konsum.

Fiskeridirektøren går inn for at det tillates et begrenset fiske etter kystsild til konsum i Trondheimsfjorden i 1980.

Kvalitetshensyn må være avgjørende når en skal åpne for et eventuelt fiske. Etter tidligere avgitte uttalelser synes sommeren/tidlig høst å være den beste tiden.

Hvilket område som bør åpnes for dette fisket og hvilket kvantum en skal tillate oppfisket vil bli foreslått i samråd med Havforskningsinstituttet.

Da kvantum og fiskeområde er begrenset vil Fiskeridirektøren foreslå at kun garn og landnot blir tillatt brukt.

Fisket forutsettes å være fritt innenfor totalkvoten dog slik at Feit-sildlaget av hensyn til avtaket forestår den praktiske avviklingen av fisket.

Fiskeridirektøren vil foreslå at kun fiskere som er oppført på blad B i fiskermanntallet, kan delta i fisket."

Krog viste til at saken skulle drøftes på landsstyremøte i Norges Fiskarlag i midten av april.

Rasmussen foreslo saken utsatt til neste møte slik at en bl.a. også kunne se denne i sammenheng med behandlingen av reguleringen av fisket etter atlanto-skandisk sild. Utvalget støttet dette forslag.

SAK 7/80. REGULERING AV FISKET I SKAGERRAK.

a) Orientering om kvoteforhandlingene.

Rasmussen viste til dokumentene der det var gitt følgende redegjørelse om kvoteforhandlingene:

"Det har vært holdt fire konsultasjonsrunder om regulering av fisket i Skagerrak i 1980. Endelig avtale mellom EF, Sverige og Norge ber undertegnet 23.januar 1980. Nedenstående tabell viser de kvoter det ble enighet om (i tonn):

Fiskesl.	Område	Total kvote			
		1980	Norge	Sverige	EF
Torsk	A	15.500	500 ²⁾	2.000	13.000
Hyse	B	6.600	300	1.800	4.500
Hvitting	A	4.650	400	400	3.850
Rødspette	A	14.000	200	400	13.400
Sild	A	11.900	3.500	4.000	4.400
Makrell	B	3.500	1.800 ³⁾	1.000	700 ⁴⁾
Brisling	B	77.000	11.000 ⁵⁾	17.000	49.000

- 1) Område A er Skagerrak. Område B omfatter Skagerrak og Kattegat.
- 2) Inkluderer ikke fangster med passiv redskap tatt innenfor grunnlinjen. Norsk totalfangst skal ikke overskride 2.000 tonn.
- 3) Norge kan etter å ha kontaktet avtalepartene, overføre deler av sin kvote i Nordsjøen til Skagerrak for å dekke kystfiskernes behov. Med kystfiske menes i denne forbindelse fiske med fartøy under 90 fot.
- 4) Etter å ha kontaktet avtalepartene kan EF overføre inntil 1.000 tonn av sin kvote i Nordsjøen til Skagerrak.
- 5) Inkluderer brisling i de norske fjorder mellom Lindesnes og 62°n.br.

De norske kvotene kan ikke fiskes i Kategatt.

I tillegg til kvotene for 1980 ble det enighet om følgende reguleringer av fisket i Skagerrak:

1. Direkte fiske etter sild skal være forbudt i periodene 1.1.-31.3 og 1.10.-31.12.1980 uten hinder av dette forbud kan fiske med andre redskaper enn trål, med fartøy under 90 fot tillates innenfor 2 n.mil av grunnlinjen.
2. Direkte fiske etter sild til annet formål enn konsum skal være forbudt.
3. Bruk av trål eller ringnot i fiske etter pelagiske fiskearter er forbudt fra midnatt lørdag til midnatt søndag."

b) Regulering av fisket i Skagerrak.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det var gitt følgende redegjørelse:

"Den norske kvoten av sild i Skagerrak var i 1979 1725 tonn. Kystfisket (innenfor 2 n.mil av grunnlinjene) etter sild var da uregulert.

For 1980 er den norske kvoten 3500 tonn, inklusiv fisket av fjordsild innenfor 2 n.mil.

Oppfisket kvantum (i tonn) av fjordsild for de 10 siste år er som det framgår av følgende tall:

<u>År</u>	<u>Oppfisket kvantum</u>
1970	1830
1971	3166
1972	4222
1973	1680
1974	1720
1975	1459
1976	2304
1977	1837
1978	2657
1979	<u>2259</u>
Sum 1970-79	<u>23134</u>
Gj.sn. 10 års perioden	<u>2313,4</u>
Gj.sn. siste 5 års periode	<u>2103,2</u>

Pr. 9.mars 1980 var det oppfisket 527 tonn mot 595,7 tonn pr. 4.mars 1979.

De gjennomsnittlige fangster i 10-års perioden 1970-79 er 2313,4 tonn og i siste 5-års periode 2103,2 tonn.

Oslofjorden Brislingfiskerlag, Oslofjorden Fiskerlag, Rogaland Fiskerlag og Oslofjorden Sild- og brislingfiskerlag har avgitt uttalelser i tilknytning til Skagerrakavtalen. Disse uttalelser ligger ved. På bakgrunn av de gjennomsnittlige fangster som er vist til ovenfor, synes det å være behov for å avsette minst 2300 tonn til kystfisket i 1980. Av den norske kvoten vil det dagjenstå 1200 tonn som kan fiskes i Skagerrak utenfor 4 n.mil av grunnlinjene, den tilsvarende kvote

i 1979 var som nevnt 1725 tonn.

Det var da ingen regulering av dette fisket og det ble oppfisket 2460 tonn, et overfiske på 735 tonn.

Fiskeridirektøren vil foreslå at det gjennomføres en regulering basert på turkvoter for de deltakende fartøy.

Etter samråd med Noregs Sildesalslag vil en foreslå åpningsdato satt til 15.juni."

Krog mente en ikke burde legge begrensninger på kystsildfisket og at det ikke måtte avsettes et kvantum som kunne medføre stopp for disse fiskerne.

Raasok opplyste at det egentlig var flere sildebestander i Skagerrak og dette gjorde det vanskelig å fastsette regulerende bestemmelser. En kan imidlertid ikke gi noen garanti for at kystsildfiskerne skal unntas fra noen form for regulering. Han var likevel enig med Krog i at det ikke burde avsettes kvoter til ringnotfartøyene dersom dette medførte stopp i kystsildfisket.

Leine uttrykte skepsis til den foreslåtte regulering. Det var uakseptabelt for ringnotflåten kun å få det kvantum som ikke kunne utnyttes av kystsildfiskerne.

Birkeland støttet Leines syn og hevdet videre at dersom det var meningen at ringnotfartøyene ikke skulle kunne fiske sild i Skagerrak, burde en få klar beskjed om dette.

Rasmussen mente en kunne ta opp igjen denne saken på neste møte, da ville en ha noe bedre oversikt over hvor stort kvantum som burde avsettes til kystsildfiskerne.

Utvalget var enig i at saken burde tas opp igjen på neste møte i mai. Samtidig burde en da fastsette en åpningsdato for et eventuelt fiske for ringnotfartøyene.

Omforennet referat fra konklusjonene fra fiskerikonsultasjoner mellom Norge og EF, Brussel 14. desember 1979.

- I
1. En norsk delegasjon, ledet av herr K. Raasok, og en delegasjon fra Fellesskapet, ledet av herr R. Simonnet, møtte i Brussel 12. - 14. desember 1979 for konsultasjoner om gjensidige fiskeriforbindelser i 1980.
 2. Møtet i Brussel var en fortsettelse av tidligere møter i Oslo og Brussel.
 3. Konsultasjonene tok utgangspunkt i de prinsipper som er nedfelt i den paraferte fiskeriavtale mellom Fellesskapet og Norge.
 4. Delegationene var enige om å anbefale overfor sine myndigheter å gjennomføre de ordninger som er beskrevet nedenfor.
 5. Den norske delegasjonen understreket under henvisning til Fellesskapets manglende gjennomføring av enkelte av de ordninger som var avtalt mellom delegasjonene for 1978 og 1979 betydningen av at begge parter fullt ut gjennomfører de ordninger som her er beskrevet.

Delegationene var enige om at i tilfelle av at en av partene ikke innen 31. mars 1980 har vedtatt de reguleringstiltak som er nødvendige for å gjennomføre bestemmelsene som her er beskrevet, skal den annen part stå fritt til å ta slike tiltak som den anser passende.

6. Delegationene viste til rapporten av 4. juli 1979 fra den felles arbeidsgruppe Norge-EF om fordelingen av felles fiskebestander i Nordsjøen og var enige om at de data som denne inneholdt, skulle, selvom disse etter den norske delegasjonens

oppfatning på mange måter var ufullstendige, benyttes som et grunnlag for fordelingen mellom partene av de totale tillatte fangstmengder for 1980 for de bestandene som er nevnt i vedlegg 1.

7. Ordningene for 1980 skal ikke prejudisere fremtidige fiskeriordninger mellom partene.

II Fellesbestander

1. De totalt tillatte fangster for de bestander som er nevnt i vedlegg 1 skal for 1980 være slik som vist i dette vedlegg. Hvis nye vitenskapelige anbefalinger blir lagt frem, vil partene revurdere TAC'ene. I følge det norske syn betyr dette en anbefaling fra ACFM (ICES' rådgivende fiskerireguleringskomité) noe som også skal anvendes på punkt 6.
2. TAC'ene som er henvist til i punkt 1 skal fordeles mellom partene slik som vist i vedlegg 1.
3. Med hensyn til andre fellesbestander skal hver av partene tillate fartøyer fra den annen part å fiske i de områder og i henhold til de kvantitative begrensninger som er gitt i vedlegg 2.
4. Hver av partene skal informere den annen part om kvotetil- deling til 3. land for fiske på de bestander som er nevnt i vedlegg 1.
5. Partene skal gi hverandre månedlig statistikk om sine egne fiskefartøyers fiske i egen fiskerisone for fiske på de bestander som er vist til i vedlegg 1.
6. Så lenge det ikke foreligger noen ny vitenskapelig anbefaling skal de to parter i hele 1980 forby direkte fiske på nordsjø- sild i ICES underområde IV og i den delen av underområde IIIa som ligger vest for en linje trukket mellom Lindesnes og Hanstholm.

III Eksklusive bestander

1. Med hensyn til nordsjøbrisling og den vestlige makrellbestand betraktet Fellesskapets delegasjon disse for å være eksklusive EF bestander, mens den norske delegasjon hadde det syn at disse er fellesbestander.

Utifra praktiske forvaltningshensyn vil Norge betrakte brisling som en eksklusiv EF bestand i 1980, men vil tillate norske fiskere og tredjelands fiskere å fiske brisling i sin sone i 1980.

2. Hver av partene skal tillate fartøyer fra den annen part å fiske på de bestander som er nevnt i vedlegg 3 innenfor rammen av de kvoter som er fastsatt i dette vedlegget.
3. Fellesskapets delegasjon viste til at Fellesskapet fører konsu med ^{SJO} Canada om en ordning for felles forvaltning av reke og blåkveitebestandene i NAFO underområdene 0 og 1. I tilfelle av at disse konsultasjoner fører til en avtale om en slik ordning, kan Fellesskapet og Canada beslutte at en spesifisert andel av den rekekvoten som er vist til i vedlegg 3 skal fiskes i underområde 0, dvs. i den kanadiske fiskerisone, og at fiske på blåkveitekvoten også kan omfatte underområde 0. Norske fartøyer som fisker på disse bestandene i underområde 0 må ha kanadisk fiskelicens.

4. Torsk ved Vest- og Øst-Grønland

Hvis bestandssituasjonen for torsk ved Vest- og Øst-Grønland forbedrer seg, og hvis Fellesskapet beslutter å tillate andre EF fiskere enn Grønlandske fiskere å fiske, skal de to parter konsultere hverandre med sikte på å fastsette en norsk kvote for disse bestandene, der det tas hensyn til norske fiskerierinteresser i området.

5. Vågehval

- 5.1 Den norske delegasjonen anmodet om rettigheter til å fange vågehval i EF sonen i 1980.

gasjon at anmodningen skulle drøftes mellom de berørte parter med sikte på å fastsette en kvote for Norge i overensstemmelse med den anbefalte TAC fra IWC (Den Internasjonale Hvalfangstkommisjon).

- 5.3 Med hensyn til EF-sonen ved Øst-Grønland vil delegasjonene ta til etterretning enhver anbefaling fra IWC for en TAC for vågehval for Øst-Grønland, Island og Jan Mayen bestanden. Det var enighet om at de berørte parter, herunder Island, skulle konsultere hverandre så snart som mulig om fordelingen av denne TAC.

IV Lisensiering

Hver av partene skal i 1980 begrense lisensieringen av fartøyer fra den annen part til følgende fiskerier:

- A. EF's fiske i norsk økonomisk sone:
Alt fiske nord for 62° N.
Industrifiske i Nordsjøen.
- B. Norsk fiske i EF-sonen:
Fiske i NAFO områdene 0 og 1 og ICES underområde XIV.

V Fiskerireguleringer

1. Delegasjonene ble enige om å anbefale overfor sine myndigheter å konsultere om fiskerireguleringer i Nordsjøen med sikte på å oppnå, så langt som mulig, harmonisering av fiskerireguleringsbestemmelsene i de to parters soner.
2. En part som har til hensikt å endre fiskerireguleringsbestemmelser som gjelder for fartøyer fra den annen part skal minst 2 uker på forhånd informere sistnevnte om slike endringer.
3. Den norske delegasjonen viste til behovet for en regulering av industrifisket i visse tett trafikkerte områder i den norske økonomiske sonen og informerte EF's delegasjon om sin hensikt å invitere Fellesskapet til drøftelser om dette spørsmål tidlig i 1980.

Fellesskapets delegasjon viste til de vanskeligheter som et forbud mot bruk av pelagisk trål nord for 62°N ville skape for EF's fiskere. Den norske delegasjonen har tatt dette problemet til etterretning og har gitt uttrykk for dens hensikt om å vurdere dette spørsmålet for fremtiden.

4. Fellesskapet vil ikke før 1. mars 1980 sette i kraft den områdebegrensning for makrellfisket i område VIa nord for 56° N som ACFM har anbefalt.

VI Konsultasjoner

De to parter vil konsultere hverandre om gjennomføringen av de ordninger som er nedfelt i det foreliggende omforente referat av konklusjonene.

Brussel, 19. desember 1979

K. Raasok
sign.

R. Simmonet
sign.

Vedlegg 1

Kvoter for noen fellasbestander i Nordsjøen i 1980 (1000 tonn)

Fiskeslag og områder	TAC	Sonetilhørighet				Overføringer fra N til EF	Overføringer fra EF til N	Kvoter til Norge		Kvoter til EF	
		Norge		EF				Totalt	EF-sonen ¹	Totalt	N-sonen ¹
		%	1000 t	%	1000 t						
Torsk IV	200 ²	17	34	83	166	13,4		20,6	10	179,4	23
Hyse IV	69	23	15,9	77	53,1	10,6		5,3	3	63,7	16
Sei IV + IIIa	129 ²	52	67	48	62	5		62	20	67	23
Hvitting IV	105	10	10,5	90	94,5	4		6,5	4	98,5	8,5
Rødspette IV	116	7	8,1	93	107,9	7,3		0,8	0,5	115,2	15
Makrell IV & IIIa	55							44,8 ³	39,8	9,7	

1. Enhver andel av denne kvoten som ikke blir tatt kan overføres til andelen i partens egen sone.
2. Hvis TAC skulle bli øket, skal begge parters kvoter økes proporsjonalt med sonetilhørighet. For sei vil imidlertid Norge få tildelt de første 5.000 tonn av en økning og hele det resterende vil bli overført til EF.
3. Av dette kan ikke mer enn 39,8 fiskes med aktivt redskap.

Norge-EF
Kvoter for fellesbestandene i 1980
(1000 tonn)

Vedlegg 2

Fiskeslag og ICES områder	TAC	Kvote til Norge i EF-sonen	Kvote til EF i norsk sone
Hestmakrell IV, VIa (1) VIIId, e, f, h		5	5
Øyepål (2) IV		20 } (3)	50 } (3)
Tobis IV		30 } (3)	150 } (3)
Kolmule II VIa (1)		125	
Blålange VII(4) & XIV		1	
Lange IV, VI, VII		14 } (5)	
Brosme IV, VI, VII		5 } (6)	
Pigghå IV, VI & VII		8 } (6)	
Brugde (lever) IV, VI, VII		0,8 } (6)	
Håbrann IV, VI, VII		1	
Andre IV		5	5

1. Nord for 56°30'.
2. Inklusive kolmule.
3. Innenfor den samlede kvote for øyepål og tobis kan den enkelte kvote overfiskes med inntil 20.000 tonn.
4. Vest for 12° vest.
5. Kvotene for blålange, lange og brosme er overførbare og kan kun fiskes med line.
6. Unntatt fangster mellom 6 og 12 n. ml i henhold til den norsk-britiske fiskeriavtalen fra 1964.

1000 tonn

FISKERISONE	ARTER	ICES OMRÅDER	TIL EF I NORSK SONE	TIL NORGE I EF-SONE
Norsk	Torsk	I, IIa og IIb	17	
	Hyse	"	3,4	
	Sei	"	11,5	
	Uer	"	11,5 (1)	
	Blåkveite	"	0,5	
	Andre (bi-fangst)	"	1,5	
EF	Makrell	VIa ⁽²⁾ og VIIId, e, f, h		22
	Brisling	IV		71
	Reker	NAFO 1 XIV		2,5 2,5 (3)
	Blåkveite	XIV NAFO 1		} 1,6
	Kveite	XIV NAFO 1		} 0,2
	Uer	XIV NAFO 1		} 0,2 (4) (5)
	Andre (6)	VI & VII		

1. Av dette ikke mer enn 7,5 sebastes mentella som kan fiskes i et direkte fiske i ICES underområde IIb og den del av IIa som ligger nord for 71°15' N og vest for 30° øst, og 4,0 sebastes marinus som kan tas som bifangst i ICES underområde I og den del av underområde IIa hvor et direkte fiske etter denne arten ikke er tillatt.
2. Nord for 56°30'.
3. Forsøksfiske.
4. kvotene for blåkveite og uer er overførbare.
5. Kan bare fiskes med line.
6. Uunnødvendige bifangster er pålagt å returneres.

Erklæring av Fellesskapets delegasjon.

1. Etter EF's syn innebærer den norske makrellkvoten på 44.800 tonn i Nordsjøen i 1980 en overføring på 17.300 tonn fra EF til Norge ved å ta hensyn til andeler i henhold til sonetilhørighet.
2. Det er EF's syn at hele den norske andelen av nordsjømakrell, med unntak av 5.000 tonn som skal fiskes med passive redskaper, bør fiskes i området nord for 60° N og vest for 2° øst.
3. Fellesskapet understreker også at ACFM's forslag om å lukke makrellfisket i område VIa nord for 56° N er ment som en beskyttelse av den del av nordsjømakrellbestanden som antas å overvintre i dette området.

Erklæring av den norske delegasjonen.

Den norske delegasjonen hevder det syn at 75% av makrellen i ICES IV og IIIa har sonetilhørighet på norsk sone.

Den viser også til det faktum at ACFM for 1980 ikke har anbefalt noen områdebegrensning, og kan således ikke være forpliktet av den områdebegrensningen som er henvist til i punkt 2 i vedlegg 4.

Den norske delegasjonen ga uttrykk for sin interesse i å motta fangststatistikk for makrellfisket i områdene VI og VII og uttalte sin hensikt om å komme tilbake til dette spørsmål på et senere tidspunkt.

Tillegg til det omforente referat fra konklusjonene fra de fiskefiskerikonsultasjoner mellom Norge og EF, undertegnet Brussel 19. desember 1979.

Etter konsultasjoner mellom delegasjoner fra Det Europeiske Økonomiske Fellesskap, Norge og Sverige om fiske i Skagerrak hvor partene bl.a. ble enige om å anbefale en TAC for makrellbestanden i ICES IV og III a på 55.500 tonn, har EF's og Norges delegasjoner som en følge av dette blitt enige om å endre den tidligere omforente TAC for denne bestanden fra 55.000 tonn til 55.500 tonn.

Stockholm, 23. januar 1980

Kjell Raasok

sign

M. Marcussen

sign

PROTOKOLL FRA DRØFTELSENER MELLOM NORSKE OG FÆRØYSKE MYNDIGHETER I BERGEN
28.FEBRUAR OG 29.FEBRUAR 1980 OM GJENSIDIGE FISKERIRETTIGHETER I 1980.

Den 28. og 29.februar 1980 drøftet en færøysk delegasjon ledet av lagmann Atli P. Dam og en norsk delegasjon ledet av fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, henholdsvis færøysk fiske i norsk økonomisk sone og norsk fiske i færøysk fiskerisone i 1980. Møtet var en fortsettelse av tidligere møter i Bergen og i København. Drøftelsene var basert på avtalen om gjensidige fiskerirettigheter undertegnet 7.februar 1979.

De to partenes delegasjoner fremgår av vedlegget.

Partene ble enige om:

I. Færøysk fiske i den norske økonomiske sone:

A. I fastlandssonen nord for 62^on.br.

1. 3.600 tonn torsk
2. 600 " hyse (kuller) som bifangst
3. 1.000 " andre arter (uer (rødfisk), sei, blåkveite (hellefisk)).
Det er bare tillatt å ta inntil 600 tonn av hver art.
4. 11.000 tonn lodde, herav 2.000 vinterlodde. (Kan også fiskes i Svalbardsonen).

Den færøyske part vil innen 20.september orientere den norske part om eventuell udisponert loddekvote med sikte på at ubenyttet kvote kan fiskes av norske fiskere. Fiske etter lodde kan ikke finne sted i de perioder hvor slikt fiske er forbudt for norske fiskere.

Det er innført et minstemål på lodde på 11 cm. Høyst 15% i antall individ av lasten til enhver tid kan bestå av undermåls lodde.

B. I fiskevernsonen ved Svalbard.

1. 750 tonn torsk
2. 250 " andre arter (vesentlig uer og blåkveite)

C. I fastlandssonen sør for 62^on.br.

1. 2.000 tonn makrell
2. 18.000 tonn øyepål, tobis, kolmule og brisling, hvorav kan tas inntil 3.000 tonn brisling.
3. 1.800 tonn sei

Antallet færøyske fartøyer som fisker tobis begrenses til inntil 4 fartøyer samtidig på 2 nærmere definerte felt.

Det færøyske makrellfisket i norsk sone kan ikke starte før det norske ringnotfisket starter.

D.

Inntil 5.000 tonn kolmule som prøvefiske med ringnotfartøy i norsk sone.

E.

Av den færøyske kvoten av torsk i sovjetisk sone i Barentshavet tillates inntil 2.200 tonn fisket i norsk sone.

II Norsk fiske i færøysk sone:

- A. 1. 8.000 tonn bunnfisk, hvorav kan tas inntil 2.000 tonn sei.
Fisket skal rettes mot lange, brosme, sei og blålange. Torsk kan i mindre omfang inngå som bifangst.
2. Kolmule: 45.000 tonn i tidsrommet 1.mai til 10.juni. Utenfor dette tidsrommet ytterligere 5.000 tonn.
Antall lisensierte fartøyer: 60
Antall fartøyer samtidig: 14
Dessuten 10 på fiskeleting utenfor det hovedfelt som til enhver tid defineres av det færøyske fiskerioppsyn.

IV. Lisensieringsspørsmål.

Partene ble enige om innen 1.april å sende hverandre liste over de fartøyene som ønsker å delta i fisket i den andre parts sone. Det vil være mulig å etterrammelde fartøyer.

Bergen, 29.2.1980

Hallstein Rasmussen

Atli P. Dam

NORSKE DELTAKERE

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet
Ekspedisjonssjef Gunnar G. Gundersen, Fiskeridepartementet
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Konsulent Arne Wåge, Fiskeridirektoratet
Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet

Fiskeskipper Mads Bjørnerem, Norges Fiskarlag
Fiskebåtreder Peder Lie, Norges Fiskarlag

FÆRØYSKE DELTAGERE

Lagmann, Atli P. Dam
Landsstyremand, H.M. Klein
Landsstyremand, D.P. Danielsen
Directør G. Gunnarsson
Fiskeribiolog J.S. Joensen

REFERAT

fra møte i Reguleringsutvalget 3. juni 1980.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl. 09.00 .
til kl. 16.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag
som varamann for Oddvar J. Majala
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund
som varamann for advokat Ivar Nes

Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag,
fiskebåtreder Harald Birkeland, Norges Fiskarlag og varamann
Olav Nakken var forhindret fra å møte.

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene Egil Lekven
og Arne Wåge.

Dessuten møtte:

Assisterende fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet
Byråsjef Egil Kvanmen, Fiskeridepartementet
Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, "
" Torben Foss, "
" Sigbjørn Lomelde "
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forskningssjef Johs. Hamre " "
" Arvid Hysten " "
Forsker Øyvind Ulltang, " "
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
" Peter Gullestad, "
" Lisbeth W. Plassa "
" Jørgen Borthen, "
Førstesekretør Lidvard Grønnevet "
" Vidar Høviskeland "

Som observatør møtte generalsekretær Jørn Krog, Norges
Fiskarlag og under behandlingen av sak 10/80 fiskeskipper
Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening, Petter Ludvig
Fladmark, Norske Fiskeprodusenters Forening og generalsekretær
Arvid Wiik, Norske Trålerrederiers Forening.

Direktør Kåre Bolstad møtte som observatør under behandlingen av sakene 11, 13, 14, 15 og 16/80. Observatør fra Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund var forhindret fra å møte.

Møtet ble ledet av utvalgets formann, som la fram følgende forslag til sakliste:

- Sak 10/80 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse.
- a) Orientering om gjennomføring av reguleringen.
 - b) Spørsmål om endring av regelen om bifangst av hyse.
- Sak 11/80 Regulering av fisket etter makrell i Nordsjøen og Skagerrak.
- a) Åpning og regulering av fisket.
 - b) Avkorting i makrellfisket for de fartøyer som har deltatt i kolmulefisket ved Færøyane.
 - c) Hestmakrell. Spørsmål om særskilt regulering.
- Sak 12/80 Regulering av sommerloddefisket.
- a) Jan Mayen
 - b) Barentshavet.
- Sak 13/80 Regulering av fisket etter atlanto-skandisk sild.
- a) Bestandssituasjonen
 - b) Spørsmål om fiske i 1980
 - c) Forslag til regulering av et eventuelt fiske, jfr. Sak 3/79 d).
 - d) Søknad fra Agnforsyningen om fiske av 1.000 hl sild til agn.
- Sak 14/80 Regulering av fisket etter sild i Trondheimsfjorden, jfr. Sak 6/80.
- Sak 15/80 Regulering av fisket etter sild innenfor grunnlinjen på strekningen Lindesnes - Stad.
- Sak 16/80
- a) Regulering av fisket etter sild i Skagerrak. Kvoter til kystfisket og ringnotfisket.
 - b) Regulering av fisket etter brisling i Skagerrak og de norske fjorder syd for 62° N.
- Sak 17/80 Regulering av fisket etter reker ved Grønland og i Barentshavet. Orientering.
- Sak 18/80 Eventuelt.

Det kom ingen merknader til innkallingen til eller forslag til sakliste for møtet.

Sak 10/80.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE.

Ved åpningen av møtet viste Bjørklund til forslaget som var reist på forrige møte (21.3.) om å øke "stortrålerne" kvote med 10.000 tonn torsk. Han mente at det var klargjort på det forrige møtet at forslaget skulle framlegges igjen.

Rasmussen svarte at det selvsagt ikke var noe i veien for at Bjørklund kunne reise forslaget igjen på dette møtet.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument som var utsendt og de fangstoversikter og prognoser som var framlagt på møtet.

På møtet var det dessuten framlagt kopi av brev av 19. mai d.å. fra Norske Trålerrederiers Forening, vedlagt et PM datert 20. mai med underskrift av følgende organisasjoner:

Norske Fiskeprodusenters Forening
Norsk Sjømannsforbund
Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund
Norske Trålerrederiers Forening
De Norske Klippfiskeeksportørers Landsforening
De Norske Saltfiskeeksportørers Landsforening
Norges Tørrfiskeeksportørers Landsforening
Norges Ferskfiskomsetnings Landsforening
Frionor Norsk Frossenfisk A/L
Nordic Group A/L
A/S Nestlé-Findus.

I brevet av 19. mai (som var korrigert ved brev av 26. mai når det gjeldt enkelte faktiske kvotetall) var det søkt om økning av torskekvoten for ferskfisk- og rundfrysetrålerne med 10.000 tonn.

På møtet var det også framlagt kopi av brev av 27. mai d.å. fra Norsk Sjømannsforbund, Ålesund avdeling, som lyder slik:

"Som myndighetene er kjent med er det et samstemmig krav fra alle ledd innen trålernæringen at kvoten for trålerne bør økes.

N.S.F.'s fiskeristyre understreker at det må være en selvfølge at også Fabrikkskipene og saltfisktrålerne blir rimelig tilgodesett i denne forbindelse."

Rasmussen inviterte utvalget til å drøfte følgende to spørsmål:

- 1) Økning av torskekvotene for trålere.
- 2) Endring av regelen om bifangst av hyse.

I den framlagte oversikten over oppfisket kvantum og prognoser for 1980 heter det:

"Fra Norske Trålerrederiers Forening har en mottatt vedlagte (./.) oversikt over ferskfisk- /rundfrysetrålerne fangster pr. 15.5. På grunnlag av denne oversikten samt supplerende opplysninger fra Norges Råfisklag har en i tabell 1 satt opp en fangst- og kvoteoversikt fordelt på regioner. Samlet har ferskfisk- /rundfrysetrålerne pr. 15.5. igjen 31% av torskekvoten. dvs. ca. 16.500 tonn og 12% av hysekvoten, dvs. ca. 1.000 tonn. Oppfisket kvantum hyse i % av torsk utgjør 19%.

Fra Norske Fabrikkskips Forening har en fått tall for fabrikktrålernes fangster pr. 18.5. Disse er ført opp i tabell 2. Fabrikktrålerne har igjen 48% av torskekvoten og 61% av hysekvoten. Oppfisket kvantum hyse i % av torsk utgjør 11%.

I tabell 3 har en satt opp anslag over totalt oppfisket kvantum torsk og hyse pr. 18.5 fordelt på trål og konvensjonelle redskaper. Som det går fram av tabellen er totalt oppfisket kvantum kommet opp i 172.000 tonn torsk og 23.000 tonn hyse.

En har videre satt opp prognoser for totalt oppfisket kvantum i 1980. Prognosene bygger på følgende forutsetninger:

- a) Trålerne fisker de tildelta kvoter.
- b) Fisket med konvensjonelle redskaper blir det samme resten av året som i tilsvarende periode i 1979.

Prognosene innebærer at torskekvoten på 191.000 tonn vil bli overfisket med 55-60.000 tonn mens hysekvoten på 36.500 tonn (inkl. kysthyse) blir overfisket med 20.000 tonn. Prognosen for torsk ligger vel 20.000 tonn høyere enn hva en forutsatte da reguleringsordningen for 1980 ble fastsatt.

Fra Norske Trålerrederiers Forening har en mottatt søknad om å øke ferskfisk- /rundfrysetrålernes årskvote av torsk med 10.000 tonn, samt å heve tillatt innblanding av hyse fra 15 til 25%. Se vedlagte (./.) brev av 19. og 26.5.

Fiskeridirektøren finner ikke å kunne anbefale en økning av trålerkvoten av torsk med 10.000 tonn. En slik økning vil komme på toppen av det betydelige norske overfisket av kvoten på 191.000 tonn som en allerede kan forvente.

Fiskeridirektøren finner heller ikke å kunne anbefale at innblandingsprosenten av hyse økes til 25%. For å løse problemet med innblandingen av hyse vil Fiskeridirektøren foreslå at en slår sammen kvotene av torsk og hyse slik at samtlige fartøy får en totalkvote av torsk og hyse som tilsvarende 115 % av den opprinnelige torskekvoten.

TABLE 1.

OVERSIKT OVER FERSKFISK-/RUNDFRYSETRÅLERNES KVOTER OG FANGSTER PR. 15/5.
 KONN RUND VEKT.

Region	Torsk	Hyse	Hyse i % av torsk
<u>ST-FINNMARK</u>			
Torskvote	10.096	1.514	15
Fangst pr. 15/5	7.517	1.562	21
Fangst i % av kvote.	74	103	
<u>EST-FINNMARK</u>			
Torskvote	12.252	1.838	15
Fangst pr. 15/5	8.565	1.495	17
Fangst i % av kvote	70	81	
<u>ROMS</u>			
Torskvote	8.637	1.296	15
Fangst pr. 15/5	6.083	1.183	19
Fangst i % av kvote	70	91	
<u>VESTERÅLEN</u>			
Torskvote	15.399	2.310	15
Fangst pr. 15/5	10.464	2.066	20
Fangst i % av kvote	68	89	
<u>NORFOTEN</u>			
Torskvote	7.576	1.136	15
Fangst pr. 15/5	4.866	816	17
Fangst i % av kvote	64	72	
<u>NOU Trålere i drift</u>			
Torskvote	53.960	8.094	15
Fangst pr. 15/5	37.495	7.122	19
Restkvote	16.465	972	6
Fangst i % av kvote	69	88	
Opplagstrålernes fangster	4.467	1.040	
Totalfangst pr. 15/5	41.962	8.162	

2.6.80.

TABELL 2.

FABRIKKTRÅLERNES KVOTER OG FANGSTER PR. 18/5. TONN RUND VEKT.

	Torsk	Hyse	Hyse i % av torsk
<u>Fabrikktrålere</u>			
Arskvote	14.136	2.120	15
Fangst pr. 18/5	7.326	818	11
Restkvote	6.810	1.302	19
Fangst i % av kvote	52	39	

TABELL 3.

ANSLÅTT TOTALFANGST AV NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE PR. 18/5.
PROGNOSER FOR 1980. TUSEN TONN RUND VEKT.

	Torsk	Hyse
Totalfangst pr. 18/5	172	23
Herav i trål	55	10
Konv. redsk.	117	13
Prognose for 1980	248	56
Herav: trål	85	13
Konv. redsk.	163	43

I det utsendte saksdokumentet heter det om spørsmålet om endring av bifangstregelen for hyse bl.a.:

"Fiskeridirektøren har tidligere ikke funnet å kunne anbefale å heve innblandingsprosenten av hyse. Det har vært henvist til resultatet av ICES' fornyede vurdering av bestanden.

Ifølge havforskernes opplysninger på møtet i Reguleringsutvalget 21.3. kan ICES'anbefalingen først foreligge i juli. Det er nå mulighet for at anbefalingen vil foreligge på et langt senere tidspunkt. Det er da nødvendig å ta opp spørsmålet om endring av regelen om bifangst av hyse før det fra havforskernes side foreligger en ny vurdering av bestanden.

Fiskeridirektøren finner at det ikke er grunnlag for en generell heving av bifangst-prosenten av hyse. Fiskeridirektøren er imidlertid av den oppfatning at det ikke er intensjonen at begrensningen i hysefisket skal føre til stopp i torskefisket for de fartøy som har noe igjen av sin torskekvote. Et fortsatt torskefiske vil da føre til bifangst av hyse som overstiger det tillatte kvantum hyse. Dersom verdien av denne bifangsten blir inndratt slik at mannskapet og rederiet ikke får noe igjen for hysefangsten, er den sannsynlige konsekvensen at hysen blir kastet over bord istedet for å bli bearbeidet og ført til land. Det er ikke ønskelig at konsekvensen av reguleringen skal bli at verdifullt råstoff kastes over bord.

På bakgrunn av informasjoner om at flere fartøy hadde fisket opp andelen av hyse (15% av torskekvoten), men hadde igjen en restkvote av torsk, foreslo Fiskeridirektøren 6.5. overfor departementet å endre forskriftene slik: De trålere som har fisket opp sin hysekvote gis dispensasjon til å fortsette fisket innenfor en samlet kvote av torsk og hyse. Det kvantum fartøyet måtte overfiske hysekvoten med kommer således til fratrekke på torskekvoten.

Forskriftene er endret i tråd med dette forslaget.(J. 56/80).

En slik ordning med at økning i hysekvantum går til fratrekke i torskekvoten favoriserer ikke unødige de fartøy som i liten utstrekning har forsøkt å etterleve hysereguleringen. En forutsetning for dette bør imidlertid være at de fartøy som har fisket mindre enn 15% hyse får anledning til å fiske tilsvarende mer av torsk. Totalfangsten av torsk og hyse for samtlige fartøy blir da 115% av torskekvoten. Det vil kunne være sannsynlig at effekten av en slik endring av reguleringen av fartøykvotene av torsk og hyse vil bli utlignet på hele flåten, slik at den samlede effekten blir ingen endring av de norske totalkvotene.

Det foreligger etter Fiskeridirektørens oppfatning tre muligheter for endring av bestemmelsen om 15% bifangst av hyse:

- Dispensasjonsadgang slik det er fastlagt i de någjeldende forskriftene. (Endringen av 8. mai).
- En sammenslåing av kvotene for torsk og hyse slik at samtlige fartøy får en totalkvote av torsk og hyse som tilsvarer 115% av den opprinnelige torskekvoten.
- Reinholdtsens forslag fra møtet 21.3. om heving av bifangstprosenten fra 15 til 25."

Hylen orienterte om møtet i arbeidsgruppen for torsk innenfor ICES.

Ved vurdering av bestandssituasjonen var det to typer data til disposisjon:
1) data fra survey 2) data om fiskeinnsats og aldersfordeling i fangstene.

Det er visse vansker med å få opplysninger i de to datasett til å passe inn i hverandre.

Det er ennå ikke anbefalt noen TAC for 1981, og det er i dag ikke grunnlag for å revurdere situasjonen når det gjelder TAC for inneværende år. Et nytt møte i arbeidsgruppen for torsk er berammet til høsten. Nye undersøkelser vil bli foretatt til den tid, og data for 1. halvår av 1980 kan da også trekkes inn.

Norske og russiske survey-data viser stort sett de samme resultater når det gjelder mengder av umoden torsk. Når det gjelder umoden hyse er nedgangen ut fra de norske survey-data noe større enn de russiske data viser. Dette kan kanskje indikere en viss underestimering av hyse fra norsk side. Dette vil bli undersøkt nærmere før neste møte.

Raasok spurte om det til møtet til høsten vil være noen mulighet for å øke hysekvoten.

Hylen kunne ikke si noe om en slik mulighet da ville foreligge. Han påpekte imidlertid at situasjonen for torsk vil være meget alvorlig utover i 80-årene. Det kan da bli godt å ha noe hyse i tillegg til torsken.

Fladmark spurte om det uventet gode hysefisket i år i forhold til kvotene kunne komme av at en fra norsk side hadde underestimert hysebestanden.

Hylen inrømmet at det kunne være visse vanskeligheter med beregningen av hysebestanden, slik han tidligere hadde vært inne på, men han framholdt at forskerne var forberedt på at det ville være et bra fiske med bra konsentrasjon av fisken i år.

Ulltang sa at de anbefalte totalkvoter for torsk og hyse reflekterer forskjellige beskatningsgrader, og at det var forståelig at dette skaper problem for hysefisket.

Wiik opplyste at trålerne fiske av hyse har foregått over store områder. Trålerrederiforeningen vil samle inn data for en måned med oversikt over hvor fisket foregår og oppgaver over fangster og fangstinnsats.

Krog stilte spørsmål om en hadde informasjon om de sovjetiske fangstinnsatsdata.

Hylen svarte at innsatsdata tidligere var oppbygd på grunnlag av britiske data, men at dette nå blir omregnet. Det er nedgang i fangst pr. enhet fra 1978 til 1979 både for det britiske, sovjetiske og norske fiske. Han viste til det som var sagt om det sovjetiske fiske i det PM av 20. mai som flere organisasjoner hadde lagt fram, og påpekte at for Sovjet var Gråsonen å regne som sovjetisk sone. Det sovjetiske fisket må ha vært konsentrert om Gråsonen, og det er ingen motsetning mellom opplysningene om det sovjetiske fisket og forskernes bestandsvurderinger.

Rasmussen framholdt at diskusjonen burde sikte inn på de konkrete spørsmål som utvalget skulle ta stilling til. Han viste til prognosene for fangst av torsk og hyse i 1980. Hvis forutsetningen slår til vil det bli et vesentlig overfiske både for torsk og hyse.

Wiik påpekte i denne forbindelse at en etter 1. august i år kunne komme i den situasjon at den norske totalkvoten ville være oppfisket mens trålerne ennå hadde kvote igjen. Vil trålerne i den situasjonen være garantert å kunne fiske sine kvoter?

Rasmussen, med tilslutning av Raasok og Gundersen, gjorde det klart at trålerne er tildelt kvoter på årsbasis, og disse kvotene er trålerne . garantert å kunne fiske.

Leine mente at det var stor usikkerhet knyttet til hvor mye 3. land og Sovjet ville fiske. Dette kunne senere gi rom for en vurdering av økning av kvotene.

Wiik redegjorde for henvendelsen fra Trålerrederiforeningen om økning av kvotene. Argumentasjonen knyttet seg til tre punkt: 1) bestandssituasjonen, 2) sysselsettingen, 3) markedene. Om det ikke var mulig med en økning nå burde spørsmålet tas opp på neste møte.

Når det gjaldt hyse, burde innblandingsprosenten økes til 25 og torsk og hyse burde ses i sammenheng.

Gundersen viste til at fastsettingen av kvotene var gjort innenfor ramme-avtalen med Sovjet, som tillater at passive redskaper kunne fortsette fisket etter at kvoten var oppfisket. Dette måtte imidlertid ikke forstås slik at avtalen kunne tøyes urimelig langt.

Krog var enig med Gundersen i at det måtte tas tilstrekkelig hensyn til avtalen med Sovjet. Han var enig med Fiskeridirektørens konklusjoner både når det gjaldt kvotene og hyse-bestemmelsen.

Bjørklund forventet at mannskapssituasjonen kunne bli meget vanskelig utover høsten. Dersom det ikke kunne bli en økning nå, kunne han akseptere at spørsmålet ble tatt opp til fornyet vurdering på et senere møte.

Rasmussen hadde ingen innvendinger mot å ta opp igjen spørsmålet på neste møte.

Strand støttet det framsatte forslag om å øke kvoten til "stortrålerne" med 10.000 tonn. Hvis det ikke var flertall for å tilrå en slik økning på dette møtet, måtte spørsmålet tas opp igjen på neste møte.

Johansen mente at forholdet til avtalen med Sovjet var viktig, og at det ikke var rom for en økning av kvotene. Vi skulle bare være glade dersom Sovjet og andre land underfisker sine kvoter. Dette ville komme oss til gode senere. Han ga støtte til Fiskeridirektørens forslag til tilråding.

Fladmark mente at mulighetene innefor rammen av Sovjet-avtalen burde brukes fullt ut. Han understreket den vanskelige stillingen industrien er i, og mente at vanskene er størst i Finnmark. I dette området hadde leveringer fra kystflåten sviktet i stor grad. Han påpekte at tidspunktet for en økning av kvotene var viktig, og gikk inn for at det allerede i dette møtet skulle anbefales å øke kvotene. Når det gjaldt hyse mente han at forskerne hadde undervurdert bestanden. Han gikk inn for å øke den lovlige bifangstprosenten til 25 i tråd med Reinholdtsens forslag på forrige møte.

Krog understreket at en eventuell økning av kvotene på et senere møte i tilfelle måtte bygge på en vesentlig endring i utviklingen i fangsttallene og i prognosene for resten av året.

Raasok påpekte at en endring av kvotene som følge av endring i det norske kyst-fisket ville være et norsk anliggende, mens eventuell underfisking av andre lands kvoter var et anliggende som måtte tas opp med Sovjet.

Sætersdal opplyste at møtet i arbeidsgruppen var utsatt til september, og en tilråding om bestandene burde ikke forventes før i begynnelsen av oktober.

Bjørklund gikk inn for en økning av "stortrålernes" kvoter med 10.000 tonn. Dersom forslaget ikke fikk gehør på dette møtet, måtte det tas opp igjen på neste møte.

Leidulf Grønnevet støttet forslaget om å øke "stortrålernes" kvoter. Bifangstprosenten for hyse burde økes til 20, og fangstene av torsk og hyse burde ses i sammenheng.

Rasmussen refererte de tre foreliggende forslag:

- 1) Økning av kvotene til ferskfisk- og rundfrysetrålere med 10.000 tonn (satt fram av Trålerrederiforeningen i henvendelsen av 19. mai d.å.).
- 2) Økning av kvotene til alle grupper "stortrålere". (Satt fram av Fiskebåtredernes Forbund til forrige møte. Forslaget tatt opp igjen av Bjørklund ved åpningen av dette møtet).
- 3) Fiskeridirektørens forslag om ikke å øke torskekvotene til trålerne, og om å slå sammen fangstene av torsk og hyse innenfor en totalkvote på 115% av den opprinnelige torskekvoten.

Wiik trakk tilbake forslaget om å øke kvotene bare for ferskfisk- og rundfrysetrålere.

Det forelå dermed to forslag, og Rasmussen trakk på grunnlag av debatten den konklusjon at siden det ikke var flertall for å øke kvotene, var det enighet om å henvide spørsmålet til fornyet vurdering på neste møte.

På spørsmål om når en slik fornyet vurdering kunne foretas, svarte Rasmussen at det måtte være på det tidspunkt det var grunnlag for å revurdere situasjonen. Etter hans formening kunne det tidligst bli i august/september.

Om endring av bifangstreglene for hyse forelå det tre forslag:

- 1) Fiskeridirektørens forslag om en totalkvote for torsk og hyse på 115%.
- 2) Økning av bifangstprosenten til 20.
- 3) Økning av bifangstprosenten til 25.

Strand støttet Fiskeridirektørens forslag, det samme gjorde Grønnevet og Bjørklund.

Tidligere i debatten hadde de andre medlemmene i utvalget gitt sin tilslutning til Fiskeridirektørens forslag.

Wiik mente at bifangstprosenten burde heves til 25, og ses i sammenheng med torskekvoten.

Gundersen stilte spørsmål om det som en konsekvens av Fiskeridirektørens forslag ville bli åpnet for direkte fiske etter hyse.

Rasmussen svarte at det ikke måtte være tvil om at forbudet mot direkte trålfiske etter hyse fremdeles stod ved lag.

Utvalget tilrådte at det burde fastsettes en fartøykvote som inneholdt en samlet kvote av torsk og hyse på 115% av den opprinnelige torskeknoten.

SAK 11/80.

REGULERING AV FISKET ETTER MAKRELL I NORDSJØEN OG SKAGERRAK.

a) Åpning og regulering av fisket.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det var gitt følgende redegjørelse:

"I kvoteavtalen for 1980 mellom EF og Norge er det lagt til grunn et totalt tillatt fangstkvantum makrell i Nordsjøen og Skagerrak (ICES - statistikkområdene IV og IIIa) på 55.500 tonn. Den norske andelen av totalkvoten er fastsatt til 44.800 tonn. Norge har tildelt 3. land følgende kvanta:

Færøyane:	2.000 tonn
Sverige:	100 tonn (bifangst)
Sovjetunionen:	<u>300 tonn</u> (bifangst)
Tilsammen:	<u>2.400 tonn</u>

Det anslås at det vil måtte avsettes ca. 15.000 tonn til kystfisket. For den norske ringnotflåten står det etter dette tilbake ca. 27.500 tonn i Nordsjøen og Skagerrak i 1980. Til sammenligning nevnes at ringnotflåten i 1979 fisket ca. 82.000 tonn.

Ved reguleringen av årets ringnotfiske etter makrell i Nordsjøen og Skagerrak bør en ha som klar målsetting av hele kvantumet blir anvendt til konsum og agn. Under henvisning til at det norske makrellkvantumet ikke dekker salgsbehovet til konsum, har det felles salgsstyret for havfanget makrell i brev av 12. mars d.å. til Fiskeridirektøren sterkt understreket denne målsettingen. Landsstyret i Norges Fiskarlag har sluttet seg til dette. Sør-Norsk Fryseriforening har i brev av 1. februar d.å. til Fiskeridirektøren også sterkt framhevet at reguleringen av fisket må legges opp slik at hele kvantumet blir fisket og levert til konsum.

Et spørsmål som har betydning for målsettingen om et rent konsumfiske er om en kan sikre at de deltakende fartøyene har tilfredsstillende utstyr for å levere konsumkvalitet. Dette spørsmålet er reist i brev av 16. april d.å. fra Norges Makrellag til Fiskeridirektøren og nærmere drøftet i møte 30. april d.å. mellom direktoratet og Norges Makrellag og Feitsildfiskernes Salgslag.

Spørsmålet synes mest hensiktsmessig å kunne løses ved at det i medhold av kvalitetskontrollloven fastsettes nye forskrifter om kjølings- og føringsmetoder av makrell til konsum. I vedlagte (./.) utkast til slike forskrifter har en etter forslag fra direktoratets avdeling for kvalitetskontroll tillatt RSW, CSW og ising i kasser, mens det er satt forbud mot føring i binger og hyller og (selvsagt) bulkføring. En eventuell fastsettelse av forskrifter med nevnte innhold vil medføre at kun fartøyer som har utstyr i samsvar med forskriftene forutsettes å delta i makrellfisket. Ved påmeldingen til fisket må dette gjøres klart for fartøyene.

Når det gjelder reguleringen av årets ringnotfiske etter makrell har det felles salgss styre for havfanget makrell i brevet av 12. april d.å. til Fiskeridirektøren skissert en tørnordning med sikte på å få tilpasset fangstmengden til mottakskapasiteten. Kopi av brevet vedlegges (./.) til orientering. Som det går fram av brevet ligger mottakskapasiteten på ca. 4.000 tonn pr. uke med ca. 30 losseplasser. Dette utgjør fra 45 til 55 fangster pr. uke. Med det mottaket en rår over mener salgssstyret at antall fartøyer i fangstposisjon bør begrenses til ca. 45. Når det gjelder tørnordningen bør starten av fisket begrenses med en pulje på 45 fartøyer. Turkvoten bør settes til 100 tonn.

Etterhvert som startpuljefartøyene har tatt sin kvote, sendes nye fartøyer ut i et antall og en rytme som er tilpasset mottaket. Fartøyenes rekkefølge bestemmes etter alfabetisk orden. Fartøyer som har tatt sin turkvote eller som i løpet av 14 dager ikke har full kvote, går inn på ny tørnordning etter at hele flåten har tatt én utseiling.

Landsstyret i Norges Fiskarlag har uttalt at det ikke har spesielle innvendinger mot salgssstyrets reguleringsopplegg som skissert overfor.

Sør-Norsk Fryseriforening har i brevet av 1. februar d.å. til Fiskeridirektøren sterkt understreket at fisket må innrettes slik at mottaksapparatet ikke blir sprengt og har gått inn for f.eks. en puljeinndeling av flåten.

Ålesund Rederiforening har på medlemsmøte 11. mars d.å. gått inn for at makrellfisket reguleres til konsum med minimum 100 tonn turkvote. Fisket bør om nødvendig avvikles gjennom puljevis utseiling. Tillatt fangstkvantum bør fordeles på de deltakende fartøyer gjennom fartøykvoter.

Reguleringsopplegget for avviklingen av ringnotfisket etter makrell ble drøftet i møtet 30. april d.å. mellom direktoratet og Norges Makrellag og Feitsildfiskernes Salgslag, og Fiskeridirektøren har ingen prinsipielle innvendinger mot det opplegget som er skissert av salgslagene. Innenfor de rammebetingelser som må fastsettes av fiskeridministrasjonen bør den praktiske avviklingen av fisket gjennomføres av de berørte salgslag. For å gi fartøyene like muligheter i utgangspunktet, vil en antyde at startrekkefølgen bør avgjøres ved loddtrekning istedenfor å legge til grunn alfabetisk rekkefølge. Fartøyenes startnummer bør meddeles i så god tid på forhånd som praktisk mulig.

De nord-norske makrellfartøyene representerer et spesielt problem i forhold til en avvikling av fisket gjennom en tørnordning som skissert ovenfor. Som det felles salgssstyret har pekt på vil disse fartøyene få lang gangtid til fiskefeltet i tillegg til ventetid for å komme i fangst på ny tørn. På møtet den 30. april d.å. mellom salgslagene og direktoratet ble spørsmålet drøftet uten at en kom fram til en klar konklusjon. En tanke som ble reist, var å gi de nord-norske makrellfartøyene kompensasjon i form av tillegg i sommerloddekvoten. Denne tanken ble imidlertid avvist, blant annet fordi en ville kunne få et urealistisk høyt antall påmeldte fartøyer fra Nord-Norge. En annen tanke som også har vært reist, er at de nord-norske fartøyene gis adgang til å fiske uten hensyn til tørnordningen begrenset av en fartøykvote. Selv om Fiskeridirektøren har sympati for en slik tanke, kan det reises sterke prinsipielle innvendinger mot en ordning som på en slik måte favoriserer fartøyer ut fra hvor i landet de er hjemmehørende. Problemet med de nord-norske fartøyene må drøftes nærmere på utvalgsmøtet.

Når det gjelder spørsmålet om åpningsdato for fisket, har det felles salgssstyre for havfanget makrell antydnet 2. halvdel av juli. Landsstyret i Norges Fiskarlag har ikke hatt spesielle innvendinger mot dette. Ålesund Rederiforening har på medlemsmøte 11. mars d.å. gått inn for at fisket åpnes 21. juli. På møtet 30. april d.å. mellom direktoratet og de berørte salgslag kom det fram at det felles salgssstyre ikke hadde foreslått en bestemt åpningsdato for at en skulle friere i vurderingen av makrellfisket i forhold til andre fiskerier. Salgslagene framholdt imidlertid at fryseriene kunne få problemer dersom åpningsdatoen blir satt sent. Dette på grunn av at fryseriene benytter seg av mye skoleungsom og skoleferien tar som kjent slutt rundt midten av august.

Fra et biologisk synspunkt kan det være av betydning å vente med hovedtyngden av fisket til etter gyting, dvs. ca. midten av juli. Dersom en skulle få utnyttet den sesongmessige vektøkningen som makrellen får i sommerperioden, burde en vente med hovedtyngden av fisket til ut i august. Kvalitetsmessige hensyn vil også dra i retning av en relativ sen åpningsdato. Åpningsdatoen må også ses i sammenheng med målsettingen om et rent konsumfiske, og følgelig at konsummottaket kan utnyttes fullt ut. Også åpningsdatoen for loddefisket ved Jan Mayen bør tas i betraktning. Fiskeridirektøren vil antyde 21. eller 28. juli som åpningsdato for ringnotfisket etter makrell i Nordsjøen og Skagerrak.

Makrellfisket sett i forhold til sommerloddefisket ved Jan Mayen og i Barentshavet reiser spørsmålet om makrellfartøyene skal ha adgang til å returnere til makrellfisket etter å ha deltatt i loddefisket. Likeledes om eventuelle fartøyer som har startet loddefisket uten på forhånd å ha deltatt i makrellfisket, deretter skal kunne delta i makrellfisket.

Med åpningsdatoer for makrellfisket og loddefisket ved Jan Mayen som ligger såvidt nært i tid som foreslått (henholdsvis 21. eller 28. juli og 4. eller 11. august) vil det etter Fiskeridirektørens oppfatning være å legge for sterke begrensninger på fartøyene å ikke la dem returnere til makrellfisket fra loddefisket ved Jan Mayen. Forutsetningen må imidlertid være at de først går inn i tårnordningen etter utlossing av lasten fra Jan Mayen-feltet. Skulle det være fartøyer som først starter i loddefisket ved Jan Mayen bør disse under samme forutsetning også ha adgang til senere å delta i makrellfisket."

Rasmussen refererte sine forslag til åpningsdato og regulering av fisket. Han viste spesielt til det problem som de nord-norske makrellfartøyene representerte i forhold til gjennomføringen av tårnordningen som foreslått. Selv om han hadde stor sympati for disse fartøyenes problemer, fant han av prinsipielle grunner å måtte gå mot en ordning som ville favorisere fartøyer ut fra hvor i landet de er hjemmehørende.

Leine trakk også spesielt fram de nord-norske makrellfartøyenes situasjon. Han fant det imidlertid også vanskelig å gi anvisning på en konkret løsning i forbindelse med gjennomføringen av reguleringen av makrellfisket. Problemet burde likevel tas for øye i forbindelse med fastsettelsen av åpningsdatoer for havbrislingfisket til høsten og neste års vinterloddefiske.

Til spørsmålet om et eventuelt makrellfiske i norsk sone og internasjonalt farvann nord for 62° n.br. uttalte forskerne at det ved ICES' beregninger av bestanden av makrellen i Nordsjøen og Skagerrak er forutsatt at eventuelt kvantum nord for 62° n.br. skal inngå i Nordsjø- og Skagerrakkvoten.

Leine var utfra sin oppfatning av bestandsforholdene sterkt uenig i at kvantum tatt nord for 62° n.br. skulle inngå i kvoten for Nordsjøen og Skagerrak. Han hevdet at det burde gis adgang til et fritt konsumfiske etter makrell nord for 62° n.br. Det burde også kunne dispensereres for levering av eventuelle mindre kvanta til oppmaling.

Raasok pekte på at kvoteavtalen mellom Norge og EF ikke ga Norge makrellrettigheter nord for 62° n.br. Han viste til at det i 1970 ble fisket ca. 6.000 tonn nord for 62° n.br. og mente at fisket i år burde begrenses til dette kvantum. Det burde være et turkvoteregulert konsumfiske.

Rasmussen understreket at fisket nord for 62° n.br. burde være underlagt den tørnordningen som var foreslått gjennomført sør for 62° n.br. Fra starten av burde fisket ikke kvantumsbegrenses, men stopp burde vurderes når et kvantum i størrelsesorden 6-8.000 tonn eventuelt ble nådd. Kvantumet som ble tatt nord for 62° n.br. burde kunne holdes utenfor kvoten sør for 62° n.br.

Utvalget tilrådte at åpningsdatoen for ringnotfisket etter makrell i Nordsjøen, Skagerrak og i norsk sone og internasjonalt farvann nord for 62° n.br. fastsettes til 21. juli.

Fisket bør være et turkvoteregulert konsumfiske underlagt en tørnordning med adgang for maksimum 45 fartøyer til å fiske samtidig.

Turkvoten fastsettes til 100 tonn og startrekkefølgen avgjøres ved loddtrekning.

Kvantumet som tas nord for 62° n.br. bør ikke inngå i kvoten sør for 62° n.br. Fisket nord for 62° n.br. vurderes stoppet når en eventuelt har nådd et kvantum i størrelsesorden 6-8.000 tonn.

Fartøyer som driver loddefiske ved Jan Mayen gis adgang til å gå tilbake til makrellfisket under forutsetning av at de først kommer inn i tørnordningen etter utlossing av loddelasten.

Vedlagt saksdokumentene var utkast til nye forskrifter om kjølings- og føringsmetoder for makrell til konsum. Etter utkastet var det satt forbud mot føring i binger og hyller og bulkføring. Utvalget hadde ingen merknader til utkastet til de nye forskriftene.

b) Avkorting i makrellfisket for de fartøyer som har deltatt i kolmulefisket ved Færøyane.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse og forslag til tilråding i saken:

"På forrige møte 21. mars d.å. tilrådte som kjent Reguleringsutvalget at de fartøyer som har deltatt i kolmulefisket ved Færøyane skulle utelukkes fra deltakelse i makrellfisket i Nordsjøen og Skagerrak. Norges Fiskarlags Landsstyre har som kjent senere gått inn for den delvis avkorting i kolmulefartøyenes makrellfiske ved at disse fartøyene står over 1 tur i den tørnordning som det felles salgsstyre for havfanget makrell har skissert. Fiskeridirektøren fant etter nærmere overveielse å burde ta hensyn til Landsstyrets vedtak, og direktoratets og departementets standpunkt er at kolmulefartøyene skal ha adgang til å delta i makrellfisket, men med avkorting. Spørsmålet er nå hvilken form for avkorting i makrellfisket som bør fastlegges. På møtet 30. april d.å. mellom

direktoratet og de berørte salgslag kom en fram til at kolmulefartøyene burde stå over 1 runde i puljeavviklingen, det vil si slik at samtlige andre fartøy har fått en tur før kolmulefartøyene slipper til. Kolmulefartøyene starter så først i annen runde etter loddtrekning. Fiskeridirektøren vil gå inn for at avkortningen gjennomføres på denne måten, men at det i tillegg stilles en generell begrensning som går ut på at ingen kolmulefartøyer har adgang til å gå mer enn 2 turer. Dette for å sikre at avkortningen skal bli reell."

Når det gjaldt forslaget om å begrense kolmulefartøyenes deltakelse til 2 turer, viste Rasmussen til at en hadde tatt som utgangspunkt en deltakelse i makrellfisket på rundt 100 fartøyer. Dette ville gi ca. 2,8 turer i gjennomsnitt på fartøyene.

Leine hevdet at kolmulefartøyene ikke burde begrenses i deltakelsen i makrellfisket på annen måte enn ved å måtte stå over første runde i puljeavviklingen.

Krog hadde forståelse for forslaget om den generelle begrensning til 2 turer for kolmulefartøyene, men viste til at en slik begrensning ville være avhengig av deltakelsen i makrellfisket. Dersom en skulle få en vesentlig mindre deltakelse enn forutsatt, måtte begrensningen revurderes. Kolmulefartøyene burde gis informasjon om hva de kunne regne med å kunne ta av makrell.

Utvalget tilrådte at fartøyer som har deltatt i kolmulefisket ved Færøyane i 1980 bør stå over 1. runde i puljeavviklingen av makrellfisket slik at samtlige andre fartøy får én tur før kolmulefartøyene slipper til i fisket.

c) Hestmakrell. Spørsmål om særskilt regulering.

Rasmussen viste til det forberedende dokument i saken, der det var gitt følgende redegjørelse:

"I brev av 30. april d.å. fra Hordaland Fiskarlag til Fiskeridirektøren er referert lagets styrevedtak som vedlagte (./.) kopi av brevet viser. Som det går fram av vedtaket krever styret at det i år blir tillatt fritt fiske etter hestmakrell til oppmaling i norsk sone.

Etter kvoteavtalen mellom EF og Norge for 1980 er det ikke satt noen totalkvote for hestmakrell i norsk sone. Norge kan fiske inntil 5.000 tonn i EF-sonen i ICES-statistikkområdene IV, VIa nord for 56 30 og VIIId, VIIe, VIIf og VIIh. Punktet om hestmakrell i avtalen for 1980 er likelydende med 1979-avtalen. Den norske makrellreguleringen i Nordsjøen i 1978 og 1979 omfattet også fisket etter hestmakrell. I 1979 ble det ifølge Makrellagets oppgaver tatt ca. 1.000 tonn hestmakrell. Hele kvantumet ble tatt vest av 4° v.l.

Det må kunne konstateres at tilgjengelige biologiske data ikke tilsier begrensning av fisket etter hestmakrell i norsk sone. Fiskeridirektøren har derfor som prinsipielt utgangspunkt at dette fisket ikke bør begrenses.

Hordaland Fiskarlag har gått inn for at et eventuelt eget hestmakrellfiske bør ta til samtidig med det ordinære makrellfisket. Med den tårnordning som det legges opp til i det ordinære fisket, vil et samtidig fiske bety at når fartøyene er "ute av tårn" vil de kunne drive fiske etter hestmakrell. Det må da kunne unngås at fartøyene går ut under foregivende å fiske hestmakrell, men leverer ordinær makrell sammen med hestmakrellen til oppmaling.

Dette forholdet vil for det første ha sammenheng med spørsmålet om det er mulig å drive et hestmakrellfiske uten å få innblanding av ordinær makrell. For det andre må det ses i sammenheng med de faktiske mulighetene for å kontrollere eventuell innblanding av ordinær makrell i hestmakrellfangstene.

Alle fangster som går til oppmaling er i dag gjenstand for kontroll fra Kontrollverket. Kontrollen omfatter kvalitet, fett- og tørrstoffdata og størrelsessammensetning. Eventuell innblanding av ordinær makrell i hestmakrellfangster kan også fastslås under kontrollen.

Når det gjelder mulighetene for å drive et rent hestmakrellfiske har en fra fiskere fått opplyst at dette lar seg gjøre. Den ordinære makrellen og hestmakrellen opptrer vanligvis på forskjellige felt og det kan også ses på ekkoloddet hvilken makrell en kaster på. Når en bruker asdic er dette vanskeligere å se. Fiskerne som en har vært i kontakt med mener at fartøyene ikke med troverdighet kan foregi å fiske hestmakrell, men leverer vesentlige mengder ordinær makrell i fangstene.

Fiskeridirektøren ber utvalget vurdere spørsmålet om en skal tillate et fritt fiske etter hestmakrell samtidig med det ordinære makrellfisket."

Leine gikk sterkt inn for at det ble gitt adgang til et fritt fiske etter hestmakrell. Han hevdet at innblanding av vanlig makrell i hestmakrellfangstene ikke representerte noe spesielt problem. Det kunne imidlertid settes en tillatt innblanding på 10% av vanlig makrell. Å fastsette bifangstprosent var vanlig i forbindelse med andre fiskerier og måtte også kunne gjøres når det gjaldt hestmakrellfiske.

Raasok viste til det lave kvantum hestmakrell som ble tatt i 1979, og fant det vanskelig å forstå at det kunne være reelt behov for å gi adgang til fritt hestmakrellfiske i norsk sone. Hensett til de kontrollproblemer som et slikt fiske ville medføre, var han tilbøyelig til å gå mot adgang til et fritt hestmakrellfiske. Et eventuelt hestmakrellfiske måtte i alle tilfelle stoppes når kvoten for vanlig makrell var oppfisket.

Utvalget tilrådte at det bør gis adgang til et direkte fiske etter hestmakrell.

Innblanding av vanlig makrell bør ikke overstige 10%. Fisket bør vurderes stoppet når totalkvantumet av vanlig makrell er oppfisket.

SAK 12/80.

REGULERING AV SOMMERLODDEFISKET.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter, der det var gitt følgende redegjørelse med forslag i saken:

"Totalkvoter.

Totalkvoten for norske fiskere ved Jan Mayen skal som kjent fastsettes til 15% av TAC for hele området Island - Jan Mayen.

For sesongen 1978/80 var det en felles norsk-islandsk forskeranbefaling om TAC på 650.000 tonn (15% av denne TAC utgjør 97.500 tonn). Senere har islandske havforskere økt sine TAC-anbefalinger til 800.000 tonn - 850.000 tonn (15% av dette er 120.000 tonn - 127.500 tonn). Den totale fangst i området ble i 1979/80 ca. 935.000 tonn (15% av dette er 140.000 tonn).

Havforskningsinstituttet finner det på nåværende tidspunkt ikke mulig å gi anslag på en foreløpig TAC for sesongen 1980/81 på biologisk grunnlag. Det antas at et brukbart utgangspunkt for en diskusjon av den foreløpige TAC vil være historiske fangstdata.

Fangstene av lodde i hele området Island - Grønland - Jan Mayen har vært følgende:

høst 1976	-	vår 1977:	659.000 tonn
høst 1977	-	vår 1978:	770.000 tonn
høst 1978	-	vår 1979:	1.191.000 tonn
høst 1979	-	vår 1980:	ca. 935.000 tonn

Gjennomsnitt de siste 4 sesonger ca. 890.000 tonn.

Fiskeridirektøren kan antyde at det som en foreløpig TAC brukes dette gjennomsnitt av de siste fire sesonger.

Alternativet til en slik TAC vil kunne være å starte opp med en lav TAC, f.eks. 650.000 tonn, og at norske fiskere eventuelt vil få økt sin andel neste år hvis TAC vil bli regulert.

I dette spørsmålet bør det legges vekt på at bestandsforholdene i det aktuelle området antakelig kan vurderes lysere nå enn tilfellet var ifjor, grunnet de gode forekomster det islandske vinterfisket foregikk på.

En eventuell TAC på ca. 890.000 tonn vil medføre at norske fiskere kan ta ca. 133.000 tonn, mens en TAC på 650.000 tonn gir ca. 97.500 tonn til Norge.

I henhold til kvoteavtale med Sovjet disponerer Norge 420.000 tonn til sommerloddefisket i Barentshavet. Av dette kvantum disponerer Færøyane 11.000 tonn mens Norge som kjent fikk overført et tilleggskvantum fra Sovjet (restkvote fra høstfisket 1979) som betyr et tillegg i totalkvoten på ca. 7,7 tusen tonn i kommende sommerloddekvote. Totalt skulle norske fiskere dermed disponere 416,7 tusen tonn eller 4,3 mill.hl. lodde. Dette er ca. 20% mindre enn den norske totalkvote for sommerloddefisket i Barentshavet i 1979.

ÅPNINGSDATO.

Når det gjelder regulering av loddefisket innenfor de fastsatte totalkvoter, er dette spørsmål som bør vurderes i forhold til de biologiske og økonomiske hensyn som er involvert.

Et illustrerende eksempel på at slike vurderinger må gjøres, er avviklingen av fisket ved Jan Mayen i 1979 i forhold til det samme fisket i 1978. Loddefisket i 1979 foregikk fra slutten av juli til ca. 20. august. I 1978 foregikk loddefisket ca. 1 måned senere. Prismessig betydde dette en reduksjon i 1979 på ca. 20%, på grunn av lavere fettinnhold. Ressursmessig sett er det også uøkonomisk, da fisket vil foregå på mer småfallen fisk (flere individer pr. hl) ved en for tidlig åpning. Disse betraktninger skulle tilsi en åpningsdato ved Jan Mayen i midten av august. En såpass sen åpningsdato forutsetter imidlertid en letetjeneste som kan følge loddens vandring i havområdene ved Jan Mayen, og som eventuelt kan gi grunnlag for endring av åpningsdato hvis nødvendig. Det usikre vandringmønster gjør at Fiskeridirektøren vil foreslå åpningsdato 4.august eller 11.august.

De samme betraktninger om åpningsdato kan gjøres i Barentshavet. Den tidligst mulige åpning er her 15. august (Sovjet-avtalen). Fiskeridirektøren vil foreslå at loddefisket i Barentshavet åpnes ca. 25. august. Selv om fisket ble åpnet 15. august i fjor, var det ingen innmeldinger før 20. august.

FARTØYKVOTER.

Den disponible totalkvote i Barentshavet bør fordeles på fartøyene ved fartøykvoter. Den nye fiskerisonen ved Jan Mayen aktualiserer spørsmålet om det også i dette fisket bør taes fordelingsmessige hensyn ved disponeringen av den svært begrensede totalkvote. Fiskeridirektøren ber om Reguleringsutvalgets vurdering av følgende alternative reguleringsformer for fisket ved Jan Mayen.

ALTERNATIV 1.

Jan Mayen: "Fritt fiske".

Fisket ved Jan Mayen foregår "uregulert" innenfor totalkvoten. Med en deltakelse på anslagsvis 120 fartøyer vil en totalkvote på ca. 100.000 tonn gi ca. 1,4 tur pr. fartøy (gjennomsnittsfangst knapt 6.000 hl). Det vil bli et svært oppjaget fiske med de negative virkninger dette kan få på økonomi og avsetning, og det vil bli svært vanskelig å treffe totalkvoten med en slik ordning. Tidspunktet for utseilingsstopp vil være vanskelig å fastsette p.g.a. rimelig varslingsfrist, og fastsettelse av fangststopp forutsetter bl.a. at en har full oversikt over flåten på feltet og deres fangst i lasterom.

ALTERNATIV 2

ALLE KAN FRITT TA EN TUR PÅ JAN MAYEN. KVANTUM
PÅ ANDRE TUR TREKKES PÅ FARTØYKVOTEN I BARENTSHAVET.

Hvis alle de anslagsvis 120 fartøyene tar en full tur, utgjør dette ca. 70.000 tonn. Antakelig vil det da gjenstå for lite til at hele flåten får sin andre tur. For å unngå denne urimelighet i Jan-Mayen-flåten, og for å bedre avviklingen av fisket, kan det foreslås en ordning som medfører at de fartøy som får tur nr. 2 til Jan Mayen får et trekk i fartøykvotene i Barentshavet, og at dette trekket blir godskrevet de fartøy som bare får en tur ved Jan Mayen.

Trekket kan gjøres på følgende måte:

Hvis det gjennomsnittlig er totalkvote til 1,4 tur for hele flåten, blir det for de fartøyene som tar sin andre tur trukket en prosentvis andel av fartøykvoten i Barentshavet. Summen av fratrukne kvanta må tilsvare det kvantum som overstiger 0,4 tur på andre lasten for alle fartøyene. som får to turer.

Hvis f.eks. 70 av 120 deltagende fartøyer får to turer, og disse 70 til sammen får ca. 40.000 tonn på andre tur, vil det til sammen bli trukket det som overstiger $70 : 120 = 58\%$ av 40.000 tonn som er ca. 17.000 tonn. De 70 fartøyene vil dermed få redusert fartøykvoten i Barentshavet med en prosentvis andel som samlet utgjør 17.000 tonn. Tilsvarende vil de 50 fartøyene med bare en tur på Jan Mayen få økt sine fartøykvoter i Barentshavet med samlet 17.000 tonn.

ALTERNATIV 3

EGNE FARTØYKVOTER PÅ JAN MAYEN.

Hvis vi alternativt forutsetter 97.500 tonn eller 133.000 tonn i totalkvote ved Jan Mayen, vil det med tilsvarende fordelingsnøkkel som i Barentshavet bli følgende fartøykvoter:

<u>BÅTSTR.</u>	<u>KVOTER (HL)</u>	
	<u>TOTALKVOTE</u> <u>= 97.500</u>	<u>TOTALKVOTE</u> <u>= 133.000</u>
4.000	5.800	7.700
6.000	7.400	9.800
8.000	8.900	11.900
10.000	9.700	13.000
12.000	10.500	14.000
14.000	10.800	14.400

Som en kan se har en slik ordning et stort minus:

Det blir en rekke fartøyer som får slumper og halve laster gjenstående etter en full last. Dette vil gjøre det vanskelig å beregne fartøykvoter som sikrer at totalkvoten blir tatt.

BARENTSHAVET.

I Barentshavet vil totalkvoten kunne fordeles etter ulike fordelingsnøkler. Med den samme fordelingsnøkkel som ble brukt i sommerloddefisket i 1979, er det vist regne-eksempler på fartøykvoter forutsatt en deltakelse på 175 fartøyer:

<u>BÅTKAPASITET (HL)</u>	<u>BASISKVOTE</u> ¹⁾	<u>KVOTE</u> ²⁾
2.000	1.600	14.100
4.000	2.200	19.300
6.000	2.800	24.600
8.000	3.400	29.900
10.000	3.700	32.500
12.000	4.000	35.200
14.000	4.100	36.000

- 1) Fordelingsnøkkel: 1.000 hl + 30% av godkjent kap. fra 0-8.000 hl + 15% av kap. fra 8.000-12.000 hl + 5% over 12.000 hl.
- 2) Kvote = Basiskvot e X faktor. Faktor beregnet til 8,79. Kvotene er her avrundet.

Fiskeridirektøren vil også foreslå at det på siste tur i loddefisket kan lastes over konsesjonskapasitet. En tilsvarende ordning gjaldt på loddefisket i vinter, og har sin klare begrunnelse i de sterkt stigende bunkersutgifter."

Gundersen viste til at det i nær framtid ville bli konsultasjoner mellom Island og Norge i forbindelse med fastsettelse av totalt tillatt fangstkvantum (TAC) av lodde i Jan Mayen-sonen. Han mente at utvalget burde drøfte hvilken TAC en fra norsk side burde ta sikte på under konsultasjonen. En burde allerede fra i år av prøve å komme inn i en praksis med en felles TAC, slik at en kunne unngå å få årvis s uenighet framover. Skulle dette lykkes ville det være avgjørende at en ikke fra norsk side la seg på et urealistisk høyt nivå. Revisjonsklausulen i avtalen med Island ville dessuten medføre en forholdsvis mindre kvote til neste år dersom en nå ensidig fastsatte en TAC som ikke Island kunne enes om. En burde ta sikte på en TAC på henimot 800.000 tonn. Han opplyste at Island som et utgangspunkt hadde antyd et en TAC på 650.000 hl.

Krog viste til at så lenge Island ikke hadde klargjort sitt standpunkt til størrelsen av TAC, var det vanskelig å komme med en konkret tilråding. Han mente at Norge i konsultasjonene med Island burde bruke som argument at Norge i fjor fikk en andel på kun 13% av TAC. Han hevdet at en burde prøve å komme opp i en norsk kvote i størrelsesorden 1,3-1,4 mill. hl. Dersom dette kunne oppnås ville en kunne regulere fisket ved å gi de deltakende fartøyer adgang til å ta 2 turer. Skulle den norske kvoten

bli vesentlig lavere, ville reguleringen bli vanskeligere. Han mente at anslaget på ca. 120 deltakende fartøyer var noe høyt. 100 fartøyer i fisket var mer sannsynlig. Dersom det ble for liten norsk kvote til å gi fartøyene 2 turer, burde det legges opp til fritt fiske innenfor rammen av kvoten.

Leine mente at åpningsdatoen burde fastsettes til omkring 6. august. Den norske loddekvoten i Jan Mayen-sonen burde ligge i størrelsesorden 1,4 mill hl. Det burde ikke komme på tale å sette en vesentlig lavere TAC enn 960.000 tonn. En norsk kvote basert på dette ville kunne gi grunnlag for tildeling av 2 turer til de deltakende fartøyer. En lavere norsk kvote burde resultere i en regulering med fritt fiske innenfor kvoten. Johansen, Bjørklund, og Grønnevet var i utgangspunktet enig med Leine.

Raasok viste til det som var anført av Gundersen, og framholdt at det ville være helt urealistisk å legge til grunn en høyere TAC enn fangstkvantumet i 1979. Han opplyste at Norge og Island ville måtte foreta proratariske reduksjoner i sine andeler av totalkvoten for lodde når Grønland gjorde krav på andel.

Sætersdal understreket at den foreliggende biologiske anbefaling var rent foreløpig. I september/oktober vil det bli framlagt en revidert anbefaling om TAC.

Når det gjaldt reguleringen av sommerloddefisket i Barentshavet viste Krog til at Landsstyret i Norges Fiskarlag hadde gått inn for at bare fartøy som starter fisket innen 1 uke etter åpningen burde gis garanterte kvoter. Landsstyrets forutsetning hadde vært at summen av fartøykvotene skulle innebære en viss overregulering i forhold til totalkvoten og at myndighetene, om nødvendig, ville tillate et begrenset overfiske. Han viste til at det bak Landsstyrevedtaket var et ønske om å få spredt ringnotflåten på et tidlig tidspunkt. Han hevdet at det ved beregning av fartøykvotene burde legges inn en større overfordeling enn 2% som var gjort under vinterloddereguleringen. Overfordelingsprosent-satsen måtte kunne revideres og endres ettersom en fikk oversikt over den faktiske deltakelsen i fisket. Han pekte på behovet for å ha en siste startdato. Leine sluttet seg til det som var anført av Krog, og understreket at det var flere usikkerhetsfaktorer ved sommerloddefisket enn ved vinterloddefisket. Dette gjaldt problem med innblanding av

smålodde og værhindringer. De to fiskeriene kunne derfor ikke sammenlignes når det gjaldt kvotereguleringer.

Grønnevet mente at det burde gis garanterte kvoter kun til de fartøyene som ikke deltok i makrellfisket og i loddefisket ved Jan Mayen.

Bjørklund anså en regulering med garanterte kvoter som under årets vinterloddefiske som den beste løsningen.

På spørsmål fra Krog opplyste forskerne at den relativt rike 79-årsklassen ikke ville skape vesentlige problemer for avviklingen av fisket i form av stor innblanding av smålodde. Problemet ville eventuelt oppstå først i november/desember.

Rasmussen viste til at det i de forberedende saksdokumenter var forutsatt garanterte fartøykvoter på samme måte som under årets vinterloddefiske. Administrasjonen hadde gode erfaringer med en slik reguleringsform, og han stilte spørsmålsteget når det gjaldt en tilfredsstillende praktisk gjennomføring av reguleringen som Norges Fiskarlags Landsstyre hadde gått inn for. Han understreket at det var administrasjonene målsetting ved reguleringsopplegget at totalkvoten skulle tas. Samtidig var det også administrasjonens ansvar å sikre at totalkvoten ikke ble overfisket i nevneverdig grad. På denne bakgrunn måtte en i utgangspunktet være forsiktig med å legge inn for stor overfordeling ved beregning av fartøykvotene. Han var enig i behovet for å fastsette en siste startdato i fisket, og foreslo 20. september. Han oppfattet Landsstyrevedtaket slik at eventuelle tillegg i fartøykvotene bare skulle være garanterte for de fartøyene som allerede hadde fått garanterte kvoter.

Gundersen uttalte skepsis til forslaget om å tillate overlasting av konsesjonskapasiteten på siste tur, men ville etter omstendighetene ikke gå mot en slik tilråding fra utvalget.

Utvalget ga følgende tilråding om regulering av årets sommerloddefiske:

Fisket ved Jan Mayen åpnes 6. august. Framfor konsultasjonene mellom Island og Norge om fastsettelse av TAC for loddebestanden vil et flertall i utvalget antyde at en fra norsk side bør legge seg på en TAC i

størrelsesorden 900.000 tonn. Dette under forutsetning av at det ikke innen konsultasjonene foreligger nye tilrådinger fra havforskerne. På det nåværende tidspunkt går utvalget inn for fritt fiske ved Jan Mayen. Dersom Norges andel av den TAC som skal fastsettes skulle bli for liten til å gi 2 turer til de deltagende fartøyer, tilrår utvalget at reguleringen av fisket legges opp av Fiskeridirektøren etter samråd med Norges Fiskarlag.

Fisket i Barentshavet åpnes 25. august, med siste frist for deltakelse 20. september. Fartøyer bør gis adgang til på siste tur å laste over konsesjonskapasiteten.

Fiskeridirektøren i samråd med Norges Fiskarlag bør se nærmere på den praktiske gjennomførbarheten av Landsstyrevedtaket om garanterte fartøykvoter bare for de fartøyer som starter fisket innen 1 uke etter åpningen.

SAK 13/80. REGULERING AV FISKET ETTER ATLANTO-SKANDISK SILD.

a) Bestandssituasjonen.

Rasmussen viste innledningsvis til Fiskeridirektoratets havforskningsinstituttets rapport om bestandssituasjonen for norsk vårgytende sild (atlanto-skandisk stamme) 1980. Denne rapport følger vedlagt (./.).

Det foreligger ennå ikke tilråding fra ICES' rådgivende komité for fiskerireguleringer (ACFM).

Ulltang pekte på at det for 1980 forelå tilråding fra ICES rådgivende komité for fiskerireguleringer (AFCM) om at det ikke burde tillates fiske. For 1981 foreligger det ennå ikke tilråding.

Rasmussen spurte om havforskerne ville gi en kort redegjørelse på bakgrunn av den rapport som var lagt ved sakens dokumenter.

Hamre forklarte hva de fire ulike undersøkelser innebar og hvordan disse var foretatt. Når det gjaldt akustiske målinger, fiskeforsøk og biologiske prøvetaking på gytefeltene om våren og beiteområdene om sommeren og høsten så viste disse at livsmønsteret for silden er det samme som de siste par år.

Den nordlige komponenten trekker tilbake til fjordene i Lofoten om høsten, særlig inn i Øyhellsundet og Austnesfjorden. Silden står da usedvanlig konsentrert med en tetthet på opptil 40-50 pr. m³ vann. Grunnen er at den står i en slags dvaletilstand og det er svært liten bevegelse i stimene. I midten av september går silden ned til 3-400 m dyp i Vestfjorden og følger bunnen inn fjorden. En antar at silden da søker kaldere vann. Videre er det funnet et nytt overvintringssted i Søla-sundet, utenfor Vega.

Den sørlige komponenten har overvintringssted ved Møre (Gjerdevika/Vinjefjorden).

Når det gjaldt larveundersøkelsene syntes det være en liten økning i mengden larver i forhold til fjoråret.

O-gruppe undersøkelser, som er et mål for overlevingen av årets gyting, viste at 1979 årsklassen er noe sterkere enn årsklassene 1977 og 1978.

Under forsøksfiske i februar 1980 ble det fanget 9439 hl modnende sild fra Møre og Lofoten og det ble gjenfunnet 96 merkede sild. Disse gjenfangstene var fordelt på alle utsetninger av merket sild i årene 1975 til 1979. Hamre opplyste videre at det ikke var korigerte tall i tabellene, slik at tallene er noe større enn de faktiske når det gjelder bestandens størrelse og mindre når det gjelder den totale dødligheten. Når det gjaldt den nordlige komponenten blir denne anslått til 235.000 tonn og dette er noe større enn det en hadde regnet med. Han påpekte imidlertid at dette er det mest optimistiske tallet.

Hva angikk den sørlige komponenten hadde denne en høyere rekrutteringsrate enn tidligere, men biomannsen er fremdeles beskjden.

b) SPØRSMÅL OM FISKE I 1980.

Innledningsvis ble det av Rasmussen vist til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"Under møte 15.-18.4.d.å. fattet Norges Fiskarlags Landsstyre følgende vedtak:

"Landsstyret viser til behandlingen av spørsmålet om et fiske av atlanto-skandisk sild i 1979 og senere spørsmål om kompensasjonsordninger for det tap som oppsto ved at dette fiske ble forbudt. Landsstyret forstår de sterke reaksjoner myndighetenes håndtering av disse spørsmål førte til blant de berørte fiskere.

Landsstyret viser videre til de mange velbegrunnende krav og henvendelser fiskerne langs hele kysten har fremmet vedrørende fisket etter atlanto-skandisk sild i 1980, og vil bestemt kreve at det frigis for fiske høsten 1980 det kvantum atlanto-skandisk sild salgslagene kan omsette til konsumformål til akseptable minstepriser (ikke under 1978-prisnivå).

Når det gjelder spørsmålet om kriterier for deltakelsen i fisket, åpningstider og administrasjon av reguleringene, kan Landsstyret ikke se det har oppstått forhold som foranlediger endringer i Landsstyrets vedtak i sak 25/79.

Det samme gjelder for spørsmålene om fordeling av en kvote på not og garn, fiske til eget agnforbruk og eget konsum."

Kopi av Landsstyrets vedtak i sak 25/79 vedlegges (./.).

Fiskeridirektøren gjorde på denne bakgrunn en henvendelse til Feitsildfiskernes Salgslag med forespørsel om å få beregnet størrelsen av et slikt kvantum. Fra Feitsildfiskernes Salgslag mottok en 14.5.80 følgende telex:

"Reguleringer i fisket etter atlanto-skandisk sild.

Vi viser til deres telex av 12.5.1980.

På grunn av at man har vært mer eller mindre borte fra markedene de senere år har man allerede tapt en god del av de tradisjonelle gode markedene for feitsild.

Etter vår mening er det derfor nødvendig med en ny innarbeidelsesperiode for å kunne ha mulighet til å gjenerobre markedsandeler på de best betalende markeder. En kvote for 1980 bør i hvertfall være så stor at man får anledning til å arbeide på markedene. Det bør derfor bli gitt en kvote på minimum 200.000 hl.

Med et slikt kvantum mener vi ut fra det vi kjenner til markedet at det skulle være mulig å oppnå de samme minstepriser til fisker som i 1978.

Vi gjør oppmerksom på at notfisk og flere av distriktsildfiskerlagene har gått inn for en kvote på 300.000 hl.

Vi vil ikke unnlate å peke på at kvaliteten av den silden som fiskes vil ha stor innflytelse på prisen. Det er en kjennsgjerning at låsstått notfanget sild gir den beste kvalitet.

Vi ser det som en fordel for omsetningen å få fisket spredt over flere måneder.

Vi vil sterkt anbefale at bestemmelse om totalkvoten tas snarest mulig av hensyn til markedsbearbeidelse og tilvirkernes forberedelser til sesongen."

16.5.80 mottok en følgende telex fra Feitsildfiskernes Salgslag:

"Reguleringer i fisket etter atlanto-skandisk sild.

Vi viser til vårt telex av i dag.
Vennligst noter følgende korreksjon.

Notfisk har gått inn for at det for høsten 1980 og vinteren 1981 blir gitt adgang til å fiske 500.000 hl, med fordeling med 200.000 hl feitsild høsten 1980 som forbeholdes kystsildflåten, og 300.000 hl vinteren 1981 for den havgående ringnotflåten."

Til orientering følger (./.) videre kopi av brev av 11.2.80 fra Troms Fiskarfyking til Norges Fiskarlag.

Ifølge Fiskeridirektoratets havforskningsinstituttts rapport av 21.5.80 er det ikke biologisk grunnlag for fangst av atlanto-skandisk sild i 1980.

Fiskeridirektøren vil imidlertid reservere seg når det gjelder dette spørsmål."

Krog pekte på at kravene fra de ulike fylkeslagene vedrørende tillatt til Landsstyrets vedtak i saken om at det burde tillates fisket et kvantum som salgslagene kan omsette til konsumformål til akseptable minstepriser, dvs. ikke under 1978-prisnivå. Dette var ifølge beregningen fra Feitsildfiskernes Salgslag minimum 200.000 hl. Han mente at det ikke skulle være nødvendig å gjennomgå hele argumentasjonsrekken flere ganger for å tillate et fiske. Saken var etter hans mening grundig gjennomdrøftet tidligere.

Johansen mente det var riktig å frigi et kvantum i år. Det har foregått et ulovlig fiske av sild. Dette kan en muligens hindre eller redusere ved å tillate at det fiskes et større kvantum. Samtidig bør kontrollen skjerpes og de må slås hardt ned på eventuelt ulovlig fiske.

Leine viste til Landsstyrets vedtak og støttet dette.

Bjørklund var enig med Johansen i at kontrollen burde skjerpes for å hindre slike ulovligheter.

Rasmussen ville i år, i motsetning til fjoråret, gå inn for at det tillates fisket et kvantum atlanto-skandisk sild. Dette var ikke grunnet på mistro til forskernes data, men av andre ulike grunner. Han foreslo at det burde tillates fisket 100.000 hl og i tillegg avsettes 20.000 hl til bifangster i andre fiskerier. Videre bør det avstenges områder der det er sterke konsentrasjoner av sild for å hindre neddreping under utøvelsen av fisket.

Gundersen med tilslutning av Leine var opptatt av hvordan man skulle begrense slike bifangster og eventuelt hvordan kontrollen skulle gjennomføres.

Rasmussen påpekte at der man har oppsyn kan dette kontrollere bruken av garn og eventuelle bifangster. Det er imidlertid klart at Fiskeridirektøren ikke kan ha en så effektiv kontroll som ønskelig med de midler en har til disposisjon. Det er også en oppgave for politiet å føre kontroll med overtredelse av gitte forskrifter.

Raasok fant det prinsippielt vanskelig å gå imot havforskernes tilråding. Dersom et ulovlig fiske ikke kunne hindres burde det kanskje likevel vurderes å tillates fiske. Da kunne man etter hans mening like godt støtte Landsstyrets vedtak angående størrelsen av kvantum. Han ville imidlertid i så fall støtte Fiskeridirektørens forslag om stenging av områder der det er store konsentrasjoner av sild.

Krog var enig i at det var behov for å komme bort fra dagens situasjon når det gjaldt bifangster. Sild som bifangst i sei- og torskegarn var et reelt problem. For å bedre på forholdene bør en skjerpe kontrollen på mottakssiden. Det vil da bli færre å kontrollere og det hele vil bli mer effektivt. Han var imidlertid usikker på om et regulert fiske vil stoppe det ulovlige fisket.

Bolstad var enig med Raasok når det gjaldt kvantumstørrelsen dersom det ble tillatt fiske. For å komme med på et prisnivå

som gjør at en kan konkurrere på de tradisjonelle markeder måtte det trolig fiskes så mye som 200.000 hl.

Bjørklund spurte havforskerne om et tillatt fiske i år ville måtte medføre totalforbud i flere år framover.

Hamre mente dette var ganske klart bl.a. fordi man da vil få 1977-årsklassen med i gytebestanden og denne årsklasse var særdeles svak. Dersom det kan avstenges visse områder med sterke konsentrasjoner av sild vil dette kunne hjelpe på å holde dødligheten nede. Om det er mulig bør man også forsøke å begrense fisket i tid. Helst bør man avslutte fisket innen midten av oktober. Det var imidlertid klart at det kan oppstå press for å få åpent avstengte områder dersom totalkvantumet ikke blir tatt.

Rasmussen oppsummerte diskusjonen og viste til at det forelå tre forslag:

Johansens forslag om åpne for et fiske på 200.000 hl. Av dette kunne det avsettes et mindre kvantum for bifangster i andre fiskerier. Dette forslag ble støttet av de to andre tilstedeværende representanter fra Norges Fiskarlag.

Rasmussens forslag var 100.000 hl samt 20.000 hl til bifangster. Dette forslag ble støttet av Bjørklund.

Sætersdal med tilslutning av Mietle gikk inn for totalforbud også i 1980.

Gundersen og Raastok reserverte seg mot å ta standpunkt.

Åpningsdato.

Bolstad mente at en kunne starte omsetningen i midten av september. Forslaget fra Ellingvåg-utvalget om å åpne i midten av juli var urealistisk. Åpningstidspunktet burde ligge minst en måned senere.

Leine sa at salgsstyret i Feitsildfiskernes Salgslag burde holde kontakt med Fiskeridirektøren angående dette spørsmålet.

Utvalget sluttet seg til dette.

c) FORSLAG OM REGULERING AV ET EVENTUELT FISKE, JFR. SAK
3/79 D.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"1. INNLEDNING.

Som kjent ble det 3.januar 1979 oppnevnt et utvalg som skulle vurdere forskjellige spørsmål vedrørende regulering av fiske etter atlanto-skandisk sild i 1979.

Utvalgets utredning av 2.4.79 vedlegges (./.). Utvalget peker her på at størrelsen på en eventuell totalkvote for det aktuelle år, vil være et vesentlig moment i forbindelse med utformingen av forskriftene. Da avgjørelsen om kvote i 1979 først ville foreligge noen tid etter at utvalgets arbeid måtte være avsluttet, fant utvalget det nødvendig å utforme en del av bestemmelsene fleksibelt slik at administrasjonen ved utøvelse av reguleringen nærmere kunne vurdere hvor liberalt forskriftene skulle praktiseres.

En antar derfor at et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild i 1980 vil kunne reguleres etter utvalgets forslag til forskrifter når det gjelder notfiske - da med de justeringer av forskriftene som størrelsen på det tillatte kvantum måtte tilsi.

Når det gjelder garnfiske derimot vil utvalgets forslag trolig ikke la seg gjennomføre p.g.a. manglende kapasitet både på fiskerisjefskontorene og i Fiskeridirektoratet.

Når det gjelder fordelingen av kvoten mellom de to redskapsgrupper garn og not ved et eventuelt sildefiske i 1980, går Norges Fiskarlag inn for 40% til garn og 60% til not (mindretallet 30/70). I 1978 ble de tillatte 75.000 hl fordelt med henholdsvis 30.000 hl på garn og 45.000 hl på not, d.v.s. 40/60 fordeling.

Fiskeridirektøren vil forelså at et eventuelt kvantum blir fordelt overensstemmende med forslaget fra Norges Fiskarlag.

2. NOTFISKE.

Det kom i 1978 inn 695 søknader om tillatelse til å delta i

fiske etter atlanto-skandisk sild - 264 søknader om landnot og 431 søknader om snurpenot. Det kom videre inn 225 klager - totalt hadde en således ca. 950 saksbehandlinger foruten de henvendelsene som kom angående garnfiske.

Denne reguleringen tok 3 måneder for 2 mann på heldag i Fiskeridirektoratet og er således den mest ressurskrevende regulering som Fiskeridirektøren har gjennomført.

Under forutsetning av at Fiskeridirektoratet får øket bemanningen tilstrekkelig i forbindelse med et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild i 1980, vil Fiskeridirektøren foreslå samme ordning som for 1978 - med Fiskeridirektøren som 1. instans og Fiskeridepartementet som klageinstans. En vil videre foreslå at det ved tildeling av kvote legges til grunn utvalgets innstilling fra 1979, dog således at de som fikk ekstrakvote i 1978, også vil kunne få tillatelse til å delta i 1980 dersom de fyller de øvrige vilkår, d.v.s. at det kun er vilkåret om å ha levert sild gjennom Feitsildfiskernes Salgslag i ett av årene 1970-73, en vil dispensere fra i denne sammenheng.

I tillegg vil en foreslå at det gis 30-40 ekstratillatelser (avhengig av det tillatte kvantum) beregnet på nyrekruttering -fordelt fylkesvis.

3. GARNFISKE.

Utvalget går i sin utredning inn for individuelle garnkvoter under forutsetning av at det blir en så stor totalkvote at det i praksis lar seg gjennomføre å fastsette fartøykvote for garn. En kan i denne forbindelse vise til at det ifølge nevnte utredning var 1522 fartøy i 1978 som leverte garnfanget sild gjennom Feitsildfiskernes Salgslag. Dersom en regner gjennomsnittlig deltakelse for disse fartøy på 3 mann - vil det tilsi at 4.566 mann deltok i garnfisket etter sild til omsetning. Dette ville ha gitt en kvote på 6,5 hl pr. mann i 1978. Hvis en for 1980 ikke får et garnkvantum som er vesentlig større enn det en hadde i 1978, vil en slik individuell garnkvoteregulering som foreslått av utvalget ikke være hensiktsmessig. En må også trolig forvente et noe høyere søknadstall for 1980.

Med henblikk på å få bragt på det rene hvorvidt en slik garnkvoteregulering som foreslått av utvalget rent faktisk lot seg gjennomføre dersom fiskerisjefen skulle være 1. instans, ble dette spørsmål tatt opp på fiskerisjefskonferanse i Bergen 7.5.80. De fiskerisjefer som en slik regulering ville berøre ga klart uttrykk for at det mer-arbeid som en individuell garnkvoteordning ville medføre - vanskelig kunne utføres av fiskerisjefkontorene med den nåværende bemanning. Det er videre helt klart at heller ikke Fiskeridirektoratet har kapasitet til å kunne påta seg å være 1. instans i

en regulering av garnsildfisket som innebærer individuelle garnkvoter etter de retningslinjer som utvalget av 1979 har foreslått.

Fiskeridirektøren vil derfor prinsipielt gå inn for en regulering av garnsildfisket etter samme retningslinjer som i 1978 - d.v.s. med fritt fiske innenfor de respektive fylkeskvoter.

Dersom reguleringsutvalget ikke finner å kunne gå inn for Fiskeridirektørens prinsipielle løsning, vil en foreslå at et eventuelt garnfiske etter sild i 1980 reguleres etter følgende retningslinjer.

Forslag til kriterier for deltagelse i garnfiske:

1. Søkeren må eie det fartøy som skal benyttes.
2. Fartøyet må være fiskeriregistrert.
3. Søkeren må ikke eie annet fartøy over 110 fot.
4. Søkeren må stå oppført på blad B i fiskarmanntallet.
5. Søkeren må ikke ha notkvote for fiske etter atlantiskandisk sild i 1980.

Som kjent foreslo utvalget at søkeren også måtte ha deltatt i garnfiske etter sild og levert gjennom Feit-sildfiskernes Salgslag i ett av årene 1977-78. Norges Fiskarlag har i sitt landsstyrevedtak 25/79 gått imot at dette blir tatt inn som kriterium for deltagelse. Fiskeridirektøren er enig i at en sløyfer dette vilkår ved regulering av et eventuelt garnfisket i 1980.

En forutsetning for gjennomføringen av den foreslåtte regulering, er at førstegangsbehandling av disse sakene kan tillegges fiskeristyrene og at Fiskeridirektoratet/Fiskeridepartementet er klageinstans. Dette forutsetter en bemanningsøkning i samsvar med utvalgets retningslinjer.

Etter at de respektive fiskerisjefer har fått oversikt over det antall fartøy som fyller vilkårene for deltagelse, vil Fiskeridirektøren beregne kvoten pr. fartøy. Disse kvotene vil da være garanterte - d.v.s. ikke avhengige av at totalkvoten oppfiskes. Når denne fartøykvoten er utregnet vil så fiskerisjefene utferdige de enkelte tillatelsene til de respektive fartøy.

4. TEMPOPLAN (FOR NOTFISKE).

I 1978 ble landnotfisket åpnet 21.august og snurpenotfisket 15.september. Det ble fra flere hold hevdet at datoene for landnot burde forskyves fremover slik at det ble åpnet ca. 25.juli-1.august.

Dersom en forutsetter at åpningsdatoene for et eventuelt sildefiske i 1980 settes til henholdsvis 1.august for

landnot og 25. august for snurpenot og at saksbehandlingen skal være avsluttet før åpningen av disse fiskeriene, vil en få følgende tempoplan for saksbehandlingen:

Søknadene måtte være returnert til Fiskeridirektøren fra fiskerisjefene omkring 7. juli. Dersom fiskerisjefene skal ha ca. 14 dager på saksbehandlingen (samme som i, 1978) og fiskerne omtrent samme tid på seg til å fylle ut søknadsskjemaene og få de aktuelle attesteringene - må følgelig fiskerne ha fått søknadskjemaet i hende ca. 7. juni. Enhver forsinkelse i avgjørelsen av om det vil bli tillatt å fiske atlanto-skandisk sild i 1980 vil naturlig nok føre til en tilsvarende forskyvning av de ovenfornevnte datoer."

Reguleringsutvalget sluttet seg til Ellingvåg-utvalgets forslag til forskrifter hva angikk notfiske.

Rasmussen viste til at det var bortimot håpløst å administrere en ordning med individuelle garnkvoter i dette fisket, selv om en overlot førstegangsbehandlingen til fiskerisjefene.

Dersom det avsperreres områder under et eventuelt fiske vil også et av hovedargumentene for individuelle garnkvoter falle bort. Da vil en trolig kunne unngå styrtfiske og stor neddreping av sild.

Krog pekte på at Norges Fiskarlag har hatt som krav i flere år og at også garnfiskerne skulle få tildelt individuelle kvoter og viste i den forbindelse til Landsstyrets vedtak.

Når det gjaldt fiske til eget konsum bør det kun være tillatt med håndsnøre (hekling). Fiske til eget forbruk av agn bør foregå etter samme retningslinjer som de någjeldende bestemmelser uttrykker.

Rasmussen foreslo at Fiskeridirektøren burde ha et møte med Norges Fiskarlag for å drøfte dette og de forslag til reguleringsbestemmelser som vil bli lagt fram for departementet.

Utvalget sluttet seg til Rasmussens forslag.

d) SØKNAD FRA AGNFORSYNINGEN OM FISKE AV 1.000 HL SILD TIL AGN.

Rasmussen viste til den redegjørelse som gitt i de forberedende saksdokumenter der det var anført følgende:

"Det foreligger søknad fra S.L.Fiskernes Agnforsyning om å fiske 1.000 hl sild av passende størrelse med åte for agn.

Agnforsyningen har sitt virkeområde i de tre norsligste fylkene og dekker forsåvidt bare endel av reguleringsområdet.

Dersom det vil oppstå et reelt behov for sild til agn for omsetning gjennom Agnforsyningen, bør dette dekkes innenfor det fiske som eventuelt blir iverksatt.

Dersom det ikke blir slikt fiske vil Fiskeridirektøren foreslå at det avsettes et kvantum til agn for S/L Fiskernes Agnforsyning."

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag.

SAK 14/80. REGULERING AV FISKE ETTER SILD I TRONDHEIMSFJORDEN.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende saksdokumenter der det var anført følgende:

" En viser til sak 6/80 der det er redegjort for bakgrunnen for eventuell regulering av dette fisket.

Det var der anført følgende:

"På bakgrunn av henvendelse til Fiskeridepartementet fra Sør-Trøndelag Fiskarlag samt spørsmål fra stortingsrepresentant Hermund Eian til Fiskeriministeren i Stortingets spørretime ble det vurdert å åpne fiske på en lokal sildestamme i Trondheimsfjorden november/desember 1979. Begrunnelsen for begge henvendelser var at silden medførte store skadevirkninger for brislingfiskerne. Det var likeledes en forutsetning at den silden som eventuelt ble frigitt for fangst skulle gå til konsum.

Spørsmålet ble av Fiskeridirektøren forelagt Havforskningsinstituttet til uttalelse. Instituttet kunne bekrefte at det var en egen lokal sildestamme i Trondheimsfjorden dog uten at en kunne trekke noen fast geografisk grense mot den atlanto-skandiske silden. Stammen hadde imidlertid hatt svake årsklasser etter 1975 og instituttet konkluderte med at den representerte en begrenset ressurs, likeledes ville en ved et eventuelt fiske vanskelig kunne unngå beskatning av den atlanto-skandiske silden.

På forespørsel fra Fiskeridirektoratets kontrollverk, Trondheim, om silden fortrenger brislingen og derved ødelegger Trondheimsfjorden som fangstfelt for brisling, hadde instituttet ingen undersøkelser eller data som kunne gi grunnlag for å vurdere dette.

På bakgrunn av ovennevnte var Fiskeridirektøren i tvil hvorvidt det skulle tilrås å gi adgang til et sildefiske i Trondheimsfjorden. Etter en samlet vurdering gikk imidlertid Fiskeridirektøren, i telex til Fiskeridepartementet datert 29.11.79, inn for å tillate et begrenset fiske til konsum. Det ble antydnet at det burde tillates fisket ca. 8.000 hl.

I telex datert 4.12.79 ble konklusjonen i statsrådets svar i spørretimen gjengitt som følger:

"I betraktning av at Trondheimsfjorden har en spesiell formasjon som danner et mer avgrenset område til øvrige kystfarvann finner jeg at det vil være riktig å overveie å åpne for et begrenset fiske av sild i Trondheimsfjorden. Et slikt fiske må gjennomføres slik at det ikke blir noen belastning på den atlantiskandiske sildestamme. Før et slikt fiske åpnes må det videre klargjøres om forekomstene har en tilfredsstillende kvalitet.

Et slikt fiske måtte begrenses til mindre fartøyer og til bestemte redskapsgrupper. Hvilke reguleringer og hvilket kvantum som det skal åpnes for vil bli drøftet med Norges Fiskarlag."

Fiskeridirektoratet tok derefter kontakt med Feitsildfiskernes Salgslag og en mottok derfra følgende telex:

"På Deres anmodning har vi i dag undersøkt omsetningsmulighetene for et kvantum på 8.000 hl sild som er tenkt fisket i Trondheimsfjorden før jul. Man må regne med at silda er mager og sterkt oppblandet når det gjelder størrelse og lite egnet for salting.

Vi beklager at resultatet av undersøkelsene er at der neppe vil være muligheter for omsetning av nevnte kvantum til konsum på nåværende tidspunkt.

Heller ikke i januar/februar vil der kunne være konsumomsetning av annet enn mindre kvanta til fersk anvendelse. Saltsildtilvirkerne anbefaler å vente med fisket til silda på høstparten er feitere og av bedre kvalitet for salting."

Fiskeridirektøren fant på denne bakgrunn ikke å kunne gå inn for åpning av sildefiske i Trondheimsfjorden. Dette syn, samt bakgrunnen for det, ble meddelt Norges Fiskarlag med anmodning om uttalelse før en meddelte Fiskeridepartementet det endelige standpunkt.

Landsstyret i Norges Fiskarlag behandlet saken på møte den 5.12.79 og fattet følgende vedtak:

"Bl.a. under henvisning til de synspunkter Feit-sildfiskernes Salgslag har på kvalitets- og omsetningsmessige forhold, vil Landsstyret ikke gå inn for at det gis anledning til et fiske på den lokale sildestamme i Trondheimsfjorden på det nåværende tidspunkt.

Landsstyret forutsetter at et slikt fiske kan komme i gang når silda oppnår tilfredsstillende kvalitet, trolig høsten 1980."

Fiskeridirektøren meddelte departementet i brev, datert 21.12.79 sitt endelige syn og konkluderte med at en var innstilt på å ta saken opp igjen når silden oppnår en tilfredsstillende kvalitet for omsetning til konsum.

Fiskeridirektøren går inn for at det tillates et begrenset fiske etter kystsild til konsum i Trondheimsfjorden i 1980.

Kvalitetshensyn må være avgjørende når en skal åpne for et eventuelt fiske. Etter tidligere avgitte

uttalelser synes sommeren/tidlig høst å være den beste tiden.

Hvilket område som bør åpnes for dette fisket og hvilket kvantum en skal tillate oppfisket vil bli foreslått i samråd med Havforskningsinstituttet.

Da kvantum og fiskeområde er begrenset vil Fiskeridirektøren foreslå at kun garn og landnot blir tillatt brukt.

Fisket forutsettes å være fritt innenfor totalkvoten dog slik at Feitsildlaget av hensyn til avtaket forestår den praktiske avviklingen av fisket.

Fiskeridirektøren vil foreslå at kun fiskere som er oppført på blad B i fiskermanntallet, kan delta i fisket."

Saken ble av Reguleringsutvalget foreslått utsatt.

Landsstyret har på møte i april fattet følgende vedtak:

"Landsstyret viser til den behandling spørsmålet ble undergitt høsten 1979, og er om at det i 1980 blir tillatt fisket minimum 8.000 hl sild i Trondheimsfjorden. Fisket må åpnes når de kvalitetsmessige forhold ligger til rette for det.

Den praktiske/tekniske gjennomføring av dette fisket må diskuteres nærmere i de berørte organer. Landsstyret vil imidlertid allerede nå påpeke at kun manntallsregistrerte fiskere må få delta i fisket og at den vesle kvoten av praktiske grunner må forbeholdes landnot og garn, og om mulig med kvote pr. enhet.

Landsstyret presiserer at disse synspunktene gjelder avviklingen av fisket i 1980, og at det kan være ønskelig å se dette fisket i sammenheng med et fiske av atlanto-skandisk sild inneværende år."

7 av Landsstyrets medlemmer stemte mot å forbeholde kvoten bare for landnot og garn.

Fiskeristyrene i Sør- og Nord-Trøndelag har i møte i henholdsvis 13.mars og 14.februar d.å. gjort vedtak i saken. Disse vedtak følger vedlagt (./.). Videre følger vedlagt (./.) brev fra Notfiskarsamskipnaden til Norges Fiskarlag.

Fiskeridirektøren vil foreslå at det åpnes for et fiske etter sild i Trondheimsfjorden på inntil 8.000 hl. Dette tilsvarer det kvantum som var foreslått fisket høsten 1979.

Landsstyret i Norges Fiskarlag og Fiskeristyret i Nord-Trøndelag har i sine vedtak i saken gått inn for at fisket forbeholdes landnot og garn. Fiskeridirektøren støtter dette syn bl.a. på bakgrunn av det begrensede kvantum som kan fiskes.

Fiskeridirektøren finner det vanskelig slik det er foreslått i Landsstyrets vedtak, å kunne se dette fisket i sammenheng med et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild. Det kan bl.a. vanskelig foretas avkortning eller utelukkelse i fiske etter atlanto-skandisk sild for de som vil delta i et eventuelt sildefiske i Trondheimsfjorden. Fiskeridirektøren tar imidlertid sikte på å regulere disse fiskeriene slik at fiske i Trondheimsfjorden ikke faller sammen med et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild.

Fiskeridirektøren vil i samarbeid med Feitsildfiskernes Salgslag stoppe fisket når kvantumet er nådd. Det forutsettes at Fiskeridirektøren tar kontakt med Feitsildfiskernes Salgslag for drøfting av den praktiske gjennomføringen av fisket.

De som vil delta i dette fisket må være oppført i fiskarmanntallet blad B og ha fiskeriregistrert fartøy.

For garnfartøyene foreslås at det kan nyttes fem garn pr. båt. Ett garn er i denne forbindelse 30 m.

Åpningstidspunktet fastsettes av Fiskeridirektøren i samråd med Feitsildfiskernes Salgslag."

Leine opplyste at han hadde vært med på Landsstyrets vedtak i saken. En må imidlertid være klar over at det var delt syn på dette også i Landsstyret og 7 av medlemmene hadde stemt imot at kvoten skulle forbeholdes landnot og garn og det var kommet sterke innsigelser mot dette vedtaket.

Han var ellers av den oppfatning at dette fisket ikke må foregå samtidig med et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild, ellers ville en få problemer med omsetningen da silden i Trondheimsfjorden har en dårligere kvalitet enn den atlanto-skandiske.

Rasmussen var enig med Leine i at en burde søke å unngå at dette fiske faller sammen i tid med et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild.

Han foreslo at Fiskeridirektøren vurderte spørsmålet om åpningstidspunkt etter samråd med Feitsildfiskernes Salgslag.

Når det gjelder sperregrensene ute i Trondheimsfjorden foreslo han disse trukket i samsvar med fiskeristyret i Sør-Trøndelag sitt vedtak av 13.3.d.å.

Utvalget sluttet seg til dette forslaget.

SAK 15/80 REGULERING AV FISKET ETTER SILD INNENFOR GRUNNLINJEN PÅ
STREKNINGEN LINDESNES - STAD.

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"Norges Fiskerilags Landsstyre har fattet følgende vedtak i saken:

"Landsstyret viser til at det de senere år har vært frigitt et kvantum på 10.000 hl sild til fiske innenfor grunnlinjene på strekningen Stad-Lindesnes, og at forutsetningene for dette fisket har vært at det skulle avvikles i forbindelse med brislingfisket.

Landsstyret er kjent med de krav og argumenter berørte kystsild- og brislingfiskere har anført vedrørende sildefisket i det aktuelle område, og vil be myndighetene om at det i 1980 blir frigitt en høyere kvote enn de siste par år."

Som det går fram av vedtaket ble det i 1978 og 1979 gitt tillatelse til å fiske 10.000 hl sild i forbindelse med brislingfisket innenfor grunnlinjen på strekningen Lindesnes - Stad. Kvantumet var begge år forutsatt å inkludere bifangster i brislingfisket.

Til utvalgsmøtet vil det fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt foreligge et notat om den bestandsmessige siden av spørsmålet om sildefiske bør tillates i 1980. Fiskeridirektøren vil vente med å foreslå konkret tilråding fra utvalget inntil notatet foreligger. En vil imidlertid allerede nå framholde at en vil finne det vanskelig å eventuelt tilrå et høyere kvantum enn 10.000 hl. Eventuelt tillatt kvantum bør inkludere bifangster i brislingfisket. Åpningsdatoen for fisket må settes samtidig med åpningsdatoen for brislingfisket."

Sætersdal viste til at det var tatt prøver og gjort undersøkelser av stor sild fra fangsten tatt på strekningen Lindesnes - Stad. Fangstprøvene viste at det i hovedsak var høstgytende nordsjøsild og atlanto-skandisk sild i fangstene. Det var etter hans mening ikke grunnlag for å hevde at det har vært et fiske på lokale stammer, selv om det finnes enkelte slike.

Hamre anførte også at de prøver som var tatt viste at det hovedsaklig var tre år gammel sild dvs. 1977 årsklassen og at det de senere år kun er i 1977 at en har konstatert gyting sør for Stad av Atlantskandisk sild.

Utvalget tilrådte at det frigis 10.000 hl sild på kyststrekningen Stad - Lindesnes som bifangster i brislingfisket.

SAK 16/80.

A) **REGULERING AV FISKET ETTER SILD I SKAGERRAK.**

Rasmussen viste til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"Saken var med på saklisten til møte i Reguleringsutvalget 21. mars d.å., sak 7 b)/80. Utvalget mente saken burde tas opp igjen på neste møte. Samtidig burde en da fastsette en åpningsdato for et eventuelt fiske for ringnotfartøyene.

Oppfisket kvantum (i tonn) av fjordsild for de 10 siste år er som det framgår av følgende tall:

<u>ÅR</u>	<u>OPPFISKET KVANTUM</u>
1970	1830
1971	3166
1972	4222
1973	1680
1974	1720
1975	1459
1976	2304
1977	1837
1978	2657
1979	<u>2259</u>
Sum 1970-79	<u>23134</u>
Gj.sn. 10 års periode	<u>2313,4</u>
Gj.sn. siste 5 års periode	<u>2103,2</u>

Oslofjorden Brislingfiskarlag, Oslofjorden Fiskarlag, Rogaland Fiskarlag og Oslofjorden Sild- og brislingfiskarlag har avgitt uttalelser i tilknytning til Skagerrakavtalen. Disse uttalelser følger vedlagt (././.).

Landsstyret i Norges Fiskarlag gjorde under sak 5/80 følgende vedtak:

"Landsstyret i Norges Fiskarlag beklager at fisket etter kyst- og fjordsild innenfor 2 n.mil på strekningen mellom Svenskegrensen og Lindesnes i år for første gang er underlagt kvotereguleringene for sildefisket i Skagerrak. Landsstyret har også merket seg at de berørte sildefiskere har protestert mot dette.

Landsstyret er videre kjent med at den viktigste begrunnelse for de strenge reguleringene av sildefisket i Skagerrak er ønsket om å hindre en for sterk beskatning på den høstgytende silda som vandrer ut i Nordsjøen. Landsstyret er videre klar over at bestandsforholdene for sild i Skagerrak er komplekse, og at fisket foregår på flere forskjellige bestander. Landsstyret er kjent med at det internasjonale råd for havforskning hevder at det på grunn av de sammensatte bestandsforhold ikke er mulig å holde noen del av sildefisket i området utenfor en regulering.

Landsstyret vil vise til at det norske fjordsildfisket utelukkende foregår på vårgytende sild, mens fisket ute i Skagerrak i vesentlig grad beskatter nordsjøsilda.

Bl.a. på denne bakgrunn, men også fordi det norske fjordsildfisket i alle år har vært til dels betydelig regulert av de aktuelle salgslag, vil Landsstyret forutsette at det også for 1980 finnes fram til ordninger som gjør at det norske fjordsildfisket kan fortsette på tradisjonell måte bare underlagt slagslagenes reguleringer.

Landsstyret ber myndighetene innhente best mulig oppgaver over det kvantum som kan forventes omsatt gjennom Fjordfisk S/L og Skagerrakfisk S/L samt som mussa fanget innenfor 2 n.mil i det aktuelle område. Dette kvantum må trekkes i fra den norske totalkvote og en evnetuell rest bør frigis for ringnotfisket. Det er imidlertid Landsstyrets uttrykkelige forutsetning at et norsk ringnotfiske under enhver omstendighet må ses uavhengig av kyst- og fjordsildfisket innenfor 2 n.mil. Dette innebærer at et eventuelt overfiske av en norsk ringnotkvote ikke må komme til fradrag på kystsildfiskernes kvote, og vil således stille svært strenge krav til oppfølging av reguleringsbestemmelsene i et eventuelt ringnotfiske."

"Fiskebåtrederne Forbund har i brev av 5. mai d.å. avgitt uttalelse til Norges Fiskarlag i saken. Denne ligger vedlagt (./.).

Videre følger vedlagt (./.) brev av 25. april d.å. fra Snurpergruppen i representantskapet i Noregs Sildesalslag.

Det er fra Fjordfisk S/L og Skagerrakfisk S/L innhentet opplysninger om det kvantum sild som kan forventes omsatt gjennom lagene i 1980 samt som mussa fanget innenfor 2 n.mil i det aktuelle området.

Brev av 30.4. fra Fjordfisk S/L på vegne av lagene er vedlagt (./.). Som det framgår av dette kan det antas at det vil kunne forventes omsatt 2.900 tonn medregnet 350 tonn småsild som omsettes gjennom Noregs Sildesalslag.

Fiskeridirektøren er enig med Norges Fiskarlag i at det av totalkvantumet må avsettes tilstrekkelig til å sikre at kystsildfisket i 1980 kan foregå uten begrensninger. Fiskeridirektøren har ikke noe å innvende mot det kvantum som Fjordfisk S/L foreslår på vegne av de berørte lagene i i brev av 30.4. Riktig nok er dette kvantum

650 tonn over oppfisket kvantum i 1979. Fisket i 1978 var imidlertid på hele 2660 tonn. For best mulig å hindre at en blir nødt til å stanse fisket, er det nødvendig med en viss margin. På bakgrunn av dette bør en etter Fiskeridirektørens mening avsette 2.900 tonn til kystsildfiskerne og 600 tonn som kan tas av ringnotflåten utenfor 4 n.mil.

For ringnotflåten bør det etableres en regulering basert på turkvøteordning og denne bør gjennomføres av salgslaget.

Åpningsdato for ringnotflåtens fiske foreslås satt til 16. juni."

Leine hevdet at det ville være sterkt urimelig at ringnotflåtens fiske utenfor 4 n.mil skulle begrenses til 600 tonn slik det framgår av Fiskeridirektørens forslag og som bygger på Landsstyrets vedtak. Statistikken viser at det er tatt ca. 2.300 tonn i gjennomsnitt de siste 10 år. Det var etter hans syn ikke riktig å overfordele til kystfiskerne så mye som var foreslått. Han fremmet forslag om at det avsettes 1.200 tonn til ringnotflåtens fiske. Dette forslag ble støttet av Grønnevet og Bjørklund.

Resten av utvalgets medlemmer støttet Fiskeridirektørens forslag om fordeling av kvantumet med 2.900 tonn til kystfiskeflåten og 600 tonn til ringnotflåtens fiske utenfor 4 n.mil.

Når det gjaldt åpningstidspunktet mente Leine at en ikke måtte åpne før 1. juli. Bakgrunnen for dette var at flåten måtte slippe å gå ut så tidlig som 16. juni. En kunne ellers risikere at de måtte legge still gjen før de andre fiskeriene begynte. Ved å utsette åpningen kunne en få bedre kontinuitet i fiskeriene.

Utvalget sluttet seg til dette forslag.

SAK 16/80.

B) REGULERING AV FISKET ETTER BRISLING I SKAGERRAK OG DE NORSKE FJORDER SYD FOR 62° N.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"I kvoteavtalen mellom Norge, Sverige og EF om fisket i Skagerrak i 1980 ble totalkvoten på 77.000 tonn brisling fordelt med 11.000 tonn til Norge, 17.000 tonn til Sverige og 49.000 tonn til EF. EF-kvoten og den svenske kvoten omfatter også brisling i Kattegat, mens den norske kvoten på 11.000 tonn inkluderer brisling fisket i de norske fjorder syd for 62° n.br.

Norges Fiskarlag har i brev fremmet forslag om at fisket innenfor grunnlinjen ikke skal belastes den norske kvoten. En slik tolkning av kvoteavtalen blir ikke akseptert av Fiskeridepartementet. Jfr. vedlagte (./.) brev fra Fiskeridepartementet til Norges Fiskarlag av 13.5. d.m.

Da brislingfisket i de vest-norske fjorder og i Skagerrak skal sees under ett i kvotesammenheng er det fra fiskerhold uttrykt frykt for at brislingkvoten på 11.000 tonn kan bli oppfisket, og at kystfisket etter brisling må stoppes.

De norske brislingkvotene på 15.000 tonn i 1978 og 12.000 tonn i 1979 ble i liten grad utnyttet tiltross for forsøk på å få istand et fiske av ringnotfartøy og industritrålere i Skagerrak. Selv om det de siste årene ikke har vært interesse for dette fisket anses det som mulig at ringnotfartøy og/eller industritrålere kan fiske brislingkvoten relativt hurtig. For at dette ikke skal ramme kystfisket etter brisling bør det avsettes et kvantum tilsvarende kystflåtens behov og begrense fiske med større fartøy til det resterende.

I Noregs Sildesalslag får en opplyst at industriens behov på årsbasis er beregnet til 1. mill. skjepper, tilsvarende 17.000 tonn. Det er imidlertid urealistisk å tro at kvantumet kan komme så høyt. Dessuten kan en regne med at ca. 50% av oppfisket kvantum kommer fra området nord for 62° N og derfor ikke omfattes av kvoteordningen.

Oppfisket kvantum kystbrisling syd for 62° n.br. har vært:

1977	6.785 t
1978	7.197 t
1979	6.898 t

Dersom en antar at kystflåten vil fiske et lignende kvantum i 1980 vil det gjenstå ca. 4.000 tonn av den norske kvoten.

På grunn av de store usikkerhetene knyttet til utviklingen av kystbrislingfisket vil en foreslå at brislingkvoten i Skagerrak og de norske fjorder syd for 62° N foreløpig reserveres for kystbrislingflåten. En vil ta sikte på å revurdere situasjonen før midten av oktober for om mulig åpne for et brislingfiske med ringnot og trål i årets siste måneder."

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag.

SAK 17/80 REGULERING AV FISKET ETTER REKER VED GRØNLAND OG I BARENTSHAVET.

a) Rekefisket ved Vest- og Øst-Grønland 1980.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende orientering:

1. Oppfisket kvantum:

Den totale norske rekekvoten på 5.000 tonn er fordelt med 2.500 tonn på Vest-Grønland og 2.500 tonn på Øst-Grønland. Pr. 22. mai er det innrapportert fangster på tilsammen 1.047 tonn fra Vest-Grønland og 740 tonn fra Øst-Grønland.

I tillegg har to fartøy rapportert tilsammen 77 tonn fra området nord for den grønlandske sone, d.v.s. nord for 67°N ved Øst-Grønland. Fangster fra dette området skal ikke belastes den norske kvoten.

Dersom den grønlandske sonen blir utvidet til å omfatte området nord for 67°N må det klargjøres hvorvidt de fastsatte kvoter også skal gjelde dette området.

2. Skjæringsdatoer.

Fartøykvoteordningen for 1980 innebærer at fartøy som ikke er innseilt i EF-sonen ved Vest-Grønland innen 30. juni kl. 24.00 mister sin tildelte kvote. Fartøykvotene ved Vest-Grønland oppheves 15. august kl. 0000. Ved Øst-Grønland oppheves fartøykvotene 15. september kl. 0000.

Av de 26 fartøy som er tildelt kvote er det 11 som ennå ikke har deltatt ved Vest-Grønland. Ved Øst-Grønland er det 12 fartøy som ennå ikke har deltatt i år.

Fra "Ben Hur" har en mottatt melding om at det ikke blir aktuelt å utnytte kvoten ved Vest-Grønland i år. Det er ventet at de øvrige fartøyene - med et eller to mulige unntak - vil ta sine tildelte kvoter.

Etter at fartøykvotene oppheves vil de deltakende fartøy få fiske fritt innenfor rammen av totalkvotene i de to områdene.

3. Canadisk sone.

EF og Canada har nå avtalt gjensidige fiskerettigheter for 1980. Etter de informasjoner Fiskeridirektoratet har mottatt innebærer ordningen ingen konsekvenser for norske fartøyer som fisker ved Vest-Grønland. De fartøykvoter som er fastsatt i forskriftene av 23. januar skal fiskes i EF-sonen ved Vest-Grønland (NAFO-underområde 1).

4. Lisensieringsordningen.

Kommisjonen utferdiget lisenser for Vest-Grønland gjeldende i februar og mars på bakgrunn av en midlertidig forordning (nr. 3033/79). Det var forutsetningen at denne skulle avløses av en permanent forordning gjeldende for hele året 1980. På grunn av interne problemer i EF kunne det i slutten av mars bare vedtas en ny midlertidig forordning (nr. 807/80), denne gang gjeldende til 30. juni 1980. Med den som hjemmel har Kommisjonen utstedt lisenser for norske rekefiskere gjeldende fram til dette tidspunktet. Det blir forventet at Kommisjonen vil utstede nye lisenser for perioden etter 30. juni."

Leidulf Grønnevet reiste spørsmålet om endring av datoen for oppheving av fartøykvotene ved Øst-Grønland fra 15. september til 15. oktober. Spørsmålet om en slik endring var tatt opp av representanter for de aktuelle fartøyene. Det ville gi fartøyene mulighet for fiske ved Øst-Grønland seinere på året, og det ville kunne bety bedre pris. Han spurte videre om den norske kvoten kunne økes som en konsekvens av at Danmark hadde utvidet sin sone ved Øst-Grønland til også å gjelde nord for 67° n.br.. Det beste ville sannsynligvis være om det ble adgang til eksperimentelt fiske nord for 67° ut dette året.

Raasok svarte at spørsmålet om økning av kvoten eventuelt måtte klargjøres med EF.

Gundersen så at spørsmålet om den norske rekekvoten ikke hadde vært reist overfor Danmark.

Danmark vil etter utvidelsen håndheve sonen ut til midtlinjen mot de områder sonen støter opp til. Det er videre fra dansk side gjort klart at loddefisket kan fortsette som tidligere ut dette året. Rekefisket er fra før kvoteregulert ved Øst-Grønland og stiller seg dermed i utgangspunktet forskjellig fra loddefisket.

Viggo Jan Olsen påpekte at spørsmålet om endring av skjæringsdatoen for fartøykvotene ved Øst-Grønland ikke var nærmere vurdert på forhånd. Umiddelbart var han i tvil om det var riktig å endre datoen ettersom dette ville endre de forutsetninger fartøyene hittil hadde gptt ut fra. Han foreslo at Fiskeridirektøren fikk fullmakt til å vurdere spørsmålet nærmere.

Utvalget sluttet seg til Olsens forslag, og tok forøvrig orienteringen om reguleringen av rekefisket ved Grønland til etterretning.

b) Rekefisket i Barentshavet.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument som var utsendt, og tillegget som ble utdelt på møtet.

Det var i disse dokumenter redegjort for utviklingen i arbeidet med fastsettelsen av regulerings-ordningen vest for sovjetisk sone.

I samsvar med Reguleringsutvalgets tilråding på møtet 21.3. ble reketrål fisket i Barentshavet åpnet 27. mars.

Det var tatt forbehold om at de oppfiskede kvanta ville kunne komme til fradrag i tildelte kvoter, dersom perioden fra 27 mars ble inkludert i en fartøykvoteregulering.

På møtet 21.3. henviste utvalget til en arbeidsgruppe å drøfte gjennomføringen av en ordning med fartøykvoter i et begrenset tidsrom. Det ble arrangert et møte i Fiskeridepartementet 26.3. med deltakere fra departementet, direktoratet og Norges Fiskarlag. På møtet ble det ikke oppnådd noen avklaring av regulerings-ordningen. Fiskarlagets representanter opplyste at saken ville komme opp på lagets landsstyremøte i midten av april, og videre drøfting ble henvist til etter at resultatet av Norges Fiskarlags fornyede vurdering var klart.

Vedtaket til Landsstyret i Norges Fiskarlag (sak 1/80) lyder:

"Landsstyret viser til Arbeidsutvalgets vedtak i sak 11/80 som synes å være dekkende for resultatet av den organisasjonsmessige behandling av spørsmålet.

Landsstyret er kjent med den behandling saker er undergitt i Reguleringsutvalget og i møte i Fiskeridepartementet 26.3. d.å.

Landsstyret er av den oppfatning av det neppe vil bli noen vesentlig økning i antall deltakende fartøy i 1980 i forhold til i 1979, at det således neppe vil bli noen særlig økning, i f.eks. antall tråldøgn i forhold til i fjor. Landsstyret er imidlertid klar over at den ukes fiskestopp som ble gjennomført i 1979 innebar en reell innsatsbegrensning i fisket.

Landsstyret vil påpeke at det på denne bakgrunn, og i relasjon til ønsket om å hindre økning i innsatsen i forhold til 1978/79 synes å være et relativt "lite reguleringsbehov" i 1980.

Landsstyret vil derfor prinsipielt gå inn for at en eventuell innsatsbegrensning ut over den som følger av konsesjonsordningen foretas ved at hvert enkelt rekefartøy pålegges en fiskestopp i sommerperioden på f.eks. 2 uker. Alternativt kan en slik stopp gjøres generell for alle fartøy i en bestemt periode.

Landsstyret kan subsidiært akseptere en ordning med fartøykvoter for perioden 12.5. - 25.8. og fritt fiske før og etter disse datoer. Landsstyret er imidlertid svært betenke ved en slik løsning og forutsetter at fartøykvotene for perioden i tilfelle gjøres svært romslige. På grunn av den meget store spredning i effektivitet og innsats som preger rekeflåten, må eventuelle fartøykvoter for en slik periode regnemessig ta utgangspunkt i et kvantum for perioden på ca. 18.000 tonn, eksklusive frysefartøyenes fiske.

Norges Fiskarlag er villig til å vurdere stopp av rekefisket dersom oppfisket kvantum blir urimelig høyt."

I telex av 16.4. til Fiskeridepartementet foreslo Fiskeridirektøren prinsipielt at det skulle åpnes for fritt fiske uten regulering. Subsidiært ble det foreslått at fisket ble regulert ved en fiskestopp i to uker. Dersom det ble gjennomført en regulering med fartøykvoter, foreslo Fiskeridirektøren en tidsbegrensning på disse i tråd med det forslaget Reguleringsutvalget tilrådte på forrige møte.

Fiskeridepartementet bestemte at det skulle innføres en regulering i form av en fiskestopp.

Fiskeridirektøren tok opp spørsmålet om en konkret utforming av ordningen med fiskestopp med Norske Fiskeprodusenters Forening og Norges Råfisklag. På denne bakgrunn ble det utformet forslag til de forskrifter som er fastsatt 5. mai.

I forskriftene er det åpnet for fritt fiske i Barentshavet vest for sovjetisk sone, men fartøy med en størrelse på 35 brt og over som deltar i fisket må i tidsrommet 1. juli til 15. august gjennomføre en fiskestopp med sammenhengende varighet 14 dager. Norges Råfisklag er i forskriftene bemyndiget til å gjennomføre fiskestoppen. I lagets rundskriv nr. 49/1980 er mottaksanleggene pålagt å utarbeide tørn-lister for de fartøy som leverer dit. Disse listene vil så bli brukt av Råfisklaget og mottaksanleggene for å kontrollere at fiskestoppen blir riktig gjennomført.

Bemyndigelsen til Fiskeridirektøren i forskriftenes § 3 til å stoppe fisket på visse områder for å begrense fisket av undermåls reker og bifangster av undermåls torsk og hyse vil bli gjennomført etter tilrådinger fra Havforskningsinstituttet.

Fisket i sovjetisk sone.

Norge har i 1980 en kvote på 2000 tonn reker i sovjetisk sone. Dette er like stor kvote som for 1979.
Fisket i sovjetisk sone var ennå ikke åpnet.

I brev fra Havforskningsinstituttet av 20. mai 1980 var det påpekt at åpningsdatoen for rekefisket i sovjetisk sone burde fastsettes under hensyntagen til en rekke forhold:

1. De aktuelle områder må være isfrie. Meteorologisk institutt utgir med jevne mellomrom iskart for nordområdene.
2. Datoen bør fastsettes til et tidspunkt fiskerne er interessert i å gå til sovjetisk sone. Fisket må imidlertid åpnes så tidlig at kvoten kan tas før forholdene blir for vanskelige.
3. Fisket bør foregå etter at årets vekst er avsluttet.

Det heter videre i brevet:

"Da alle 4 forhold synes å være oppfylt i høstmånedene, bør fisket konsentreres til denne årstid.

Nærmere tidsangivelse for åpningen av rekefisket i sovjetisk sone kan ikke gis av Havforskningsinstituttet."

Da det ikke var foreslått noen spesifikk dato fra instituttet, foreslo Rasmussen at rekefisket på den norske kvoten på 2000 tonn i sovjetisk sone ble åpnet umiddelbart.

Utvalget sluttet seg til denne tilrådingen.

Rasmussen framholdt at kvoten i sovjetisk sone i utgangspunktet burde ses uavhengig av reguleringen i resten av Barentshavet. Dette ut fra at den overordnede målsetting måtte være at kvoten ble oppfisket.

Et fritt fiske i sovjetisk sone (uten stopp) kunne imidlertid medføre kontroll-vanskeligheter i sammenheng med reguleringen vest for sovjetisk sone.

Foss viste til at dette spørsmålet var tatt opp med Norges Råfisklag. Av lagets svar (fjernskriv datert 3. juni) framgikk det at det var åpenbart at den direkte kontrollordningen gjennom laget og kjøperne med gjennomføringen av fangststoppen måtte oppheves, dersom rekefisket i sovjetisk sone skulle være unntatt fra fangststopp-bestemmelsene.

På denne bakgrunn foreslo Rasmussen at rekefisket i sovjetisk sone skulle omfattes av fiskestoppen.

Utvalget sluttet seg til denne tilrådingen.

REFERAT

fra møte i Reguleringsutvalget 23. september 1980.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl. 09.00 til kl. 16.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag
som varamann for Oddvar J. Majala
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund
som varamann for advokat Ivar Nes

Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag
Fiskebåtreder Harald Birkeland, Norges Fiskarlag

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene Egil Lekven og Arne Wåge.

Dessuten møtte:

Assisterende fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet
Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, "
" Sigbjørn Lomelde "
Forskningsjef Johs. Hamre Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
" Arvid Hysten " "
Forsker Tor Jakobsen, " "
Forsker Erling Bakken "
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
" Tom Titlestad, "
Førstesekretær Jørgen Borthen, "
" Lidvard Grønnevet "
" Narve Eikhaug "
" Vidar Høviskeland "
" Kari Østervold Toft "
" Grethe Aagaard Kuhnle "

Som observatør møtte generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag og under behandlingen av sak 19, 22 og 24/80 fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening, Petter Ludvig Fladmark, Norske Fiskeprodusenters Forening, og sekretær Per Alf Andersen, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund, Direktør Kåre Bolstad, Sør-Norsk Fryseriforening, møtte som observatør under behandlingen av sakene 23 og 26/80.

Møte ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til saksliste:

Sak 19/80 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse.

Orientering om utviklingen i fisket.
Vurdering av spørsmålet om å øke totalkvoten for trålerne over 250 BRT og 115' største lengde med 10.000 tonn.

Sak 20/80 Regulering av fisket etter lodde i Barentshavet.

Vurdering av kvotesituasjonen.

Sak 21/80 Regulering av fisket etter Nordsjøbrisling (havbrisling).

Sak 22/80 Regulering av fiske etter reker.

- a) ved Grønland
- b) i Barentshavet
- c) maskevidde i reketrålfisket sør for 65°.

Sak 23/80 Regulering av fisket etter sild.

- a) Regulering av bifangstfisket av atlanto-skandisk sild i andre fiskerier.
- b) Spørsmål om adgangen til hekling til eget forbruk og fiske til eget forbruk av agn på kyststrekningen Stad - Lindesnes.

Sak 24/80 Regulering av fisket etter sei.

Sak 25/80 Tobisfiske med ringnot.

Sak 26/80 Regulering av ringnotfisket etter makrell i Nordsjøen.

Sak 27/80 Regulering av fisket etter torsk i Nordsjøen.

Maskevidde i trål og snurrevad sør for 64° n.br.

Sak 28/80 Eventuelt.

Det kom ingen merknader til innkallinga eller forslaget til sakliste for møtet.

Krog opplyste at han under eventuelt ville ta opp spørsmål om praktiseringen av forskriftene om garnfiske etter atlanto-skandisk sild. Spørsmålet ble tatt opp i forbindelse med behandlingen av sak 23/80 og er referert der.

Rasmussen bemerket at utvalget ikke var fulltallig. Han mente at da hverken Sætersdal eller varamannen Nakken var til stede, burde Hysten gis anledning til å uttale seg på vegne av Sætersdal. Utvalget hadde ikke innvendinger mot dette.

Sak 19/80.

Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse.

Orientering om utviklingen i fisket. Vurdering av spørsmål om å øke totalkvoten for trålere over 250 BRT og 115' l.l med 10.000 tonn.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter. Det var der gitt følgende oversikt over oppfisket kvantum torsk og hyse nord for 62°N i 1979 og 1980 og prognose for resten av 1980:

(Tusen tonn rund vekt).

	Torsk	Hyse
Oppfisket pr. 1.9.1979.	271	34
Oppfisket pr. 1.9.1980.	232	42
Oppfisket i 1979	326	72
Prognose for 1980	275	65

"En har til dette møtet ikke innhentet en detaljert oversikt over trålerne fangster. En vil imidlertid anslå at pr. 1.9. hadde alle trålergrupper samlet en restkvote av torsk på ca. 10.000 tonn rund vekt. Forutsetter en at fisket med konvesjonelle redskaper i perioden 1.9.-31.12. blir som i samme periode i 1979, kommer en fram til en prognose for torsk i 1980 på 275.000 tonn. Tilsvarende får en en prognose for hyse på 65.000 tonn. En gjør oppmerksom på at prognosen for hyse er relativt mer usikker enn prognosen for torsk. Dette blant annet på grunn av det uvanlig gode hysefisket høsten 1979 som en har som sammenligningsgrunnlag.

Tallene pr. 1.9.80 viser at allerede på dette tidspunkt va de norske kvotene av torsk og hyse på henholdsvis 191.000 og 36.500 tonn (inklusive kyst-torsk og kyst-hyse) betydel overfisket. Prognosen for torsk for 1980 gir et overfiske på 84.000 tonn eller 44%. Prognosen for hyse gir et overfiske på 28.000 eller 78%."

På grunnlag av oversikten over oppfisket kvantum pr. 1.9. samt de fremlagte prognoser for 1980 fant Fiskeridirektøren å måtte opprettholde sitt standpunkt fra forrige møte om ikke å anbefale en økning i trålerkvoten. Rasmussen understreket spesielt at prognosen nå viste et meget betydelig overfiske av de norske totalkvotene for 1980.

Reinholdtsen viste til at Norske Trålerrederiers Forening hadde innhentet opplysninger om gjenværende restkvote for ferskfisktrålerne. Denne oversikten viste at restkvoten av torsk og hyse var 4.600 - 4.800 tonn sløyd vekt. På den bakgrunnen stilte han seg noe tvilende til forutsetningen som prognosen bygde på om en gjenværende restkvote for alle trålergrupper på 10.000 tonn rund vekt. Restkvoten ville sannsynligvis være betydelig lavere.

Hylen opplyste at de siste tilgjengelige opplysningene fra det nettopp avsluttede O-gruppe toktet tydet på at årets årsklasse er meget svak. Det er dermed 5 svake årsklasser på rad. Den siste sterke årsklassen er fra 1975, og en moderat beskatning av denne årsklassen kan bety et tilskudd til gytebestanden. Det er noe usikkert hvor mye som allerede er fisket opp av 75-årsklassen. ICES (Det Internasjonale Havforskningsråd) vil behandle situasjonen på onsdag 1.oktober. Situasjonen er langt fra lys, og det vil være nødvendig å vise den største forsiktighet i åra framover.

Det er kjent hvordan utviklingen i årsklassene som vil utgjøre den fiskbare bestanden vil bli i de nærmeste årene. For å kunne si noe om hvilken betydning fiskefordelingen har for fangst pr. enhet fangstinnsets er to områder spesielt analysert. De to områdene som er analysert er Nordkappbanken (inkludert områdene mot Norskekysten vest for denne) og den vestlige del av Barentshavet, inkludert grå-sonen.

Det er visse mangler i dataene, men det kan konkluderes med at den vestlige forflytningen av bestanden har resultert i vel 10% økning i fangst pr. enhet fangstinnsets i den vestlige del av Barentshavet. I området Nordkappbanken og vestover, resulterte forflytningen i en fordobling av fangst pr. enhet fangstinnsets. Beregningene er foretatt ut fra den fordeling av fisken en hadde i 1978 og refererer seg til fisket i 1979.

Det er for tidlig å si noe om utviklingen i kvotene som en kan regne med i åra framover, men kvotene kan komme til å ligge en god del under dagens nivå.

Når det gjelder hyse er usikkerheten med hensyn til data større. Utviklingen i årsklassene har stort sett vært den samme som for torsk, men de siste 5 årsklassene er ikke fullt så svake. Det kan oppstå visse reguleringsvanskeligheter i forbindelse med at totalkvotene (TAC) blir fastsatt hver for seg for torsk og hyse. Ulik beskatningsgrad kan da by på slike problemer som vi hadde i begynnelsen av 1980.

Strand mente at situasjonene ikke var så dårlig som forskerne antar. Det må være mer fisk i havet enn forsker sier. Han påpekte at utenlandske fartøy, f.eks. fra Spania og Portugal, nå fisker i området mens norske fartøy ligger i opplag.

Han mente at Norge burde kunne ta ytterligere 10.000 tonn uten at det gjorde så mye galt for bestanden. Spørsmålet måtte også ses i sammenheng med at mannskapene nå er arbeidsløse.

Leine syntes det var dystre perspektiver for torskbestanden. Den dårlige tilstand måtte ses i sammenheng med andre nasjoners fiske i Barentshavet gjennom lengre tid. Han syntes trålernes krav var beskjedent, og det burde ses i sammenheng med fisket med passive redskap. Sovjet bør ha like stor forståelse for økning av trålerkvoten som for overfisket med passive redskap. Under enhver omstendighet ville det være svært viktig for Norge fortsatt å ha adgang til å overfiske med passive redskap. Dersom denne adgangen i avtalen med Sovjet falt bort, ville det bli mye mer problematisk for norske reguleringer.

Bjørklund pekte på problemer med reglene for utbetaling av arbeidsløshetsstrygd. Disse medførte at bare de mannskap som hadde vært i fiske i en kvoteperiode hadde rett til trygd. En adgang for trålerne til å fiske 10.000 tonn ville løse problemet for resten av året.

Andersen sa at mange av medlemmene i Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund var avhengig av trålråstoff og høstsesongen så meget mørk ut for fiskeindustriarbeiderne. Han ba om at utvalget seriøst måtte vurdere en økning av trålerkvoten med 10.000 tonn.

Rasmussen påpekte at den vanskelige situasjonen med mange på råstoff til industrien først og fremst gjaldt de steder som var spesielt avhengige av trålråstoff. Ettersom statistikken viser at trålernes landinger er forholdsvis konsentrerte, vil det generelle bildet for hele landsdelen ikke være så dystert.

Gundersen sa at man ved reguleringer var nødt til å legge til grunn havforskernes tilrådinger, og det er også fastlagt prosedyre å gjøre dette. Han stilte spørsmålet om det bestandsmessig/biologisk er forsvarlig å fortsette den beskatningen vi nå har. Det vil bli et overfiske av torsk og hyse på 100.000 tonn. Det er uklart om, og hvordan dette vil påvirke forhandlingene med Sovjet om kvotene for neste år. Det vil være best å starte diskusjonen om nødvendige tiltak nå, i stedet for at vi blir tvunget inn i det seinere.

På spørsmål fra Leine om fisket i Svalbard-sonen opplyste Rasmussen at tredjeland pr. 12.9. totalt hadde fisket 8.140 tonn torsk. Det er ikke kjent hvor mye Sovjet har fisket i området, men deres totaltall pr. 1.8 for ICES områdene I, IIa og IIb (inkludert Svalbard) var 70.917 ton

Strand framholdt at vi i denne situasjonen burde kunne oppnå et bytte med Sovjet om torsk/kolmule på samme måten som Færøyane.

Bjørklund stilte spørsmål om O-gruppe toktet viste en endret (vestlig) fordeling av yngelen.

Hylen opplyste at det var påvist større gyting på Møre, men det er ikke sikkert hvor denne fisken kommer fra. Det er rimelig å tro at den kommer fra vestlige felt og Svalbardsonen, og i følge hydrografene er dette også meget sannsynlig. Om vi har en slik Svalbard/Møre-komponent kan det få betydning for reguleringene. Forekomsten av yngre fisk i Svalbard-området er liten, men der er en økende andel. Det betinger at vi revurderer reglene for

fiske i dette området med sikte på å spare ressursene. En maskeviddeøkning vil være et meget sentralt spørsmål i denne sammenheng.

Fladmark sa at resten av året ser helsvart ut for fiskeindustrien. Totalt er det disponibelt ca. 5.000 tonn trålråstoff. I hans egen bedrift utgjorde restkvoten for de 5 siste månedene av året 12-13% av det disponible trålkvantum i den tilsvarende periode i fjor. Hittil i år hadde hysefisket avhjulpet situasjonen i stor grad, og hysefisket varte også mye lenger enn normalt. Han mente at visse grupper innenfor næringen ble skadelidende i den aktuelle situasjon, nemlig de deler som var spesielt avhengig av tråler-råstoff. Denne avhengigheten varierer mye distriktsmessig og gjelder i stor grad filét-industrien. Trålerne var anskaffet for å få en jevn råstofftilgang og for å skaffe helårsbeskjeftigelse. En endring av trålerne driftsgrunnlag ville medføre svære justeringer av næringslivet på kysten. Han viste til at ifølge de nåværende prognosene sammenlignet med de som var lagt fram i juni hadde passive redskap økt sin årsfangst med 30.000 tonn. Også på denne bakgrunn burde det være mulig å se med velvilje på trålerne krav om 10.000 tonn tillegg.

Johansen sa at han hadde full forståelse for trålerne situasjon, men allerede ved fastsettelsen av trålerkvoten var det innebygd et overfiske med passive redskap. Dette var bakgrunnen for at trålerkvotene allerede i utgangspunktet var satt så pass høyt. En endring i avtalen med Sovjet om adgangen til fritt fiske med passive redskap ville også gå ut over trålerne. Han påpekte at også anvendelsen måtte trekkes inn for å kunne vurdere industri situasjon. Det måtte vises forsiktighet ved forvaltningen av ressursene.

Krog understreket at situasjonen vi nå var kommet opp i, ikke var overraskende, tvert imot var det akkurat dette som måtte ventes. Prognosene tyder på at det totalt vil bli ilandført 60.000 tonn torsk og hyse i den igjenværende delen av året. I tillegg kommer råstoff fra

sørlige fiskefelt (Nordsjøen). 10.000 tonn til trålerne kan da ikke bidra til en avgjørende løsning for industrien. Vi står overfor en vanskelig avveining mellom de kortsiktige hensyn og de reelle langsiktige problemer. Han trodde ikke at den kortsiktige løsningen med å gi trålerne 10.000 tonn tillegg til kvotene burde brukes nå. Det ville skape større problemer på lang sikt. Allerede for neste år ville det kunne skape problemer for Sovjet-avtalens nåværende bestemmelse om fiske med passive redskap. Det var nettopp denne bestemmelsen som gjorde det mulig at trålerne fikk så store kvoter i utgangspunktet. Han var enig med Gundersen i at man her stod overfor sentrale problemer om hva som reguleringsmessig er biologisk forsvarlig og hvilken innvirkning de konkret løsningene ville ha på avtalen med Sovjet. En diskusjon om disse problemer burde komme i gang, og det var da beklagelig at ICES var så sent ute med sine anbefalinger. Landsmøtet til Norges Fiskarlag hadde for så vidt akseptert at også fisket med passive redskap nå måtte tas med i diskusjonen om reguleringer.

Rasmussen understreket at det var biologiske hensyn som lå til grunn for avslaget på trålerens ønske om en økning av kvoten. Sovjet var nok kjent med fordelingen av torskekvoten på norsk side, og en økning nå på 10.000 tonn ville bli registrert og få konsekvenser for argumentasjonen fra sovjetisk side.

Leine beklaget at ikke passive redskap var med i bildet når det gjaldt begrensninger i fisket, men at det hele tiden var snakk om trålerne. Han mente at Norges Fiskarlag i andre sammenhenger, f.eks. når det gjaldt atlantisk sild, la mindre vekt på biologiske hensyn.

Strand viste til at Landsmøtet i Norges Fiskarlag hadde vedtatt at også trålerne skulle gis et skikkelig driftsgrunnlag.

Leidulf Grønnevet viste til at den prognose for trålerne som var framlagt til møtet i desember, da kvoten ble fastsatt, viste et overfiske av den norske totalkvoten på 35.000 tonn.

Prognosen til møtet i juni var forhøyet; for så endelig å være kraftig forhøyet til dette møtet. Han mente det var behov for å gå tilbake og regne ut kvotene på nytt med de siste prognosene, og trodde at et slikt grunnlag ville gi høyere kvote til trålerne.

Fladmark viste til at prognosene bygde på forutsetningen om samme fangst med passive redskap resten av året som i tilsvarende periode i fjor. Dette gjaldt også for hyse. Han mente et slikt grunnlag ville gi for høy prognose. Han stilte også spørsmål til havforskerne om Sovjet hadde fisket noe særlig i norsk sone.

Gundersen understreket igjen at reguleringene måtte bygge på forskernes tilrådinger. Han mente det var viktig nå å komme i gang med en diskusjon om de langsiktige problemer med reguleringen av torskefisket, og framholdt at alle grupper måtte regne med å bli regulert.

Krog stilte, på bakgrunn av prognosene for fiske med passive redskap, spørsmål til Hylén om forskerne kunne si noe om hvorvidt kysttorskens andel av de totale ressurser var endret.

Hylén svarte at fangststatistikken var for dårlig, og at det ikke kunne gis noe bedre anslag om kysttorsken enn det nåværende om 40.000 tonn.

Krog påpekte at konvensjonell produksjon (henging og salting) nå gir størst inntekt, mens filét-industrien er den dyreste å drive. Dette reiser spørsmålet om det er behov for andre virkemidler, men det henger også sammen med utenforliggende forhold.

Andersen hevdet at det ikke i tilstrekkelig grad var tatt hensyn til arbeidsmarkedet og sysselsettingspolitikken ved bestemmelsen av reguleringsformene.

Gundersen sa at dette hadde å gjøre med generelle samfunnsøkonomiske forhold. Når en vare blir mer arbeids-

krevende så blir den mindre lønnsom. Dette strider mot behovet for arbeidsplasser i Nord-Norge, men for å få en bedre tilpassing må flere ting trekkes inn, f.eks. lønnsavtaler.

Hylen framholdt at framtidsutsiktene nå er håpløse, og at beskatningsmønsteret må endres for å kunne komme fram til en bedre forvaltning av ressursene. Det er nå tvungen nødvendig å få gjort noe. I første omgang bør det tas sikte på å få til en økning av maskevidden straks.

Gundersen viste til at Havforskningsinstituttet tidligere hadde inntatt det standpunkt at en ensidig maskeviddeøkning på de vestlige felt ikke hadde noen hensikt. Under diskusjonen med Sovjet om årets avtale ble det fra deres side gjort en klar kobling mellom spørsmålene om maskeviddeøkning og størrelsen på totalkvoten. Fra norsk side ble det da vurdert slik at man gikk med på en mindre økning i maskevidden. En ensidig norsk utvidelse av maskevidden ville føre til vanskeligheter ved håndhevelsen både i Svalbard-sonen og "grønsonen".

Hylen bekreftet at oppfatningen tidligere var at det måtte oppnås en avtale for hele området. I de siste 3 år har det vært arbeidet mye med maskevidde-spørsmålet. Det er tatt utgangspunkt i det gjennomsnittlige fisket i perioden 1967-77, og en har kommet fram til at det er et mulig alternativ med en ensidig norsk utvidelse i Svalbard-sonen og fastlands-sonen. Det norske fisket vil totalt tjene på dette, og det vil også Sovjets fiske, mens de vestlige land vil opprettholde status quo. Det er videre klart at gytebestanden vil tjene på en slik ensidig utvidelse av maskevidden. Det kan være usikkert med hensyn til fordelingen av fisken, men en antar at fisken en stor del av året vil ha den samme vestlige fordeling som eksisterer nå.

Han understreket at uten et endret beskatningsmønster, vil en sterk årsklasse - dersom det kommer en - bli nedfisket som 3 - 4 åringer.

Gundersen sa at sålenge Sovjet ikke anerkjenner verne-sonen ved Svalbard og det ikke er gjort en avtale med Sovjet om utvidelse av maskevidden, vil en ensidig norsk utvidelse av maskevidden bli meget problematisk. Han understreket likevel at det var vesentlig å få en best mulig kvantifisering av konsekvensene av en norsk maskevidde-økning.

Strand trodde at en ensidig norsk utvidelse kunne føre til et endret beskatningsmønster fra Sovjets side, og at resultatet dermed kunne bli en hardere beskatning i ung-fiskområdene øst i Barentshavet og ved Svalbard. Han trodde også at fordelingen av fisken igjen var i ferd med å bli mer østlig. Han mente at det fra norsk side framdeles burde arbeides for en felles utvidelse i hele området til 135 nm.

Krog spurte om det i forbindelse med forskningssamarbeid f.eks. innenfor Den rådgivende komiteen for fiskeri-reguleringer (ACFM), kom fram anvikende synspunkt på bestandssituasjonen fra sovjetiske forskere.

Hvlen svarte at i den senere tid, spesielt etter at det fra norsk side ble gjort maskeviddeberegninger ut fra lengdefordelingene, hadde kvaliteten på de sovjetiske data blitt dårligere.

Rasmussen trodde det ville bli meget vanskelig å gjennomføre en ensidig norsk maskeviddeøkning i Svalbardsonen. Han påpekte at når det gjaldt regulering av passive redskap var det lagt fram for utvalget forslag om slik regulering allerede for tre møter siden. Det dreide seg da om reguleringen i Lofotfisket. I en videre diskusjon regulering også av passive redskap, ville Norges Fiskarlags holdning stå sentralt. Som kjent hadde Fiskarlaget hittil gått i mot at det ble gjort andre reguleringer av passive redskap enn de som tok utgangspunkt i kvalitative forhold.

Reinholdtsen sa at debatten hittil i stor grad hadde gått utenom det som etter hans mening var hovedpoenget, nemlig at trålfiske er regulert mens passive redskap ikke er regulert.

Den prognosen som var fremlagt i desember over fisket i 1980 viste et forventet overfiske på 35.000 tonn. Om prognosen som var laget til dette møtet hadde ligget på bordet i desember, trodde han at trålkvoten ville blitt satt til 110.000 tonn. Han advarte mot å bagatellisere betydningen av den omdiskuterte tilleggskvoten, både med hensyn til trålerne og sysselsettingen. For trålerne ville det bety arbeid for flere hundre mann, og for industrien på land ville 10.000 tonn på denne årstiden ha adskillig betydning og skape store positive ringvirkninger. Han syntes 10.000 tonn til trålerne ville ha liten betydning fra eller til for bestanden i den store sammenheng. Han viste også til at Landsmøtet i Norges Fiskarlag hadde gått inn for at trålerne skulle gis et rimelig driftsgrunnlag.

Birkeland sa seg enig i at det var en stor urettferdighet at passive redskap fullstendig holdes utenfor reguleringen.

Krog sa at det kunne være ulike oppfatninger om hva som kunne kalles rettferdighet i reguleringssammenheng. Norges Fiskarlags begrunnelse for tidligere ikke å akseptere regulering av passive redskap er:

- 1) Beskatningsmønsteret for de passive redskap er det mest gunstige for bestanden.
- 2) De passive redskap har ikke noe ansvar for den dårlige bestandssituasjonen som vi nå har.

Han sa videre at den anledningen som de passive redskap etter avtalen har til å fiske ut over totalkvoten gjorde det mulig å fastsette en så høy trålkvote som det vi allerede har.

Rasmussen oppsummerte diskusjonen slik:

Bjørklund, Birkeland, Leine, Grønnevet og Reinholdtsen gikk inn for en økning i trålkvoten på 10.000 tonn rund vekt.

Johansen, Hylén (ikke stemmeberettiget), Gundersen, Mietle og Rasmussen gikk mot en økning av trålernes kvote.

SAK 20/80 REGULERING AV FISKET ETTER LODDE I BARENTSHAVET.
VURDERING AV KVOTESITUASJONEN.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse:

"Totalkvoten i sommerloddefisket i Barentshavet 1980 er fastsatt til 4,32 mill.hl., og denne kvoten er som kjent fordelt til de påmeldte fartøyer som garanterte fartøykvoter.

Fordelingsnøkkelen er:

Basiskvote = 1.000 hl.	+ 30% av godkjent lastekap. fra	0- 8000 hl
	+ 15% " " "	" 8000-12000 hl
	+ 5% " " "	" over 12000 hl

Fartøykvotene fremkommer ved å multiplisere de enkelte fartøys basiskvote med en felles faktor som er beregnet på grunnlag av antatt deltakelse. Denne faktoren ble beregnet til 9,0 på grunnlag av et anslag på 176-177 deltakende fartøy. Det ble samtidig kalkulert med ca. 3% overfordeling for å ta hensyn til gjenstående slumper etc.

Pr. 16.9. er det totalt innmeldt ca. 2,4 mill.hl. lodde fra Barentshavet. 171 fartøy har hittil meldt utseiling. 2 fartøy har fått utsatt startdatoen utover siste frist for utseiling som er 20.september. Det er sannsynlig at ytterligere 4-5 fartøy vil starte opp innen denne utseilingsfristen, slik at deltakelsen vil nå opp i 177-178 fartøyer. Totalt vil det da være utdelt kvoter til de deltakende fartøyene på ca. 4,55 mill.hl., eller ca. 5% over totalkvoten på 4,32 mill.hl.

Det ser således ikke ut som at det er tilrådelig å øke fartøykvotene. Spørsmålet må imidlertid vurderes på Reguleringsutvalgets møte, der de siste tall for deltakelse vil foreligge. Dessuten vil en da ha avklart om Færøyane vil disponere sin restkvote i 1980 av lodde på 9.000 tonn, et kvantum som i sin helhet er avsatt til Færøyane i den norske kvotefastsettelsen."

Dessuten ble det under møtet lagt fram følgende tilleggsredegjørelse:

"Pr. 23.9. kl.08.30 er det innmeldt i alt 3.171.400 hl. lodde. Herav var det siste døgn innmeldt 34 fangster på i alt 212.250 hl., alt tatt like øst for Bjørnøya.

Det er i alt 177 fartøyer som startet opp før siste frist for utseiling som var 20.9. I tillegg har to fartøyer fått utsatt startdato, slik at den totale deltakelse vil bli 179 fartøyer.

Til disse 179 deltakende fartøyene vil det i alt være utdelt ca. 4,56 mill.hl.. Totalkvoten er som kjent 4,32 mil..hl.. Det kalkuleres med at det meste av denne overfordelingen vil bli kompensert av gjenstående "slumper" og ved at Færøyane kun vil ta en liten del av sin restkvote på 9.000 tonn i 1980."

Rasmussen mente at den konklusjon som måtte trekkes ut fra den foreliggende kvotesituasjonen var at det pr. dato ikke var grunnlag for å øke fartøykvotene.

Krog viste til de vektmålinger som var foretatt ved enkelte fabrikker og som viste at gjennomsnittsvekten på lodde i år ligger på ca. 26 gr. mens den tidligere har ligget på ca. 16 gr. Han var interessert i den biologiske forklaringen på fenomenet, og mente at dersom vektøkningen var representativ for loddebestanden ville en i sommerloddefisket i år fiske et betydelig antall færre individ enn forutsatt. Spørsmålet reiste seg da om det ikke ville være grunnlag for en økning av totalkvoten.

Hamre hevdet at den gjennomsnittsvekt som var framkommet ved målingene ved fabrikkene ikke var representativ for gjennomsnittsvekt i bestanden. Likevel var det grunnlag for å anta at det er en generell økning i veksten i bestanden som kunne gi en betydelig økning av den kjønnsmodne del av bestander. Dette ga håp om større kvantum til vinteren enn det som var forutsatt ved fastsettelsen av den foreløpige TAC for perioden høsten 1980 og vinteren 1981. En vekstøkning ville også ha betydning for størrelsen av høstfisket i 1981. Han opplyste at "G.O. Sars" nå undersøkte loddefeltet, og at det ville bli foretatt en ny bestandsberegning på fellesmøte mellom norske og sovjetiske forskere den 6.-8.oktober d.å. Bestandsrapporten ville foreligge straks etter møtet, og ville inneholde forskernes endelige TAC for perioden høsten 1980 - vinteren 1981.

Leine viste til at Færøyane ikke ville komme til å fiske sin tildelte kvote, og hevdet at den overfordeling som var innlagt i reguleringen ikke ville medføre overfiske. Med den vektøkning i bestanden som nå var kommet inn i bildet, burde en i samarbeid med Sovjet kunne foreta en kvoteøkning i høst. Han pekte på at mange fartøy nå var i ferd med å avslutte fisket og at det derfor hastet med å få avklart spørsmålet om en eventuell kvoteøkning.

Utvalget tilrårde at det pr. dato ikke var grunnlag for å øke fartøykvotene i sommerloddefisket i Barentshavet.

Sak 21/80.

Regulering av fisket etter Nordsjøbrisling (havbrisling).

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"1. Innledning.

Den norske brislingkvoten i EF-sonen i 1980 er på 71.000 tonn. For å sikre et restkvantum til høsten ble det i 1.halvår åpnet for et fiske på inntil 35.000 tonn. Dette kvantum ble overfisket med 15.799 tonn slik at det gjenstår 20.221 tonn av totalkvoten.

I fjor var brislingkvoten også på 71.000 tonn. 51.500 tonn ble tatt i første halvår - 25.000 tonn i andre.

Under kvoteforhandlingene med EF for 1980 ble Norge lovet et tillegg utover den fastsatte kvote på 71.000 tonn. Dette har EF senere gått tilbake på.

Avtalen med EF omfatter ikke brisling i Norges økonomiske sone. Dette har sammenheng med at EF betrakter brisling som en eksklusiv EF-bestand. Følgelig er det ikke fastsatt noe totalkvantum for dette fisket. I fjor ble det tatt 5.000 tonn brisling i norsk sone.

2. Åpningsdato.

Høstfiske etter brisling i Nordsjøen er de to siste årene blitt åpnet 12. oktober.

I telex av 5. september d.å. til Fiskeridirektøren uttaler Noregs Sildesalslag:

"Under styremøte i Noregs Sildesalslag 21.-22. august 1980 behandlet man spørsmålet om best mulig utnyttelse av havbrisling, bl. annet til konsumformål. Styret vil gjerne ta opp med Dem og Norges Fiskarlag spørsmålet om utsettelse med åpning av dette fisket og eventuelt andre tiltak med sikte på å få kvoten best mulig utnyttet."

Noregs Sildesalslag uttaler i telex av 17. september d.å. blant annet:

"Etter å ha vurdert denne saken på nytt, er vi kommet til at det er usikkert om en utsettelse av fisket til slutten av november vil kunne gi som resultat at et større kvantum

kan leveres som hermetikkvare. Når man veier de ulemper som et utsatt fiske kan påføre flåten mot eventuell gevinst på grunn av hermetikkleveranser, er vårt salgssyre kommet til at fisket etter havbrisling høsten 1980 bør åpnes ut fra hva som er hensiktsmessig for fiskeflåten i sammenheng med de andre fiskerier i Nordsjøen."

Fiskeridirektøren vil på denne bakgrunn antyde åpning av fisket til samme tid som de to foregående år. En oppnår dermed også en viss spredning av flåten idet loddefisket ikke vil være avsluttet.

3. Reguleringsform.

I Noregs Sildesalslags telex av 17. september d.å. heter det videre:

"Hermetikkindustrien har et meget stort behov for havfanget brisling. På grunn av muligheten for dårlig vær er det tvilsomt å reservere et kvantum for levering i RSW for frysing i land før jul. Man har imidlertid noen båter som kan fryse på sjøen. Hermetikkindustrien arbeider med en samlet innkjøpsordning. Vi håper at denne kan komme i stand snart. Forholdene ligger da til rette for salg av et ubegrenset kvantum frosset havbrisling til priser som ligger i området 250,- kr. pr. hl. til sammenligning er prisen for havbrisling basis 13% fett kr. 49,35. Vi antar at spørsmålet om regulering av fisket slik at en del av kvantumet kan bli frosset på sjøen når det er åtefritt (nov/des) under de rådende forhold, er en faglagsak. Noregs Sildesalslag vil derfor nøye seg med å peke på avsetningsmulighetene for sjøfrosset vare i høst. Av flere grunner vil vårt salgssyre gjerne se at det kan bli vedtatt reguleringer som gjør det mulig å få frosset råstoff til hermetikkindustrien. Dette innebærer bl.a. at det må etableres en sikkerhet for at det blir en liten restkvote igjen til den tid da fisken blir åtefri."

En målsetting for reguleringen bør være å utnytte mest mulig av kvoten til konsumformål. Et konsumfiske av noen størrelsesorden er det imidlertid ikke realistisk å regne med. Ved føring i RSW-tank er en avhengig av godt vær, både på felt og overfart. Skal kvaliteten bli tilfredsstillende, må en hovedsaklig basere fisket på frysing på feltet. Ringnotflåtens frysekapasitet er imidlertid svært begrenset. I fjor høst ble det levert 2.500 tonn til konsumformål. For å få kvoten oppfisket, må en derfor tillate et industrifiske. På denne bakgrunn lar det seg vanskelig gjennomføre i praksis å reservere et restkvantum til frysing i november/desember. Uansett hvilken reguleringsform en velger for industrifisket, er faren for

overfiske av dette tilstede. Overfiskes totalkvoten, lar det seg vanskelig forsvare overfor EF å tillate et fortsatt konsumfiske. Og ser en bort fra våre avtaleforpliktelse under henvisning til EF's overfiske av fellesbestander - må en regne med at EF kan stoppe fisket.

Skal en være gardert et restkvantum til frysing, må industrikvantumet settes så lavt at fartøyene ved fordelingen av dette neppe vil oppnå lønnsom drift.

Fiskeridirektøren finner på denne bakgrunn ikke å kunne gå inn for den oppdeling av kvoten som er foreslått av Noregs Sildesalslag. For å stimulere til et konsumfiske vil Fiskeridirektøren derimot foreslå et fritt konsumfiske i den tid et regulert industrifiske pågår.

Fisket ble i fjor høst regulert ved turkvoter på 1000 hl + 40% av tillatt lastekapasitet inntil 7000 hl. På grunn av makrellfisket vest om 4° vestlig lengde, var deltakerantallet relativt lavt: 75 fartøy. I år har ikke flåten denne mulighet og en må anta en noe større deltakelse. Fiskeridirektøren vil på denne bakgrunn foreslå en regulering basert på turkvote på 1000 hl + 30% av tillatt lastekapasitet inntil 7000 hl. For å bedre kontrollen og dermed hindre for stort overfiske, vil en innføre strengere rapporteringsplikt samt vurdere fastsettelse av utseilingsstopp.

Av kontrollhensyn må turkvoteordningen som i fjor, også omfatte brislingfisket i Norges økonomiske sone. Når fisket i EF-sonen er avsluttet, er Fiskeridirektøren innstilt på å oppheve reguleringen av fisket i norsk sone."

Rasmussen viste til henvendelsen fra Noregs Sildesalslag om muligheten for å avsette et kvantum for levering i RSW for frysing i land før jul. Videre viste han til at det særlig var to spørsmål som måtte drøftes under denne saken, det var åpningsdato og hvilken reguleringsform en bør etablere for dette fisket.

Krog spurte om det var muligheter for å få øket kvoten ved overføring fra EF.

Gundersen mente det ikke var realistisk å regne med øket kvote for havbrisling i år.

Birkeland var av den oppfatning at en regulering basert på fartøyskvoter var den beste løsning totalt sett. Da kan den enkelte velge når kvoten skal tas. Det vil trolig være en del fartøy som vil vente til desember med å ta kvoten for å få levert brislingen til konsum. Slik vil en også ta hensyn til hermetikkindustriens behov for råstoff.

Leine var redd for at kvotene ble små dersom man etablerte fartøyskvoter. Han ville likevel gå inn for en slik reguleringsform ut fra hensynet om at mest mulig bør gå til konsum. Han reiste spørsmålet om en bør dele ringnotflåten på eventuelt makrellfiske og fiske etter havbrisling. Det bør i tilfelle gjøres ved at de som vil delta i det ene fisket blir utelukket i det annet.

Rasmussen mente utgangspunktet må være at mest mulig brisling går til konsum. Erfaring har vist at det kontrollmessig er svært vanskelig å håndtere en turkvoteordning når det gjelder slike relativt små kvantum som det her dreier seg om. Administrativt ville imidlertid arbeidet med en fartøyskvoteordning være mest tidkrevende. Det er mange hensyn en må ta når det skal fastsette reguleringsform, og i dette tilfelle veier hensynet til hermetikkindustrien tungt. Etter en samlet vurdering kunne han slutte seg til forslaget om fartøyskvoter under dette fisket.

Krog pekte på at dersom man innførte fartøyskvoter som reguleringsform og noen fartøy vil vente til desember før de tar kvotene ville det trolig ikke bli noe fiske av havbrisling i norsk sone. Dette vil svekke Norges argumentasjon om at brislingen ikke er en eksklusiv EF-bestand.

Johansen mente at dersom det må velges mellom makrell- og brislingfiske, og så lenge en ikke vet hvor stor kvoten av makrell vil bli, vil de fleste melde seg på brislingfisket og noe av hensikten med å frigi en makrellkvote vil da falle bort.

Birkeland, med tilslutning av Leine, mente man ikke burde sette samme åpningsdato for eventuelt makrellfiske og brislingfiske. De foreslo åpningen for brislingfisket satt til 20.-30. oktober.

Utvalget sluttet seg til forslaget om å innføre fartøkvoter i dette fisket. Åpningsdato bør være mellom 20.-30. oktober, og Fiskeridirektøren bør fastsette endelig dato innenfor dette tidsrom. Videre bør avviklingen av fiske etter brisling i norsk sone nærmere vurderes.

Sak 22. Regulering av fisket etter reker.

a) Fisket etter reker ved Grønland.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende orientering:

"Det siste norske fartøyet forlot feltet ved Vest-Grønland den 8. september. Det var da totalt fisket 2.498 tonn av kvoten på 2.500 tonn.

Ved Øst-Grønland var det pr. 14. september innmeldt til Fiskeridirektoratet 1.133 tonn. De tildelte fartøy-kvotene gjelder fram til 15. oktober (jfr. sak 17/80 a).

1 fartøy har fisket opp sin kvote ved Øst-Grønland, og 5 fartøy har ennå ikke fisket i området i år. Den 14. september var det 10 fartøy på feltet."

Jørn Krog spurte om fangsttallet for Øst-Grønland også omfattet fangster nord for 67° n.

Lidvard Grønnevet opplyste at tallet omfattet fangstene tatt innenfor EF-sonen, og etter 1. juni er også fangster nord for 67° n. inkludert. Før utvidelsen av EF-sonen den 1. juni hadde norske fartøy fisket ca. 100 tonn nord for 67° n., og disse er ikke medregnet i fangsttallet.

Utvalget tok orienteringen om reguleringen av rekefisket ved Grønland til etterretning.

b) Fisket etter reker i Barentshavet.

Rasmussen viste til de forberedende sakspapirer der det var gitt en orientering om utviklingen i fisket.

Rekefisket i Barentshavet var i år regulert ved at fartøy med en størrelse på 25 GRT og over gjennomførte en fiskestopp med sammenhengende varighet 14 dager i tidsrommet fra 1. juli til 15. august.

Norges Råfisklag gikk først ut fra (i fjernskriv av 6. august) at 25% av den ilandførte totalfangsten var tatt på feltet utenfor det regulerte området i Barentshavet (dvs. innenfor 12-mils grensen og på vestlige felt.)

Råfisklaget revurderte senere (i fjernskriv av 8. september) sitt anslag om fisket innenfor 12-mils grensen og på vestlige felt til å være 20% av totalfangsten.

Deltakelsen var i toppsesongen ca. 170 fartøy som landet fangstene i lagets distrikt. Pr. 31. august var dette tallet redusert til 63, og pr. 8. september ble deltakelsen anslått til 30 - 40 fartøy. Det ble forventet at deltakelsen ville bli ytterligere redusert i de nærmest påfølgende ukene.

Et fortsatt fiske ville etter Norges Råfisklags vurdering ikke gjøre stort utslag på totalkvantum, men det kunne ha stor betydning for produksjonsanlegg og sysselsetting. Laget anbefalte derfor at rekefisket fikk fortsette fritt utover høsten.

Utviklingen i fangstene levert i Norges Råfisklags distrikt fra det regulerte området har vært følgende:

	Totalt ilandført til Norges Råfisklag.	Fangster fra det regu- lerte området. (80% av totalfangsten)
uke 29 (20/7)	19.226	15.381
uke 30 (27/7)	19.980	15.984
uke 31 (3/8)	21.013	16.810
uke 32 (10/8)	22.493	17.994
uke 33 (17/8)	23.825	19.060
uke 34 (24/8)	25.144	20.115
uke 35 (31/8)	26.682	21.346
uke 36 (7/9)	27.938	22.350

(Tallet for uke 36 ble opplyst på møtet.)

I 1979 var det pr. uke 34 (26/8) ilandført til Norges Råfisklag fra det regulerte området 16.670 tonn reker. Pr. uke 36 (9/9) 1979 var det tilsvarende tallet 17.022 tonn.

Det ilandførte kvantum til Norges Råfisklag fra det regulerte området i 1980 ligger dermed 3.500 - 5.000 tonn over kvantumet på det tilsvarende tidspunkt i 1979.

Norske fryse-trålere har i år i større grad enn i 1979 fisket i det regulerte området i Barentshavet. Pr. 16.9. var det innrapportert (og delvis levert) fra Svalbardsonen i alt 869 tonn reker.

Totalt ilandført/fisket kvantum i det regulerte området i Barentshavet:

Norges Råfisklag (totalfangst pr. uke 36 : 27.938)	22.350 tonn
Sunnøre og Romsdal Fiskeselslag (3 fangster fra Barentshavet)	457 tonn
Svalbardsonen, rapportert (ikke levert) pr. 16/9	<u>459 tonn</u>
Totalt fra det regulerte området	23.266 tonn

Fiskeridirektøren har forelagt for Havforskningsinstituttet spørsmålet om det er biologisk forsvarlig å la fisket overstige 20.000 tonn, og om det eventuelt finnes et nivå hvor fisket bør stoppes. Instituttet har pr. teleks 3.9. gitt følgende uttalelse:

"Instituttet har i likhet med de siste år foretatt undersøkelser av rekeforekomstene, som viser en noe høyere total biomasse enn tidligere. På dette grunnlaget finner vi foreløpig ikke å kunne forslå en totalkvote for årets norske fiske. En videre vurdering bør baseres på informasjon om det totale fisket i det regulerte området inkludert utenlandsk fangst. Hvis utenlandsk fangst er betydelig bør en eventuell senere fangststopp også omfatte utenlandsk fiske.

Til sist vil vi gjøre oppmerksom på at årets gode fangstresultater ikke behøver være uttrykk for en langsiktig tendens med et større fiske."

Pr. 16.9.1980 var det rapportert følgende utenlandske rekefangster fra Svalbardsonen til Fiskeridirektoratet: Bulgaria 260 tonn, Spania 814 tonn. Tilsammen 1.074 tonn.

Det er ikke mottatt fangstmeldinger fra sovjetiske fartøy som fisker reker ved Svalbard.

På bakgrunn av Havforskningsinstituttets uttalelse og ut fra det som framgikk i teleks av 8.9. fra Norges Råfisklag hadde Fiskeridirektøren ikke gått inn for å stoppe rekefisket i Barentshavet.

Utviklingen i fisket ble fulgt nøye og det ville bli vurdert om det eventuelt seinere skulle tilrås å innføre stopp i rekefisket vest for sovjetisk sone.

Fisket på kvoten på 2.000 tonn i sovjetisk sone var ennå ikke kommet i gang. I 1979 foregikk fisket i dette området hovedsakelig i månedene oktober og november.

Gundersen stilte spørsmål om det store totalkvantum også innbar en tilsvarende økning i bifangstene av undermåls fisk. Han viste til beregninger som tidligere var gjort av forskningssjef Birger Rasmussen om det kvantum fisk som ble tatt som bifangst i rekestrål. Han trodde bifangster utgjorde et stort problem, og stilte spørsmålet om ikke bruk av den "sparestrål" som russerne hadde utviklet kunne redusere problemet.

Rasmussen svarte at han trodde "sparestrålen" allerede var kjent på norsk side, og Olsen viste til at FTFI hadde gjort prøver med "sparestrålen" og konkludert med at den hadde liten effekt.

Hvlen opplyste at Havforskningsinstituttet ved sine tokt i 1979 fikk en god del bifangster. De tilsvarende toktene i 1980 ga svært lite bifangst av fisk. Dette viste at bifangstene kunne variere mye fra år til år.

Det måtte skilles mellom bifangstene ved rekestråling inne på kysten og ved hav-rekefiske. Ved kystrekefiske var det påvist tildels betydelig innblanding av småfisk og yngel. Å få et mål for bifangstene ville bli av stor viktighet framover.

Den eneste måten bifangstene kunne kontrolleres på var ved ambulerende inspektører.

For å få en effektiv håndheving av et system med inspektører og forskrifter om tillatt nivå på bifangstene, ville det være nødvendig å gripe inn på meget kort varsel.

Rasmussen stilte spørsmål om dette ville bli mulig å gjennomføre f.eks. i vernesonen ved Svalbard. Så vidt han kjente til lå en vesentlig del av de kjente rekefeltene i grå-sonen eller utenfor norsk fastlands-sone.

Gundersen svarte at det ville bli vanskelig å gjennomføre slike forskrifter for Svalbardsonen. På sovjetisk side stilte man seg allerede svært kritisk til de verneområder for ungfisk som norske myndigheter håndhever i dette området.

Rasmussen viste til at når det gjaldt totalfangsten av reker i Barentshavet forelå det ikke noe forslag fra havforskerne om å begrense fisket.

Fladmark mente at eventuell regulering av det norske rekefisket måtte ses i sammenheng med det utenlandske fisket i det samme området - spesielt det sovjetiske fisket. Han var ikke enig i at det norske fisket i år ikke var regulert. Rekefisket er underlagt en meget streng konsesjonsregulering og samtlige fartøy hadde i år gjennomført en 14 dagers stopp i fisket. Han var opptatt av balansen i rekefisket i forhold til Sovjet og spurte om dette spørsmålet var reist i internasjonale forhandlinger.

Gundersen pekte på at det fra sovjetisk side i fjor ble gitt tilslutning til en øking i maskevidden i rekestrål til 35 mm fra 16 - 17 mm.

En diskusjon om internasjonal regulering av rekefisket ville måtte ta utgangspunkt i fastsettingen av en TAC (totalkvote). Det er meget svakt vitenskapelig grunnlag for fastsetting av en slik TAC.

En måtte også regne med at så snart spørsmålet ble reist ville det fra sovjetisk side bli stilt krav om en 50/50 fordeling.

Han mente at en fastsetting av TAC for reker i Barentshavet måtte ses i sammenheng med utnyttelsen av andre biologiske forekomster som lodde og torsk. Han etterlyste et bedre grunnlag fra havforskernes side for å kunne diskutere en slik alternativ utnyttelse av ressursene.

Fladmark viste til at det sovjetiske rekefisket hadde økt meget sterkt i løpet av de siste 2 - 3 årene. Dette påvirket den norske forhandlingsposisjonen ved en eventuell framtidig fordeling av ressursene. Han mente det var uriktig å begrense det norske rekefisket så lenge det foregikk et uregulert utenlandsk fiske i det samme området, og han pekte på at den norske foredlingskapasiteten var større enn de norske fangstene, slik at det nå blir importert reker fra Sovjet for produksjon i Norge.

Rasmussen oppsummerte debatten slik at utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens behandling av reguleringsspørsmålet.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om fisket til etterretning.

SAK 22/80 C) MASKEVIDDEN I REKETRÅL SØR FOR 65° N.BR.

Vedtaket i Landsstyret i Norges Fiskarlag, sak 64/80 var vedlagt saks-
papirene. Vedtaket lyder slik:

"Etter organisasjonsmessig behandling av spørsmålet ber Norges Fiskarlag
myndighetene om å endre bestemmelsene om maskevidde i trål som benyttes
til fiske av reker sør for 65° n.br. slik at minste maskevidde blir 35 mm.
Bestemmelsen må også gjelde utenlandske fartøy.

Under forutsetning av at det innen utgangen av 1980 blir gjort vedtak om
nye bestemmelser, bør bestemmelsene settes i kraft innen 1. april 1981.

Når det gjelder maskevidden i reketrål i Barentshavet, finner Landsstyret
ikke grunnlag for å gå inn for endringer på nåværende tidspunkt."

I de utstedte saksdokumenter heter det videre:

"Fiskeridirektøren er kjent med at det kan reises spørsmål om unntak for
indre deler av Oslofjorden og andre kystfarvann i Sør-Norge fra en slik
generell heving av maskevidden i reketrål.

Fiskeridirektøren vil derfor anbefale utvalget å tilrå en økning av
maskevidden i reketrål til 35 mm under forutsetning av at Fiskeri-
direktøren kan gjøre unntak fra økningen for avgrensede kystområder."

Rasmussen opplyste at i tillegg til indre deler av Oslo-fjorden var det
reist spørsmål om unntak for området innenfor grunnlinjen i Rogaland.

Krog sa seg enig i at det ble gjort slike unntak dersom Fiskeridirektøren
etter nærmere vurdering fant dem nødvendige.

Rasmussen sa at utvidelsen måtte gjøres gjeldende fra midten av 1981, og
at utvidelsen måtte kunngjøres i god tid før den trådte i kraft.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens anbefaling til tilråding.

SAK 23/80.

Regulering av fisket etter sild.

- a) Regulering av bifangstfisket av atlanto-skandisk sild i andre fiskerier.

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter der det var gitt følgende orientering om bifangstfisket av atlanto-skandisk sild:

"Spørsmålet om å tillate omsetning av bifangster av sild har vært vurdert av Fiskeridirektøren flere ganger siden den generelle omsetnings-tillatelse for Feitsildfiskernes Salgslag ble trukket tilbake 26.oktober 1979.

Bakgrunnen for å nekte fortsatt omsetning var at omfanget av bifangster økte betydelig og en var svært betenkt over utviklingen. Det ble også vurdert om det skulle påbys å foreta oppmaling av bifangster av sild, men en antok at et slikt virkemiddel ikke ville ha tilstrekkelig reduserende effekt på bifangstfisket.

Det synes klart at bifangster av sild er et reelt problem for mange fiskere. På den annen side kan en ikke se bort fra de spekulative muligheter en omsetningstillatelse gir.

I forbindelse med tillatelsen til å fiske 100.000 hl atlanto-skandisk sild med for 62⁰n.br. i år ble det i tillegg forutsatt at 20.000 hl skulle kunne tas som bifangster i andre fiskerier. Av hensyn til fiskerne som får sild som bifangst og for å søke å hindre omsetning av sild som ikke er reelle bifangster, har Fiskeridirektøren fastsatt forskrifter for omsetning av bifangster av garnfanget sild.

Disse forskrifter følger vedlagt. En vil holde jevnlig kontakt med Feitsildfiskernes Salgslag og Fiskeridirektoratets kontrollverk for eventuelt å vurdere endringer i de fastsatte forskrifter.

Bifangster av sild i seinot og trål vil bare tillates omsatt etter søknad til Fiskeridirektøren."

Krog opplyste at det var en del problemer med gjeldende forskrifter og at det var framkommet uttalelser om at proportsatsen var satt for lavt. Det hadde hendt at kjøpere ikke ville ta mot silden fordi det var for små kvanta som kunne omsettes.

Rasmussen mente det var første gang at problemer av denne karakter var presentert i forbindelse med omsetning av bifangster.

- b) Spørsmål om adgang til hekling til eget forbruk og fiske til eget forbruk av agn på kyststrekningen Stad - Lindesnes.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det var gitt følgende redegjørelse:

"Fra fiskerisjefen i Hordaland har en mottatt brev av 26.august d.å. med vedlegg.

Kopi av nevnte brev er lagt ved.

Fiskerisjefen viser til at det synes som om bestanden av atlanto-skandisk sild har øket sør for Stad og at den nå er tilgjengelig lengre sør for 62° n.br.

I brev av 29.juli d.å. viser fiskerisekretæren i Øygarden kommune til vedtak i Øygarden fiskerinemnd. Kopi av nevnte brev er lagt ved. Det blir her pekt på at silden blir vurdert til å være et langt bedre agn enn makrell. Dessuten kan det være svært vanskelig å få tak i makrell utenom sesongen.

Landsstyret i Norges Fiskarlag har gjort følgende vedtak.

"Såfremt utbredelsesområdet for den atlanto-skandiske sild strekker seg syd for reguleringsgrensen ved Bukketyvene, finner Landsstyret det rimelig at det også sønnenfor denne grense gis adgang til et fiske til eget forbruk og agn etter samme retningslinjer som i området nord for denne grensen."

Hoveddelen av den sild som forekommer sør for Stad er høstgytende sild av nordsjøbestanden. Havforskerne har ikke tilrådt fiske på denne bestanden i 1980.

Et fiske til eget konsum og til eget forbruk av agn vil trolig gi et helt marginalt kvantum totalt sett. Adgangen til å fiske til eget forbruk av agn nord for Stad ble opphevet ved åpningen (3.9.) av fiske med landnot etter atlanto-skandisk sild. Dersom det tillates et slikt fiske sør for Stad, vil dette kunne skape kontrollmessige problemer.

Fiskeridirektøren vil minne om de internasjonale avtaleforpliktelser Norge har overfor andre land når det gjelder bestanden av nordsjøsil. Dette er en felles bestand og Norge har gjennom avtale med EF forpliktet seg til ikke å tillate et direkte fiske på bestanden ut fra hensynet til gjenoppbyggingen. En kan på denne bakgrunn, sammen med de kontrollmessige problem som vil kunne oppstå vanskelig anbefale at det tillates et direkte sildefiske på kyststrekningen Stad - Lindesnes."

Hamre opplyste at det var riktignok registrert atlanto-skandisk sild sør for Stad, men man bør ikke tillate et fiske av den grunn. En kan ikke lage reguleringer basert på stammekriterier, det må settes geografiske grenser for reguleringene. Han viste også til de kontrollmessige problemer som vil kunne oppstå dersom en tillot et slikt fiske sør for 62° på dette tidspunkt.

Bakken sluttet seg til Hamres syn og viste videre til at det i alt vesentlig er nordsjøsil som finnes i det aktuelle området. Han minnet også på at ICES tilrådning for 1980 var totalforbud mot fiske av sild både nord og sør for 62^on.br.

Gundersen mente at det trolig vil være helt marginale kvanta som vil bli tatt om en tillot et slikt fiske og at en må forsøke å ta forbehold om dette i avtalen med EF senere år.

Krog var enig med Gundersen i at dette trolig vil være marginale kvanta totalt sett og at en derfor like godt kan legalisere det fiske en vet foregår, men som er svært vanskelig å kontrollere. Dessuten finnes det grenseproblemer for så vidt gjelder fiskere som driver på begge sider av Stad. Bulandet fiskarlag opplyser at den silden som de vil fiske til agn etter all sannsynlighet er atlanto-skandisk, men blir tatt sør for Stad.

Rasmussen viste til vedtaket på landsmøtet i Norges Fiskarlag og til at adgangen til å fiske sild til eget forbruk av agn for tiden er opphevet. På denne bakgrunn foreslo han at det burde tillates å hekle sild til eget konsum sør for Stad på lik linje med adgangen nord for Std.

Utvalget sluttet seg til Rasmussens forslag.

Krog viste til at han under sak 28/80 "Eventuelt" ønsket å ta opp spørsmålet om utformingen og praktiseringen av forskriftene om deltakelse i fisket etter atlanto-skandisk sild med garn. Siden en nå diskuterte regulerings-spørsmål angående sild kunne det passe å ta opp dette. Bakgrunnen for at han ønsket å ta saken opp var de mange sterke reaksjonene som var kommet på kravet om levert kvantum sild i ett av årene 1974-75 eller 1977-78 og at fiskere som står oppført på blad A i fiskermanntallet kan delta. Han henstilte til forvaltningen om at det blir vurdert å gi ekstratillatelser i garnfisket på lik linje med notfisket for å søke å rette opp noe av de oppståtte skjevheter.

Rasmussen pekte på at Fiskeridirektøren hadde støttet Norges Fiskarlags forslag til regulering av dette fisket.

SAK 24/80.

REGULERING AV FISKET ETTER SEI.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse for saken:

"Det vises til sakens behandling på møtet i Reguleringsutvalget 21.mars d.å. (sak 5/80).

Landsmøtet i Norges Fiskarlag fattet i september d.å. følgende vedtak om reguleringen av seifisket:

"Når det gjelder fiske av norsk-arktisk sei viser Landsmøtet til Landsstyrets vedtak i sak 68/79 og ber myndighetene forsere arbeidet med en konsekvensanalyse.

Uavhengig av en slik konsekvensanalyse må Landsmøtet kreve at någjeldende dispensasjonsordning fra minstemålet på sei nord for 62° n.br. blir opphevet med øyeblikkelig virkning.

Landsmøtet må videre kreve at minstemålet på sei nord for 62° n.br. blir hevet til 40 cm" (Vedtaket ble fattet med 38 mot 22 stemmer).

Fiskeridirektøren er av den klare oppfatning at det snarest bør søkes gjennomført reguleringstiltak som vil medføre en omlegging av beskatningsmønsteret i seifisket i tråd med forskernes anbefalinger. Anbefalingen går som kjent ut på å redusere fisket på ungsei. Dette betyr at seinotfisket må reduseres.

Seifisket er i dag som kjent regulert gjennom bestemmelser om minstemål, om tillatt bifangst i andre fiskerier, oppmalingsforbud samt om konsesjonsplikt for fartøy over 90 fot.

For å komme fram til et beskatningsmønster i tråd med forskernes tilrådinger vil det etter Fiskeridirektørens mening være behov for å gjennomføre også andre reguleringstiltak enn de som er idag. Det tenkes her blant annet på en kvoteregulering av seinotfisket. For å nå målet om et bedret beskatningsmønster vil det være nødvendig med tiltak som kan settes i verk i nær framtid såvel som virkemidler som det vil måtte kreve lenger tid før kan gjennomføres. Det vil etter Fiskeridirektørens mening være

viktig at virkemidlene som kan tenkes anvendt blir grundig utredet og vurdert. Dette arbeidet bør omfatte såvel spørsmålet om hvilke virkemidler som vil være mest hensiktsmessig rent reguleringsmessig sett, som spørsmålet om virkemidlenes konsekvenser for strukturen i seifisket og for industien i land. Fiskeridirektøren vil i nær framtid sette ned et internt utvalg til å forestå utredningsarbeidet som nevnt. Uavhengig av utredningsarbeidet vil Fiskeridirektøren foreslå overfor Reguleringsutvalget at minstemålet på sei nord for 64° n.br. økes til 40 cm, med adgang til å ta 10 % undermåls sei i området innenfor 4 n.mil fra grunnlinjen. Gjeldende minstemål mellom 62° n.br. og 64° n.br. er idag som kjent 32 cm i kraft av dispensasjon fra minstemålet på 35 cm. Dispensasjonen vil imidlertid opphøre fra utgangen av året. Fiskeridirektøren er på denne bakgrunn ikke nå innstilt på å foreslå endringer av minstemålet i området mellom 62° n.br. og 64° n.br.. En eventuell endring i dette området bør utstå til etter at det nevnte utredningsutvalg har avgitt sin innstilling til Fiskeridirektøren. Likeledes er Fiskeridirektøren heller ikke innstilt på på det nåværende tidspunkt å forslå endringer i gjeldende minstemål sør for 62° n.br."

Krog pekte på at ordlyden i siste avsnitt i landsmøtevedtaket var et krav om straks å heve minstemålet nord for 62° n.br. til 40 cm. Han understreket at dette var en vanskelig sak og beklaget at det ikke tidligere var gjennomført konsekvensanalyser av aktuelle regulerings tiltak i seifisket. Landsmøtet ville da ha hatt et annet og bedre grunnlag for å drøfte saken. Han hevdet at det ville være uheldig å ha forskjellig minstemål nord og sør for 64° n.br. Problemer ville oppstå ved at det ville skje en vridning på mottakssiden ved at seien ble fisket i et område og levert i et annet. Han var klar over at et minstemål på 40 cm sør til 62° n.br. ville få alvorlige konsekvenser for industrien på Møre, men mente likevel at en regulering av seifisket i tråd med Landsmøtets vedtak nå var uomgjengelig nødvendig for å minske presset på bestanden. Utvikling av stavsildfisket på Møre ville kunne lette situasjonen noe for bedriftene. Sør fra Stad måtte en vurdere kvantumsbegrensinger i fisket, da småseifisket ikke burde øke i dette området. I denne sammenheng burde det påses at fiskeinnsats ikke flyttet seg fra område nord for Stad til område sør for Stad. Reguleringsutvalget burde relativt snart komme tilbake til reguleringen av seifisket sør for Stad.

Johansen viste til at Landsmøtevedtaket var fiskernes eget krav, et krav som var satt fram i flere år. Han foreslo en tilråding fra utvalget i samsvar med Landsmøtets vedtak.

Jakobsen framholdt at fra et biologisk synspunkt var det av fundamental betydning å få en omlegging av beskatningsmønsteret i seifisket slik at småseifisket ble redusert. Dette ville bety at notfisket måtte reduseres, Gytebestanden nord for Stad var i dag beregnet til 300.000 tonn og en ventet en svak økning. 75- og 76-årsklassen har vært gode, men det har ikke vært noen spesielt gode årsklasser etter disse. Sør fra Stad er 79- og 80-årsklassen gode. På litt sikt ville det være rekrutteringen på Finnmarkskysten som var problemet. Til tross for en økning av minstemålet til 40 cm ville fisket i Finnmark kunne foregå som før eller økes. Fra et biologisk synspunkt ville det derfor være ønskelig med kvantumsbegrensninger i seifisket i tillegg til minstemålsbestemmelser.

Gundersen fant det rimelig at de henstillinger som var kommet fra Norges Fiskarlag ble fulgt. Å straks øke minstemålet mellom 62° n.br. og 64° n.br. til 40 cm ville imidlertid ikke være praktisk. Hovedproblemet her var at industrien i Kristiansunds-området ikke ville makte å leve med et minstemål på 40 cm alt fra kommende år. Selv et minstemål på 35 cm ville medføre problem på Møre.

Andersen understreket sterkt at fiskerindustrien på Møre var totalt avhengig av småseien, og at en derfor ikke burde fastsette høyere minstemål enn 35 cm fra årsskiftet i området mellom 62° n.br. og 64° n.br. Han hevdet forøvrig at når det gjaldt reguleringen av seifisket generelt måtte utgangspunktet være at det ilandbragte råstoffet skal bety sysselsetting. En måtte nå se nærmere på anvendelsen av fisken og han trakk i den forbindelse fram den eksisterende dispensasjonsordning når det gjaldt bløgging av sei. Denne dispensasjonsadgangen burde revurderes med sikte på å oppheve ordningen.

Fladmark pekte også på at fiskeindustrien på Nord-Møre er sterkt avhengig av seien. Selv mindre endringer i minstemålet ville kunne få meget alvorlige konsekvenser for denne industrien. Han pekte videre på behovet for bedre kontroll med det utstrakte utenlandske seifisket og viste forøvrig til vedtak

i Fiskeristyret i Møre og Romsdal som bestemt frarådte at minstemålet blir endret før positive og negative konsekvenser av et økt minstemål er analysert og vurdert. Dersom en økning av minstemålet til 40 cm skulle bli gjennomført burde grensen settes ved 65° n.br. i stedet for ved 62° n.br.

Bjørklund fant det riktigst at en gikk til en suksessiv økning av minstemålet i området mellom 62° n.br. og 64° n.br. ved at en først økte til 35 cm fra årsskiftet for så å øke til 40 cm fra 1.1.1982.

Strand hevdet også at det burde være et år med 35 cm i området mellom 62° n.br. og 64° n.br. før minstemålet ble fastsatt til 40 cm.

Krog mente at det burde legges opp til en bestandsovervåking på seien slik at en hadde grunnlag for å lukke ungfiskområder. Han stilte i denne sammenheng spørsmål om hvor stor negativ betydning trålfisket på gytefeltene hadde.

Jakobsen opplyste at dette trålfisket hadde vesentlig mindre negativ betydning enn notfisket.

Et flertall i utvalget, Johansen, Birkeland, Grønnevet, Leine og Reinholdsen, tilrådte at minstemålet for sei nord for 62° n.br. straks burde heves til 40 cm. Bjørklund, Gundersen, Rasmussen og Mietle rådde til at minstemålet nord for 62° n.br. burde heves til 40 cm, men at det i området mellom 62° n.br. og 64° n.br. burde gis dispensasjon ned til 35 cm i 1981. Spørsmålet om minstemålet i området mellom 62° n.br. og 64° n.br. burde vurderes på nytt av utvalget før utløpet av 1981.

AW/AN

Sak 25/80. Tobisfiske med ringnot.

Saken ble utsatt til et senere møte.

SAK 26/80.

REGULERING AV RINGNOTFISKE ETTER MAKRELL I NORDSJØEN.

Rasmussen viste til det forberedende dokument der det var gitt følgende redegjørelse for saken:

"Det vises til sakens tidligere behandling på utvalgsmøtene 21.mars og 3.juni d.å. I samsvar med utvalgets tilråding i møtet den 3.juni d.å. ble ringnotkvantumet i Nordsjøen sør for 62° n.br. fastsatt til 27.500 tonn. Ringnotfisket nord for 62° n. ble ikke kvantumsbegrenset utover at det burde vurderes stoppet når en eventuelt hadde tatt et kvantum i størrelsesorden 6.000 - 8.000 tonn. Kvantumet nord for 62° n.br. ble senere forskriftsfestet til 10.000 tonn.

I telex av 1.september d.å. til Fiskeridirektøren anmodet Norges Makrellag S/L om at ringnotkvantumet sør for 62° n.br. ble økt med 1.500 tonn. Begrunnelsen for anmodningen var udekket behov for agn og utsortert stor fisk til røking. I telex av 2.september d.å. tilrådte Fiskeridirektøren overfor departementet at kvantumet ble økt med 1.000 tonn. Bakgrunnen for tilrådingen var at Fiskeridirektøren ut fra de foreliggende data for utviklingen av kystfisket fant det overveiende sannsynlig at kystkvantumet ikke ville nå det tidligere stipulerte kvantum på 15.000 tonn.

Departementet forhøyte den 2.september d.å. ringnotkvantumet sør for 62° n.br. fra 27.500 tonn til 28.500 tonn.

Etter å ha mottatt telex fra Norges Makrellag S/L og Sør-Norsk Fryseri-forening (jfr. vedlegg) uttalte Fiskeridirektøren følgende i sin tilråding overfor departementet i telex av 8.september d.å. etter innledningsvis å ha sitert innholdet i ovennevnte telexer:

"Saken har vært forelagt for Havforskningsinstituttet som finner ikke å kunne tilrå noen økning av makrellkvoten i Nordsjøen.

Fiskeridirektøren er av den prinsipielle oppfatning at det vil være meget uheldig for makrellbestanden å beskatte den utover den fastsatte TAC.

Etter det Fiskeridirektøren har kjennskap til er det imidlertid ganske åpenbart at fiskefartøyer fra EF-landene driver et intenst makrellfiske i Nordsjøen uten hensyn til de fastsatte kvoter. Det er en kjent sak at det fra EF's side føres en ytterst mangelfull kontroll med fisket. Fiskeridirektøren har i likhet med Makrellaget inntrykk av at andre land således overskrider de fastlagte kvoter betydelig.

EF-kommisjonen erkjente under konsultasjonsmøte i Brussel 5.9. at EF's nordsjømakrellkvote alt nå var overfisket, uten å være i stand til å gi nøyaktige tall for fisket eller forsikringer om at fisket ville opphøre.

EF's overfiske av makrellbestanden er ikke et enkeltstående tilfelle. Det er etterhvert blitt klart at kommisjonen mangler muligheter eller vilje til å innrette seg slik at kvoteavtaleforpliktelsene blir overholdt. Som et resultat av dette risikerer en at EF overfisker en rekke av visse fellesbestandsandeler. Den muligens mest effektive måte å tilkjennegi at en fra norsk side ikke vil akseptere en slik situasjon, er under henvisning til EF's overfiske selv å sette seg utover den avtalte kvoten for makrell.

Fiskeridirektøren er vider av den oppfatning at en vanskelig kan forlange at norske fiskere skal respektere de fastsatte kvotene, all den tid andre lands fiskere ikke synes å være pålagt samme begrensninger.

Fiskeridirektøren finner derfor å måtte tilrå til at den fastsatte kvote for makrell i Nordsjøen sør for 62° n.br. økes med 10.000 tonn."

Resultatet av sakens videre behandling i Fiskeridepartementet og Utenriksdepartementet er at Norge har erklært overfor EF at en fra norsk side ikke lenger anser seg bundet av kvoteavtalen når det gjelder makrell i Nordsjøen. Den 15.d.m. meddelte EF Norge at EF-Kommisjonen den 12.d.m. informerte medlemslandene om at EF-fartøyenes makrellfiske i Nordsjøen,

Skagerrak og Kattegat måtte avsluttes. I inneværende uke blir saken fulgt opp ved at en norsk delegasjon under ledelse av statssekretær Ivan Kristoffersen besøker de viktigste fiskerihovedstedene i EF.

Makrellagets anslag over oppfisket kvantum makrell pr. 20.d.m. viser følgende tall:

Kystkvantum:	13.470 tonn
Ringnot (konsum):	31.423 tonn
" " (industri):	ca. <u>2.200 tonn</u>
	ca. 47.100 tonn

: kvantum nord

for 62 ^o n.br.	ca. <u>4.500 tonn</u>
---------------------------	-----------------------

Kvantum sør

for 62 ^o n.br.	ca. <u>42.600 tonn</u>
---------------------------	------------------------

Når det gjelder spørsmålet om regulering av fisket på tilleggskvoten, vil dette være avhengig av størrelsen på kvoten. Det vil også kunne hevdes at det er behov for en tidligere åpningsdato med et stort disponibelt kvantum enn med et vesentlig mindre. Etter 15.oktober antas tilgjengeligheten av makrell i norsk sone å bli dårligere. Hensynet til kvaliteten vil ikke ha selvstendig betydning i relasjon til åpningstidspunktet da makrellen nå er og vil være av fin høstkvalitet framover. Med et relativt stort disponibelt kvantum mener Fiskeridirektøren at det ikke bør ventes for lenge med å åpne fisket, og vil antyde en åpningsdato i første eller andre uke av oktober.

Når det gjelder hvilken reguleringsform som bør gjennomføres må fartøyenes fangstkvantum begrenses gjennom turkvoter eventuelt fartøykvoter med en tårnordning administrert av Makrellaget. Det kvantumet Makrellaget har bedt om (10.000 tonn) vil gi en kvote på 100 tonn til 100 fartøyer. Med et større antall deltakende fartøyer enn 100 vil det være nødvendig å redusere turkvoten/fartøykvoten. Mindre kvoter en 70-80 tonn bør imidlertid ikke innføres. Med et vesentlig mindre kvantum enn 10.000 tonn og med en deltagelse på over 100 fartøy vil en ha for lite kvantum til å tildele fartøyene en minimumskvote som nevnt.

En har vært inne på et reguleringsopplegg der tilleggskvantumet ses i direkte sammenheng med det tidligere fisket sør for 62° n.br. i den forstand at fisket avvikles ved at Makrellaget fortsetter den tørnordning som er praktisert tidligere i år. Makrellaget har underhånden stilt seg noe skeptisk til et slikt opplegg, og har særlig pekt på problemet med at fartøyene som avsluttet makrellfisket for å gå på loddefisket ikke ble tildelt nytt tørnnummer. (Gjeldende bestemmelse går som kjent ut på at det ikke er adgang til å returnere til makrellfisket etter å ha startet loddefisket i Barentshavet).

Utvalget inviteres til å drøfte reguleringsformen og åpningstidspunktet for et eventuelt tilleggskvantum av makrell i norsk sone i Nordsjøen."

Leine, med tilslutning fra Birkeland, hevdet at fisket burde åpnes rundt månedsskiftet september/oktober. Dersom åpningstidspunktet ble satt såvidt sent som 15.oktober ville tilgjengeligheten bli dårligere og kvantumet følgelig vanskeligere å ta. Han opplyste at 36 fartøyer pr.datu hadde avsluttet loddefisket. Han understreket behovet for at fartøyene hadde utstyr for fullgode konsumleveranser. Fisket burde reguleres ved fartøykvoter.

Johansen, med tilslutning fra Birkeland, hevdet at det ved utformingen av reguleringen burde tas spesielt hensyn til de fartøyene som ikke hadde hatt annet enn loddefiske.

Rasmussen opplyste at de nylig skjerpde krav til fartøyene ved føring av konsumråstoff ville gjelde under fisket. Med utgangspunkt i et kvantum på 10.000 tonn mente han at en fartøykvoteregulering ville være det beste reguleringsalternativ. Han understreket imidlertid at administrasjonen ville måtte bruke en del tid til å forberede gjennomføringen av en slik regulering og det ville derfor ikke være realistisk at fisket kunne åpnes før henimot 15.oktober.

Forskerne viste til at Havforskningsinstituttet ikke hadde funnet å kunne tilrå noen økning av den norske makrellkvoten i Nordsjøen. Prøver tatt fra de norske fangstene i år viste at det var 69-,71- og 74-årsklassen som dominerte. Det var ikke tegn til ny rekruttering til be-

standen som en ikke hadde vært kjent med ved tilrådingen om TAC for 1980. Undersøkelsene av gytingen var intensivert i år. Resultatet av disse undersøkelsene ville bli lagt fram for Det internasjonale Havforskningsråd komite for fiskeriforvaltning (ACFM) på møtet om ca. 14 dager. Bestandsanalysen idag viste en nedfisket bestand. Formålet med reguleringene måtte nå være å sikre en så stor gytebestand at den kunne gi grunnlag for produksjon av en ny sterk årsklasse slik at kvotene kunne økes framover. Gytebestanden var idag beregnet til å være ca. 400.000 tonn. Dersom bestanden skulle bli ytterligere redusert, ville dette redusere mulighetene for produksjon av en ny sterk årsklasse.

Forskerne viste videre til at den prinsipale tilråding for 1980 var totalforbud mot fiske av nordsjømakrell. Med den totalkvote som var avtalt mellom EF og Norge (55.000), de 10.000 tonn som var tillatt fisket nord for 62° n.br., EF's overfiske og en eventuell norsk tilleggskvote, ville det totale uttaket fra bestanden nærme seg 100.000 tonn i 1980. På denne bakgrunn ville det være uriktig og beklagelig fra en biologisk synsvinkel å gå inn for en norsk tilleggskvote.

Forskerne forsto behovet for en norsk markering overfor EF, men å svare med et norsk overfiske ville ikke løse, men tvert imot forsterke overfiskeproblemet.

I kvoteavtalen med EF burde det tas inn en regel om at et eventuelt overfiske fra en parts side i ett år skulle gå til fradrag ved kvotefordelingen for neste år.

Fangststatistikken viste at Norge i 1970-årene hadde fisket mer enn 2/3 av totalkvantumet i Nordsjøen. Dersom bestanden skulle bli utfisket ville ikke Norge kunne hevde å være uten ansvar fra dette.

Gundersen gjorde det klart at det ikke var tatt standpunkt til størrelsen av kvantumet. De biologiske hensyn tilsa et vesentlig mindre kvantum enn 10.000 tonn. 5.000 tonn var et kvantum som var tenkt på. Han stilte spørsmål ved størrelsen på behovet for makrell.

Rasmussen viste til sin innstilling om å fiske 10.000 tonn. Salgslagene hadde uttrykt sitt behov for kvantum overfor Fiskeridirektøren og han antok anmodningen fra lagene om 10.000 tonn var beskjedent i forhold til behovet.

Krog var enig med Rasmussen når det gjaldt hvilket kvantum som burde fiskes, selv om han hadde forståelse for forskernes syn. Det ville være liten mening i å si opp makrellavtalen med EF uten at dette skulle få konsekvenser i form av økt norsk fiske. Et norsk tilleggsfiske ville også kunne ses på som argument for EF-Kommisjonen overfor Ministerrådet for å få påskyndet arbeidet med en felles fiskeripolitikk i EF. Det var sterkt å håpe at dette ville føre til en bedre og mer anstendig forvaltning av makrellbestanden fra EF's side. Et økt norsk fiske kunne få negative konsekvenser for norsk fiske i EF-sonen. Slike eventuelle konsekvenser måtte Norge være villig til å ta. Norge hadde gått inn i 1980 med ca. 80% av makrellkvantumet i Nordsjøen, men hadde fått vesentlig mindre andel enn forutsatt. De sterke begrensinger som var pålagt det norske fisket måtte p.g.a. EF's overfiske nå føre til et norsk tilleggs-kvantum. I framtidige kvoteavtaler med EF burde det vurderes å innta en passus om at en parts overfiske av kvoten ett år gir motparten rett til tilsvarende større kvoter neste år. Han understreket behovet for intensivert norsk kontroll og inspeksjon av EF's fiske.

Leine og Birkeland var også enig i Rasmussens innstilling om tilleggs-kvantum. EF's overfiske måtte gi Norge rett til å demonstrere i form av å ta dette tilleggskvantumet.

Bolstad slo fast at det var helt klart at det har skjedd et overfiske fra EF's side. Han mente at et norsk tilleggskvantum i størrelsesorden 10.000 tonn ville være en passende reaksjon overfor EF. Fisket burde åpnes tidligst mulig.

Rasmussen opplyste at en i direktoratet var meget opptatt av spørsmålet om å få bedre kontroll med EF's fiske. En hadde vurdert å sende folk til Danmark for registrering og kontroll, men hadde rygget tilbake for å sende offentlig tjenestemenn på slike oppdrag. Kontrollspørsmålet var også reist overfor folk i næringen uten at dette hadde ført til konkrete resultat.

Birkeland viste til de makrellobservasjoner som fiskerne hadde gjort nord for 62° n.br. Det var svært viktig å få klarlagt hvilken bestand som opptrådte i dette området.

Leine trodde at makrellen nord for 65° n.br. tilhørte den vestlige bestanden. Dette spørsmålet måtte klarlegges da det ville kunne få store konsekvenser for norsk krav på makrell overfor EF.

Utvalget tilrådte at fisket på et eventuelt tilleggskvantum burde åpnes så snart det var praktisk mulig. Fisket burde reguleres ved fartøykvoter. Bestemmelsen om at bare fartøyer som ikke hadde deltatt i loddefisket i Barentshavet hadde adgang til å delta i makrellfisket nord for 62° n.br. burde oppheves snarest.

SAK 27/80 REGULERING AV FISKET ETTER TORSK I NORDSJØEN.
MASKEVIDDE I TRÅL OG SNURREVAD SØR FOR 64⁰ N.BR.

I de utsendte saksdokumenter var det gitt følgende redegjørelse med forslag i saken:

"De gjeldende norske bestemmelsene fastsetter 80 mm som maskevidde sør for 64⁰ n.br. og vest for Skagerrak-området (en rett linje gjennom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr).

På bakgrunn av et forslag fra EF-kommisjonen fra januar 1978 som innebar en økning til 90 mm fra 1. januar 1981, ble saken behandlet i Reguleringsutvalget i mai 1978 (sak 18/78). Utvalget anbefalte da at en fra norsk side burde følge opp med en tilsvarende økning som EF tok sikte på. Det var en forutsetning at utvalget skulle få seg forelagt saken på ny før endelig vedtak om økning til 90 mm ble gjort.

Forholdet er nå at EF ikke har vedtatt interne bestemmelser om maskevidde, slik at de enkelte nasjonale bestemmelser innenfor EF er gjeldende. Kommisjonens forslag til rådsforordning framlagt til rådsmøtet den 21.juli 1980 ble ikke vedtatt. Etter det Fiskeridirektøren får opplyst, vil forslaget i omarbeidet form bli forelagt rådsmøtet som skal holdes 29.september 1980. Innholdet går ut på følgende:

1. Fra ikrafttredelse (d.v.s. datoen for kunngjøringen omkring en uke etter rådsmøtet): 70 mm i trål av enkelt tråd og 75 mm i trål av dobbel tråd
2. To måneder fra kunngjøringen: 80 mm i begge typer.
3. To år fra kunngjøringen: 90 mm i begge typer.

Det må understrekes at det er meget usikkert om Kommisjonens forslag blir vedtatt av Rådet. Dersom forslaget blir vedtatt vil det likevel gå to år (til høsten 1982) før 90 mm blir gjeldende maskevidde i EF farvann.

Den rådgivende komiteen for fiskerireguleringer (ACFM) i Det Internasjonale Havforskningsråd (ICES) har anbefalt at maskevidden i trålredskap blir økt til 90 mm i område IV og IIIa.

På landsmøtet til Norges Fiskarlag ble det fattet følgende vedtak:

"I Nordsjøen må det søkes oppnådd avtale med EF om å øke maskevidden i samsvar med anbefalinger fra ICES (f.eks. 100 mm)."

Ut fra den tidligere behandlingen av saker, og ut fra tilrådingen fra ACFM og vedtaket i Norges Fiskarlag vil Fiskeridirektøren anbefale å tilrå en økning av maskevidden i trålredskap sør for 64° n.br. til 90 mm fra 1.juli 1981."

Saken ble drøftet i sammenheng med sak 24/80 om regulering av fisket etter sei.

Forskerne opplyste at en maskevidde på 80 mm tilsvarer en "50%-lengde" på vel 30 cm på sei. En maskevidde på 90 mm tilsvarer en "50%-lengde" på 34 cm på sei eller et minstemål på 30 cm. En maskevidde på 100-105 mm tilsvarer et minstemål på sei på 35 cm.

Strand sa at han hadde fisket etter sei i Nordsjøen med trålposer med maskevidde på over 100 mm. På bakgrunn av hans erfaring fra slikt fiske trodde han at en utvidelse til 100-110 mm ville få liten betydning. Selv med gjeldende maskevidde var det etter hans informasjoner liten innblanding av småsei i trålerne fangster.

På bakgrunn av diskusjonen omkring minstemålet på sei, der utvalget gikk inn for en heving av minstemålet nord for 62° n., ble det reist forslag om å øke maskevidden bare nord for 62° n. Dette ble også satt i sammenheng med mulighetene for i nær framtid å få EF med på en økning av maskevidden i Nordsjøen. Det var ønskelig at en norsk utvidelse av maskevidden i trål i Nordsjøen skjedde parallelt med en utvidelse fra EF's side.

Rasmussen oppsummerte debatten slik

1. Maskevidden i trål og snurrevad mellom 62° og 64° n. utvides til 100 mm fra 1.juli 1981.
2. Maskevidden sør for 62° n. blir uendret, men spørsmålet om en utvidelse tas opp med EF.

Utvalget slutter seg til Rasmussens oppsummering som tilråding fra utvalget.

Saksliste
for
møte i Reguleringsutvalget
1. desember 1980

- Sak 29/80. Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk
og hyse i 1981.
- Sak 30/80. Regulering av fisket etter vinterlodde i 1981.
- Sak 31/80. Eventuelt.

SAK 29/80 REGULERING AV FISKET ETTER TORSK OG HYSE NORD FOR 62°N I 1981.

1. Rammene for det norske fisket i 1981.

1.1. Norsk-arktisk torsk og kysttorsk.

I forhandlingene med Sovjet ble man enige om en totalkvote av torsk nord for 62°N på 340 tusen tonn. Kvoten fordeler seg med 152,5 tusen tonn hver på Sovjet og Norge og 35 tusen tonn til 3. land. Fiskeridirektøren vil foreslå at en diskuterer reguleringsopplegget for 1981 med det utgangspunkt at det norske fisket bør holdes innenfor en ramme slik at totalkvoten på 340 tusen tonn ikke overfiskes.

Sovjet fisket 119 tusen tonn i 1979 og ligger an til noenlunde samme kvantum i 1980. Hvis en for 1981 forutsetter at Sovjet fisker 115 tusen tonn og at 3. land fisker kvoten på 35 tusen tonn må Norge regulere sitt fiske innen en ramme på 190 tusen tonn hvis totalkvoten på 340 tusen tonn skal holde. Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at en diskuterer reguleringsopplegget for torsk med utgangspunkt i en ramme for det norske fisket på 190 tusen tonn.

1.2. Norsk-arktisk hyse og kysthyse.

Totalkvoten av norsk-arktisk hyse i 1981 er fastsatt til 110 tusen tonn. Kvoten er fordelt med 50 tusen tonn hver til Norge og Sovjet og 10 tusen tonn til 3. land. Videre har Sovjet avstått 15 tusen tonn av sin kvote til Norge. Dette gir Norge en samlet kvote av norsk-arktisk hyse på 65 tusen tonn.

Fisket av kysthyse har i de senere år vært anslått til 3 tusen tonn. Det statistiske materialet tyder imidlertid på at hysekvantumet mellom Stad og Lofoten de siste 2 år har vært noe høyere enn dette. Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at en anslår kysthysekvantumet til 5 tusen tonn. Etter avtalen med Sovjet skal da det norske hysefisket nord for 62°N reguleres innenfor en kvote på 70 tusen tonn i 1981.

Alternativt kan en anvende samme betraktningssmåte som for torsk, at Norge kan fiske det Sovjet og eventuelt 3. land ikke fisker. Sovjet fisket i 1979 vel 26 tusen tonn. Hvor mye de vil fiske i 1980 er vanskelig å anslå. Årsaken til dette er at det er stor uoverensstemmelse for hyse mellom den foreløpige månedsrapporteringen og den endelige sovjetiske

statistikken. Pr. 1.10.79 rapporterte Sovjet 5 tusen tonn, på 31.12.79 8 tusen tonn, mens den endelige statistikken som sagt viser 26 tusen tonn. Pr. 1.10.80 lyder rapporten på 4 tusen tonn. Forutsetter en samme "statistiske forløp" i 1980 som i 1979 vil kvantumet kunne komme opp i 25 tusen tonn i 1980.

Hvis en for 1981 forutsetter at 3. land tar kvoten på 10 tusen tonn, og at Sovjet fisker 25 tusen tonn av kvoten på 35 tusen, blir det frigjort 10 tusen tonn som Norge kan øke sitt fiske med uten at totalkvoten overskrides. Rammen for det norske fiske øker således fra 70 tusen til 80 tusen tonn.

2. Prognoser for fritt fiske - fordeling på redskapsgrupper.

2.1. Norsk-arktisk torsk og kysttorsk.

I tabell 1 er det gitt en redskapsfordeling for det norske fisket i 1977-1980 samt noen eksempler som illustrerer situasjonen i 1981. 1979-tallene er foreløpige og 1980 er en blanding av foreløpige tall og prognoser for resten av året.

Eksempel I er en prognose for fritt fiske med alle redskapsgrupper i 1981. Prognosen bygger på forutsetninger om en 10% økning av gytebestanden og en 15% reduksjon av ungfiskbestanden av norsk-arktisk torsk fra 1980 til 1981. Når det gjelder kysttorsk-kvantumet er dette for 1980 beregnet til 30 tusen tonn som forutsettes uendret fra 1980 til 1981. Tilgjengeligheten forutsettes uendret. Videre forutsettes at innsatsen for konvensjonelle redskaper er uendret samt at hele trålerflåten deltar (ingen fartøy i opplag) Av forutsetningene går det fram at prognosen er beheftet med betydelig usikkerhet.

Prognosen kommer ut med et totalkvantum på 315 tusen tonn fordelt med 195 på konvensjonelle redskap og 120 på trål sammenholdt med den foran antydde rammen på 190 tusen tonn.

I eksempel II har en forutsatt at rammen på 190 tusen tonn skal holdes. For trål har en redusert kvoten fra 1980 til 1981 i samme forhold som nedgangen i den norske kvoten. Det som da blir igjen innenfor en total på 190 tusen tonn er ført på konvensjonelle redskaper.

Eksempel II gir et reguleringsbehov, det vil si en reduksjon i kvantum/innsats for trålerne i forhold til fritt fiske, på 52 tusen tonn eller 43%. Tilsvarende tall for konvensjonelle redskap er 73 tusen tonn eller 37%.

Ved å redusere trålerkvoten ytterligere øker en reguleringsbehovet for trålerne mens det avtar for konvensjonelle redskap. Imidlertid, selv om en reduserte trålerkvoten til 0 ville reguleringsbehovet for konvensjonelle redskap være 5 tusen tonn. Som en illustrasjon har en i eksempel III redusert trålerkvoten til 50 tusen tonn. Reguleringsbehovet for konvensjonelle redskap reduseres da til 55 tusen tonn eller 28%.

Det går fram av ovenstående at reguleringsbehovet totalt er 125 tusen tonn, d.v.s. 40% av innsatsen, i 1981. Ifølge havforskerne er streng regulering en problemstilling som vil være aktuell i en årrekke framover. De reguleringer som gjennomføres i 1980 vil påvirke reguleringsbehovet utover i 80-årene.

Fiskeridirektøren vil anta at det er den mest praktiske arbeidsmåte at utvalget først diskuterer trålkvotens størrelse og fordeling på grupper/fartøy, og deretter tar for seg reguleringstiltak for konvensjonelle redskap.

2.2. Norsk-arktisk hyse og kysthyse.

I tabell 2 er det gitt tilsvarende tall for hyse som tabell 1 gir for torsk.

Eksempel I gir en prognose for fritt fiske i 1981. Det hefter enda større usikkerhet ved denne prognosen enn ved torskeprognosen. Totalbestanden av norsk-arktisk hyse forutsettes å være noenlunde uendret fra 1980 til 1981 og en har derfor satt konvensjonelle redskaper lik 1980-kvantumet. For trål har en måttet framskrive fangsten i 1979 med samme prosent som økningen for konvensjonelle redskaper fra 1979 til 1980. Hyseprognosen, og da spesielt trålprognosen er altså meget usikker. Usikkerhetsmomentene økes ytterligere ved at en må se hyse i sammenheng med de reguleringstiltak en fastsetter for torsk. Med strenge torskereguleringer er det sannsynlig at innsats vil kunne vris over på hyse. På den annen side vil reguleringer i torskefisket også kunne ha en reduserende effekt på bifangsten av hyse.

I eksempel II har en forutsatt at det totale fiske skal holdes innen 70 tusen tonn og at konvensjonelle redskaper fisker fritt. Dette gir en trålkvote på 21 tusen tonn.

I eksempel III har en forutsatt at rammen for det norske fisket økes til 80 tusen tonn. Dette gir en trålerkvote på 31 tusen tonn når en forutsetter fritt fiske for konvensjonelle redskap. 31 tusen tonn representerer mer enn en fordobling av trålernes kvote av hyse fra 1980 til 1981.

Alt i alt må en kunne vurdere situasjonen når det gjelder hyse som positiv. Fiskeridirektøren vil derfor tilrå at det ikke iverksettes reguleringer som har som spesielt siktemål å begrense hysefisket med konvensjonelle redskaper (linefisket).

Etter eksempel II og III står en da tilbake med en trålkvote på 21-31 tusen tonn mens fritt fiske for trål er satt til 39 tusen tonn. Som tidliger nevnt vil denne prognosen påvirkes av hvorvidt en gjennom torskereguleringen hindrer eller stimulerer hysefisket med trål. Dersom alle trålerne deltar med små torskekvoter vil en kunne risikere en sterk vridning og et stort hysekvantum. Hvis torskereguleringen derimot medfører at f.eks. halve trålerflåten går i opplag vil trålkvantumet med hyse kunne reduseres betydelig.

Ytterligere en faktor som kompliserer dette bildet og som vil kunne redusere trålernes hysekvantum er seifisket i Nordsjøen. Det må være en målsetting å få kanalisert trålinnsats til Nordsjøen for å få utnyttet bunnfiskkvotene, og da spesielt seikvoten der. Spesielt vil dette gjelde i 1. kvartal. Trålfiske etter hyse vil i første rekke være aktuelt i 1. og 4. kvartal og kolliderer således delvis med seifisket. Lykkes en i å få vridd innsatsen over på sei i 1. kvartal er det mulig langt på vei å løse trålernes kvoteproblemer for hyse.

Fiskeridirektøren vil foreslå at en fra årets begynnelse fastsetter en trålkvote for hyse i størrelsesordenen 21-31 tusen tonn. Etter som fisket utvikler seg kan en så vurdere om det er rom for liberalisering/oppheving av kvoten. Når det gjelder fordeling av trålerkvoten på grupper/fartøy vil Fiskeridirektøren foreslå at det avsettes 3 tusen tonn til småtrålerne og at resten fordeles etter samme mønster som en kommer fram til for torsk.

I 1980 hadde trålerne en felles kvote av torsk og hyse der hyse opprinnelig utgjorde en andel på 15% av torsk. For 1981 blir andelen hyse adskillig større, og etter Fiskeridirektøren oppfatning må en derfor ha separate torske- og hysekvoter. Hvis ikke risikerer en et betydelig overfiske av trålernes torskekvote.

3. Fastsettelse og fordeling av trålernes torskekvote.

I eksempel II og III i tabell 1 er trålerne tiltenkt 50-68 tusen tonn. Fiskeridirektøren vil anta at det kvantum som kan avsettes til trålerne vil være av denne størrelsesorden. Med dette som utgangspunkt bes utvalget vurdere trålkvotens størrelse nærmere.

Når det gjelder trålkvotens fordeling mellom stortrålere og småtrålere vil Fiskeridirektøren foreslå en deling etter samme forhold som i 1980.

Ved den videre fordeling av stortrålerkvoten på grupper kan en tenke seg (minst) to prinsipper. Den ene er metoden som ble benyttet fram til 1980 hvor en ut fra forventet deltakelse beregnet fartøyskvotene ut fra faktorene 1,62 - 1,25 - 1,00 for deretter å la gruppekvotene "bli det de ble". Denne metoden betyr f.eks. at fabrikktrålernes kvoter vil øke i takt med kondemnering/opplag av ferskfisktrålere og vice versa. Metoden ble benyttet i 1980 for den første fordeling av fartøy/gruppekvoter, men ble brutt da gruppene beholdt kvotene for "sine opplagstrålere.

Den andre metoden vil være å ta utgangspunkt i gruppekvotene for 1980 og redusere disse i samme forhold som nedgangen i den samlede stortrålerkvote.

Fristen for påmelding til trålfiske går ut 1. desember, så en har ennå ikke full oversikt over forventet deltakelse i 1981. En har heller ikke oversikt over hva en kan forvente av salg/opplag/kondemnering i løpet av 1981.

Fiskeridirektøren vil allikevel anta at den mest rimelige løsning i dagens situasjon vil være å foreta en proratarisk reduksjon av gruppekvotene. Dette er gjort i eksempel II og III i tabell 1. Fiskeridirektøren vil be utvalget vurdere denne løsningen.

Rundfrysetrålerne over 400 BRT var opprinnelig i samme gruppe som saltfisktrålerne, men ble overført til ferskfisktrålergruppen i forbindelse med opplagsordningen i 1980. Fiskeridirektøren vil foreslå at denne inndelingen fortsetter i 1981 og at rundfrysetrålerne beholder forholdstallet 1,25 ved den interne fordelingen i ferskfisk-/rundfrysetrålergruppen.

Trålere mellom 250 og 400 BRT som helt eller delvis fryser fangsten har i 1980 blitt behandlet kvotemessig likt med rene ferskfisktrålere. Fiskeridirektøren vil foreslå at dette også gjøres gjeldene for 1981.

Av ferskfisktrålernes kvoter i 1980 var 200 tonn rund vekt avsatt til fiske etter 1.august. Dette utgjorde vel 27% av ferskfisktrålernes opprinnelige årskvoter. Fiskeridirektøren vil anta at minst 25 - 30% av ferskfisktrålernes kvoter bør avsettes til fiske etter 1.august og ber utvalget vurdere dette nærmere.

4. Opplagsordning - rederikvoter.

Opplagsordningen i 1980 var ment som en midlertidig ordning i påvente av ordninger som på mer permanent basis kunne redusere innsatsen i trålfisket.

Med de små fartøykvotene en får i 1981 vil det fortsatt være mest rasjonelt å redusere innsatsen ved å trekke båter ut på årsbasis. Det er ukjent om en opplagsordning med økonomisk kompensasjon tilsvarende den en har i 1980 kan gjennomføres i 1981. Uten økonomisk kompensasjon fra staten synes det vanskelig å få til slike regionale ordninger som en hadde i 1980. Et alternativ vil være at en lar det enkelte rederi lage sin egen opplagsordning hvor rederiet fritt får disponere summen av fartøykvotene for rederiets båter. Ut fra den foreliggende situasjon vil Fiskeridirektøren be utvalget vurdere spørsmålet om rederikvoter.

5. Regulering av konvensjonelle redskap.

Konvensjonelle redskap omfatter garn, line, juksa, snurrevad og not.

Det vil nedenfor bli diskutert mulige reguleringstiltak, og utvalget blir invitert til å vurdere og eventuelt supplere de framlagte forslag.

5.1 Generelle reguleringer.

Dette er reguleringer som vil ha effekt på alle redskapstyper. I første rekke kan det her være snakk om område- og tidsbegrensninger.

Et eksempel på et slikt tiltak er Lofotreguleringen fra i år. Da var reguleringen begrenset til Lofoten oppsynsområde, og gjaldt generelt f.o.m. mandag i påskeuken (31.mars) t.o.m. andre påskedag (7.april). Men det var unntak for håndsnøre, garn og line den 1.april og garn og line kunne settes fra kl. 16.00 andre påskedag.

Norges Fiskarlag gikk på landsmøtet inn for en redusering av reguleringsperioden. I den aktuelle situasjon er det likevel åpenbart at det motsatte tvinger seg fram, dvs. en kraftig utviding både i tid og område.

Ut fra hensikten med en regulering av Lofotfisket - en begrensning av fisket på skrei - er det nødvendig å begrense fisket også i andre områder utenom Lofoten der det fiskes skrei. Foruten yttersida må området utvides sørover. Uten at det er tatt standpunkt til en fastsetting av grensen for reguleringsområdet, kan det antydes at distriktet sørover til og med Nord-Trøndelag bør inkluderes. Det er videre en målsetting at begrensninger i fisket ikke skal ramme distriktsmessig ulikt. Også momentet om å unngå en overflytting av fiskeinnsats fra et regulert område til et ikke-regulert område kommer inn.

På bakgrunn av disse hensyn, og ut fra det store kvantumsmessige "reguleringsbehov" som eksisterer, er det Fiskeridirektørens oppfatning at en fiskestopp må omfatte også Finnmark, dvs. at det regulerte området blir fra og med Nord-Trøndelag og nordover.

En stopp-periode i ukene omkring påske vil omfatte slutten av Lofotfisket og første del av vårtorskefisket. Påsken faller i år på 12. - 20.april. Det er nedenfor under punkt 5.3 redegjort for de kvantumsmessige effekter av flere alternativer til stopp som omfatter flere uker i forbindelse med påske.

Det kan tenkes en videre bruk senere på året av fiskestopp ved regulering av bestemte områder i bestemte tidsrom. Gjennomføringen vil kunne vurderes ut fra utviklingen av fisket gjennom året. Konkrete forslag om slike områdereguleringer vil måtte ta utgangspunkt i fangst-statistikken fra tidligere år, og dessuten ta hensyn til fiskestørrelsen i fangstene i forskjellige områder og tidsrom.

En eventuell fastsetting av områdekvoter vil trolig bli vanskelig å gjennomføre på grunn av spørsmål om grunnlaget for fastsetting av størrelsen på kvoten, fordelingsmessige hensyn og kontrollproblemer.

Eventuell bruk av "reke-regulerings-modellen" om individuell stopp for hver båt, vil være helt avhengig av Norges Råfisklags vurdering av muligheten for gjennomføring av en slik regulering. Sannsynligvis vil alene antallet båter som blir involvert gjøre gjennomføringen umulig. På lengre sikt kan slike reguleringsformer bli mer aktuelt.

En annen tenkelig reguleringsform er utviding av helligdagsfredningen. Det kunne gjøres både ved å fastsette at redskap ikke kan bli stående i sjøen over helgen, og ved utviding av fredningen til også å omfatte lørdag.

Praktisk kunne slike reguleringer skape problem i forbindelse med levering av fangst før helgen.

Formelt ville det kreve en lovendring, ettersom de någjeldende reglene om helligdagsfredningen er fastsatt i saltvannsfiskeriloven (§ 6).

Felles for alle disse reguleringsformene er at de ut fra kontrollhensyn også bør omfatte andre fiskeslag enn torsk.

Videre er det nødvendig med en avklaring overfor trålfiske. Sannsynligvis vil det bli stilt spørsmål om et fortsatt trålfiske, f.eks. ved en fiskestopp for konvensjonelle redskap under Lofotfiske og vårtorskefisket i Finnmark.

For de største trålerne (over 250 BRT/115 ft) bør det kunne henvises til at de er underlagt kvoteregulering på årsbasis. For de minste trålerne (under 250 BRT/115ft) vil det være nødvendig med en avgrensning slik at ikke fiskestopp for konvensjonelle redskaper fører til omlegging til trålfiske.

5.2 Spesielle reguleringer.

Dette er reguleringer rettet inn mot den enkelte redskapstype. Det er neppe realistisk å gjennomføre slike overfor line og juksa. Bestemmelsene måtte da rettes mot krokstørrelsen og krokantallet. Bortsett fra at det sannsynligvis ville oppfattes som urimelig detaljregulering, kan det vanskelig lages et realistisk kontrollopplegg.

Det gjenstår da reguleringer overfor not, snurrevad og garn.

Notfiske etter torsk (og hyse) er nå bare forbudt i Lofoten og på yttersida av Lofoten og Vesterålen. Fangstene med not er relativt beskjedne (1979: 1000 tonn torsk), men et generelt forbud mot notfiske av torsk og hyse må innføres av konsekvenshensyn overfor andre redskapstyper. Det ville ikke være rimelig at det samtidig med reguleringer av konvensjonelle redskap var tillatt med notfiske.

Snurrevad. Det kan være aktuelt med fastsetting av maksimalstørrelse på redskapen. Nå gjelder det en begrensning i Lofoten oppsynsområde i den tid oppsynet er satt (jfr. J. 12/77). (Maksimalstørrelse 123 m fra vingspiss til vingspiss målt langs fellingen, dybde 63 m på vingene, målt inn ved kvartene, strukket lin).

Videre foreslås en utviding av maskevidden i snurrevad. Bestemmelsen er nå 110 mm nord for 64° n.br., og det foreslås at maskevidden fastsettes til det samme som i vanlig trål (125/135 mm). Sannsynligvis er en overgangstid på 6 måneder rimelig. Dvs. utvidelsen kunne tre i kraft 1.juni 1981.

Det er tidligere (februar-79) utarbeidet et notat om regulering av passive redskap, spesielt garnfiske, på bakgrunn av behandlingen i Reguleringsutvalget i desember 1978. (vedlegg).

I notatet ble følgende fire tiltak tatt opp:

1. Begrensning av antall garn pr. mann pr. fartøy.
2. Påbud om å trekke garna hver dag.
3. Forbud mot å ha garn stående i sjøen under helligdagsfredningen.
4. Fredning av gytefelt i Lofoten.

Reguleringsutvalget anbefalte spesielt punkt 1:

Begrensning av antall garn.

Iden nåværende situasjon må en slik regulering gjennomføres under henvisning til dens kvantumsbegrensende virkning. Som et biprodukt vil det også kunne ha en betydelig kvalitetsmessig effekt. Kvalitetsforbedringen vil i alle tilfeller på lengre sikt, kunne føre til høyere pris og dermed en viss kompensasjon til fiskeren for lavere kvantum.

For å hindre en omgåelse av reguleringen må det innføres bestemmelse om maskimalstørrelse på hvert garn. Gjennomføring av en effektiv kontroll vil være vanskelig. Bestemmelsen om antall garn må for å kunne gjennomføres, være ganske "firkantet", dvs. det vil i liten grad kunne gis forskjellige regler for forskjellige tidsrom og fiskefelt.

Med sikte på å kunne ha grunnlag for å gjennomføre en regulering av garn-antallet, har Fiskeridirektøren blant annet henvendt seg til fiskerisjefene i de tre nordligste fylker og til Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt.

Foreløpig er det mottatt svar fra to fiskerisjefer.

Fiskerisjefen i Nordland:

"Garnmengde ved fiske etter torsk.

Det vises til Deres telegram av 14.d.m. med forepørsel om hva som er det vanlige antall garn som blir brukt pr. fartøy- pr. mann i mitt distrikt.

I mars i fjord, ble det foretatt en slik undersøkelse.

Bruksmengde, antall garn som brukes har ikke endret seg siden da.

Jeg har gått gjennom på nytt de svarene som kom inn fra fiskerirettlederene og andre i fylket i 1979.

Etter dette kommer jeg fram til at det brukes følgende antall garn pr. mann:

1	-	mannas båt	30	garn
2	-	"	"	40 "
3	-	"	"	35 "
4	-	"	"	30 "
5	-	"	"	30 "
6	-	"	"	25 "
7	-	"	"	25 "

Gjennomsnittsmengden av garn som brukes pr. mann, var for alle båtstørrelser 31 garn pr. mann.

Det viser seg at tomannsbåtene brukte flest garn pr. mann, men antallet varierte noe.

Av undersøkelsen gikk det fram at den garnmengde som brukes, er det mulig å trekke hver dag (untatt helg) forutsatt at været er brukbart."

Fiskerisjefen i Finnmark:

"Sak: Garnmengde ved fiske etter torsk.

Følgende opplysninger fra fiskerirettlederne.

Vardøområdet:

3	manns	båt	70- 80	garn
5	"	"	80-120	"
7	"	"	180-200	"

Båtsfjordområdet:

6	manns	båt	150-180	garn
7	"	"	180-200	"
8	"	"	200-250	"

Nordkynområdet:

1	manns	båt	25- 40	garn
2	"	"	35- 50	"
3	"	"	45- 90	"
4	"	"	60- 90	"
5	"	"	80-100	"
6	"	"	100-150	"
7	"	"	140-200	"

Dette utenfor kysten.

Inne på fjorden bruker 1-3 manns båter gjennomsnittlig 20% mer garn enn utenfor kysten.

Nordkappområdet:

2	manns	båt	40	garn
3	"	"	60	"
4	"	"	70	"
5	"	"	80	"
6-7	"	"	100	"
8-9	"	"	130	"

Porsangerfjorden:

1	manns	båt	40- 50	garn
2	"	"	70- 80	"
3	"	"	100-120	"

Måsøyområdet:

1	manns	båt	45	garn
2	"	"	90	"
3	"	"	120	"
4	"	"	130	"
5	"	"	150	"
8	"	"	180-190	garn
9	"	"	200	garn

Hammerfest-, Sørøysund-, Kvalsundområdet:

1	manns	båt	40	garn
2	"	"	90	"
3	"	"	110	"
4	"	"	130	"
5	"	"	155	"
6	"	"	160	"
7	"	"	170	"
8	"	"	180	"

Alt ca. tall."

Konkrete forslag til reguleringsbestemmelser vil bli utarbeidet etter behandlingen i utvalget.

Påbud om å trekke garna hver dag vil trolig være mindre aktuelt ved en effektiv begrensning av garnantallet. Påbudet vil dessuten være vanskelig å kontrollere, og ved håndhevelsen må det tas hensyn til værforholdene.

5.3. Effekten på oppfisket kvantum av reguleringer av konsesjonelle redskap.

For slike tiltak som forbud mot notfiske og økning av maskevidden i snurrevad kan en på forhånd si at effekten med hensyn på totalt oppfisket kvantum vil bli meget begrenset.

Effekten på oppfisket kvantum av begrensninger i garnmengden er det ikke mulig å beregne så lenge en ikke har detaljerte opplysninger om den garnmengden som faktisk er i bruk i dag. Å antyde kvantumeffekten av et konkret forslag til begrensning i garnmengden vil derfor i stor utstrekning være basert på ren gjetning.

Etter tabell 1 kommer garnfisket til å utgjøre 95 tusen tonn i 1980. Tar en utgangspunkt i dette tallet og forutsetter at det kan være realistisk at en begrensning i garnmengden vil kunne redusere garnkvantumet i størrelsesordenen 5-10% så får en en kvantumseffekt i størrelsesordenen 5 til 10 tusen tonn. Denne "prognosen" er kun ment å illustrere det forhold at en slik reduksjon i garnmengden ikke kan forventes å føre til de store reduksjoner i oppfisket kvantum. Dette betyr imidlertid ikke at dette er et uvesentlig virkemiddel, selv om en skulle velge å bruke det med forsiktighet i 1981. Spesielt på litt lengre sikt vil begrensning av garnmengden kunne bli et viktig virkemiddel. For det første for å hindre at garntallet ytterligere økes ut over dagens nivå. For det andre vil en ha mulighet for å bruke virkemiddelet mer aktivt når en har fått mer erfaring med hvordan det virker i praksis.

Skal en klare å få til en betydelig reduksjon i oppfisket kvantum kommer en som tidligere nevnt vanskelig utenom å stoppe fisket i en periode. En rekke alternativer med hensyn til tidsperioder og områder kan her tenkes. Et alternativ vil være å ta utgangspunkt i den stoppen en hadde i Lofoten i påsken 1980 og å utvide denne i tid og område. I tabell 3 har en gitt ukesvise fangsttall i tonn rund vekt for uke 10-18 i 1980 for de 3 nordligste fylkene. I dette tidsrommet faller starten av vårtorskefisket, påsken, og slutten av Lofotfisket. En gjør oppmerksom på at tallene også omfatter trål. Tall for trålfiske må beregnes og trekkes fra for å komme fram til fiske med konvensjonelle redskap i den beskrevne perioden.

Hvis en forutsetter at alt fiske etter torsk med konvensjonelle redskap skulle stoppes samtidig i alle de 3 nordligste fylkene, hva ville reduksjonen bli dersom en stoppet fisket henholdsvis de 3, 5 eller 8 siste ukene av oppsynstiden i Lofoten ?

Et foreløpig forsøk på å beregne dette gir som svar at en stopp i 3 uker (uke 15-17) vil kunne gi en reduksjon i oppfisket kvantum med konvensjonelle redskap i størrelsesordenen 15-20 tusen tonn. Stopp i 5 uker (uke 13-17) øker kvantumet til omkring 35 tusen tonn, og øker en perioden til de 8 siste ukene (uke 10-17) av oppsynstiden kommer kvantumet opp i 60-70 tusen tonn.

TORSK-ARKTISK TORSK+KYSTTORSK

TABELL 1					1981		
	1977	1978	1979	1980	EKSEMPEL		
					I	II	III
TOT	1	1	1	1			
ARN	125	121	98	95			
INE	44	51	40	30			
UKSA	59	46	30	42			
NURREVAD	39	19	19	15			
NNET/USPES.	0	8	6	7			
UM KONVENSJONELLE	268	246	194	190	195	122	140
<hr/>							
MÄTRÄLERE + Bifangst							
Reketrål	7,7	8,4	5,4	5,0		4,0	3,0
ERSKFISKTRÄLERE/							
UNDFRYSETRÄLERE	114,5	103,2	86,6	58,6		46,9	34,5
ALTFISKTRÄLERE	7,5	9,5	10,4	7,3		5,8	4,3
ABRIKKTRÄLERE	35,5	29,9	29,6	14,1		11,3	8,3
UM TRÄLERE	165	151	132	85	120	68	50
TOTALT	429	397	326	275	315	190	190

NORSK-ARKTISK HYSE + KYSTHYSE

TABELL 2					1981		
	1977	1978	1979	1980	EKSEMPEL		
					I	II	III
NOT	0	0	0	0			
GARN	1	1	2	2			
IINE	21	21	31	35			
JUKSA	1	1	1	2			
SNURREVAD	2	2	4	7			
ANNET/USPES.	1	1	2	1			
SUM KONVENSJONELLE	26	26	40	49	49	49	49
<hr/>							
SMÅTRÅLERE + Bifangst							
Reketrål	2,3	2,0	2,4	3		3	3
FERSKFISKTRÅLERE	10,7	11,5	24,1				
RUNDFRYSETRÅLERE							
SALTFISKTRÅLERE	0,2	0,4	1,3	13		18	28
FABRIKKTRÅLERE	2,3	1,9	3,7				
SUM TRÅLERE	16	16	32	16	39	21	31
TOTALT	42	42	72	65	88	70	80

ILANDFØRT KVANTUM TORSK PR. UKE OG FYLKE I 1980. ALLE REDSKAP. TONN RUND VEKT.

TABELL 3	Fra	Start					Påske	Påske	Slutt.	Til
	mandag 2.3.81	vårtorske- fiske	UKE 12	UKE 13	UKE 14	UKE 15	1981	lofotfiske	søndag	
	UKE 10	UKE 11					UKE 16	UKE 17	UKE 18	
FINNMARK	2.419	3.840	4.010	5.467	766	2.719	3.056	2.549	2.040	
TROMS	1.781	2.625	2.765	5.487	931	1.921	1.596	1.670	1.597	
LOFOTEN OPPSYNSDISTRIKT	3.549	5.357	5.053	4.674 ¹⁾	4.674 ¹⁾	4.674 ¹⁾	3.379	2.274 ²⁾	-	
NORDLAND TOTALT	4.700	6.493	7.527	5.416	5.882	6.240	4.263	1.635	1.841	
SUM NORD-NORGE	8.900	12.958	14.302	16.370	7.579	10.880	8.915	5.854	5.478	

1) Mangler uketall. Sum uke 13-15 fordelt likt.

2) NB. Oppsynstallet større enn fylkestallet.

20. november 1981

Ut3./80/GS/AH/ES

Herr Fiskeridirektøren,
H E R.

Norsk-arktisk torsk - betydningen av en regulering av det norske fisket med konvensjonelle redskaper.

Den viktigste kortsiktige målsettingen for reguleringen av dette fisket er å forhindre en ytterligere svekkelse av gytebestanden og totalbestanden og legge grunnlaget for en oppbygging av bestanden og dens komponenter til et forsvarlig nivå. En øking av minste beskatningsalder er fremdeles et påkrevd reguleringstiltak, men i de nærmest kommende årene er det særlig fangstregulerende tiltak som kan påvirke bestandsutviklingen. Anbefalingene om fangstbegrensninger av fisket presenteres noe forenklet som totale tillatte fangstkvanta (TAC). Bak disse TAC'er ligger det imidlertid en forutsetning om en stort sett uendret relativ fangsttinningsats på de forskjellige deler av bestanden. Beregningene av en TAC er altså basert på en antakelse om en like stor endring av fangsttinningsatsen i alle komponenter av fisket. En kan således få en annen bestandsutvikling enn bereknet dersom forholdet mellom uttakene fra de forskjellige deler av bestanden endres. I dagens situasjon er det særlig nivået for skreifisket som vil være bestemmende for hvordan gytebestanden utvikler seg.

Havforskningsinstituttet har gjennomført beregninger av effektene av en rekke alternativer for torskefisket i 1981. Disse er presentert i et eget notat til Fiskeridirektøren. Her vil en for enkelthets skyld bare beskrive noen få av disse.

Dersom en antar at fisket med konvensjonelle redskaper gis anledning til å fiske i 1981 med samme fangsttinningsats som i 1980 vil fangstkvantumet kunne anslås til 140 - 190 000 tonn, sannsynligvis ca. 160 000 tonn (200 000 tonn inklusive kysttorsk). Dersom trålerne får tildelt en kvote

32287

på 55 000 - 60 000 tonn blir den totale norske fangsten 200 - 260 000 tonn, antatt 240 000 (inklusive kysttorsk). Hvis Sovjetsamveldet og Tredjeland tar hele sin kvote (152 000 + 35 000 tonn) blir det totale uttaket av bestanden ca. 440 000 tonn, dvs. et overfiske på 100 000 tonn. Den forventete gytebestand av norsk arktisk torsk i 1982 blir da ca. 270 000 tonn, dvs. ca. 75 000 tonn mindre enn målsettingen for reguleringen.

Muligheten for at Sovjetsamveldet ikke vil ta sin del av torskekvoten i 1981 foreligger. Antas det at sovjetisk fangst blir 120 000 tonn vil overfisket totalt bli redusert til ca. 70 000 tonn. Den forventete gytebestand i 1982 vil i dette tilfellet bli ca. 280 000 tonn eller ca. 65 000 tonn lavere enn målsettingen. Berekningene viser således at overfiske med konvensjonelle redskaper i første rekke vil redusere gjenoppbyggingen av gytebestanden, noe som vel var å forvente.

Målsettingen, en gytebestand i 1982 på ca. 340 000 tonn, kan bare oppnåes ved en radikal reduksjon av fangsttynnsatsen i det norske fisket med konvensjonelle redskaper. Reduseres denne med 35% i forhold til nivået i 1980 vil antatt fangstkvantum ligge på ca. 130 000 tonn (inkludert 40 000 tonn kysttorsk). Med norsk trålfangst på ca. 60 000 tonn, sovjetisk fangst på 120 000 tonn og Tredjeland 35 000 tonn vil en holde totalfangsten omtrent på den godtatte TAC og gytebestanden vil i 1982 øke til ca. 330 000 tonn eller nær oppunder målsettingen.

Havforskningsinstituttet vil sterkt anbefale at en søker å gjennomføre tiltak som regulerer fisket slik at målsettingen om en øking av gytebestanden kan oppnåes. En vil her peke på at betydningen av å redusere beskatningen på skreistammen ikke bare ligger i å øke mengden av gytte egg, men at det også kan være viktig å få en bredere aldersstruktur i gytebestanden for å oppnå en større spredning i gytetid. En mer langvarig gyting kan ha en viktig funksjon i å øke sannsynligheten for overleving for en større del av egg- og larvebestanden.

Gunnar Sætersdal

Arvid Hylén

N O T A T
*****Regulering av passive redskaper i torskefiske.

På møte i reguleringsutvalget den 13. og 14. desember 1978 drøftet utvalget spørsmålet om regulering av passive redskaper.

Bakgrunnen for at en tok dette spørsmålet opp i utvalget var, foruten den generelt dårlige bestandssituasjonen for torsk samt forskernes anmodning om begrensning av fiskeinnsatsen på alle komponenter i bestanden, at det i tiltagende grad ble landet store mengder garnfanget fisk som ikke tilfredsstilte de gjeldende kvalitetskrav. Den mest nærliggende årsak til dette var de store bruksmengder fiskerne benyttet.

Fra representanter fra Norges Fiskarlag ble det imidlertid vist til lagets landsmøtevedtak som gikk imot at konvensjonelle redskaper skulle reguleres utfra bestandsmessige hensyn. Det var imidlertid gitt uttrykk for at spesielle tiltak kunne settes i verk om f.eks. kontrollverket fant det nødvendig utfra kvalitetsmessige hensyn.

I de forberedende dokumenter til ovennevnte møte hadde Fiskeridirektøren foreslått at utvalget vurderte følgende reguleringer:

1. Begrensning av antall garn pr. mann pr. fartøy.
2. Påbud om å trekke garna hver dag.
3. Forbud mot å ha garn stående i sjøen under helligdagsfredningen.
4. Fredning av gytefelt i Lofoten.

Disse reguleringene har som målsetning å bedre kvaliteten på det råstoff som ilandføres samtidig som bivirkning vil disse tiltak ha en viss innsatsbegrensende effekt i fisket. Problemet er imidlertid å finne fram til detaljreguleringer som tilfredsstiller nevnte målsetning uten at dette skal medføre en merkbar reduksjon av de enkelte fartøyers lønnsomhet.

Til de enkelte tiltak hadde Fiskeridirektøren knyttet bl.a. følgende bemerkninger:

Ad. 1. Begrensning av antall garn pr. mann pr. fartøy.

En slik regulering vil kunne gjennomføres i medhold av § 4 nr. 2 i Lov om saltvannsfiskeriene.

På grunn av de forskjellige forhold som vil gjøre seg gjeldende med hensyn til tilgjengelighet, værforhold, tradisjonelt driftsopplegg m.v. kan en streng "firkantet" bruksmengde-regulering medføre at det vil være vanskelig å ta tilstrekkelige hensyn til det enkelte fartøy.

For å nå tilnærmedesvis den målsetning en har anført ovenfor vil en sannsynligvis måtte finne fram til et garnantall pr. mann pr. fartøy som reflekterte gjennomsnittlig antall garn som benyttes i dag. Konsekvensen av en slik regel ville da bli at fartøyer som i dag benytter færre garn pr. mann enn gjennomsnittet ville kunne øke antallet mens de mest moderne fartøyene lett kunne få en for sterk begrensning. Effekten av en slik regulering ville således være usikker.

Ser en de to reguleringstiltakene under pkt. 1 og 2 (forbud mot flere netters bruk) under ett, ville det imidlertid være mulig å kunne gjennomføre en mer liberal regulering med hensyn til antall garn. Bruksmengden pr. fartøy vil da få en mer naturlig begrensning idet ingen ville kunne drifte med et større antall garn enn det som kunne skjøttes i løpet av en dag.

Fiskeridirektøren vil heller ikke se bort fra at en kunne gjennomføre en mer differensiert regulering ved å gi forskjellige regler for forskjellige tidsrom og fiskefelt.

Den positive effekten av reguleringen for fiskeren vil være at brukstapet sannsynligvis vil bli redusert samt at fangsten gjennomgående vil ha en adskillig bedre kvalitet, hvilket på sikt vil kunne slå ut i høyere priser. Når det gjelder den kvalitetsmessige side av saken har Fiskeridirektoratets kontrollverk bemerket følgende:

"Begrensning i antall garn pr. mann pr. båt vil bedre kvaliteten på garnfisken, idet dette vil gjøre det lettere å trekke garnene hver dag. Den store bruksmengden forårsaker at garnene blir stående i sjøen i flere døgn, og dette fører til at store kvanta død og kvalitetsforringet fisk blir ilandført.

Med kvalitetsfisk forstås fisk som er levende bløddet ved inntak, har en frisk og sunn lukt, er oppbevart kjølig og har dødsstivheten i behold. Etter forskriftene er det bare slik fisk som skal nyttes til ising for fersk anvendelse og til frysing og hermetikk. Fisk som er fanget på 2-5 netters' garn er død ved inntak. Den vil derfor ikke kunne tømmes effektivt for blod, og den får en tiltakende bløthet i muskulaturen i forhold til hvor lenge den står på garnet. Dette skaper også store kvalitetsproblemer for salting og henging selv om det for disse anvendelser gjelder noe lempeligere kvalitetskrav enn for fisk som skal nyttes til fersk anvendelse, frysing og hermetikk."

Det ligger i sakens natur at det vil medføre store vanskeligheter å gjennomføre en effektiv kontroll med overholdelse av et slikt tiltak og Fiskeridirektøren vil i den forbindelse understreke at en i Fiskeridirektoratet hverken har midler eller personell til å forestå en slik kontroll.

Da kontrollen for en stor del må foregå på feltet kunne det imidlertid være muligheter å foreta stikkprøvekontroll via bruksvaktskøyter. Dette spørsmål har hittil ikke vært drøftet med Kystvakten.

Ad. 2. Påbud om plikt til å trekke garna hver dag.

En slik regulering antas å kunne gjennomføres i medhold av § 4 nr. 2 i Lov om saltvannsfiskeriene selv om hovedbegrunnelsen for gjennomføringen vil være kvalitetsmessige hensyn.

I forbindelse med gjennomføring av en slik bestemmelse vil det være nødvendig å gjøre en viktig reservasjon idet påbudet bare kan gis anvendelse når værforholdene måtte tillate dette samt at en muligens måtte gjøre visse unntak i forbindelse med helligdagsfredningen. I likhet med det som er anført under punkt 1) ovenfor vil også denne bestemmelsen alene være vanskelig å kontrollere og håndheve. Det må i alle tilfelle bero på fiskernes eget skjønn hvorvidt værforholdene kan anses tilfredsstillende for utror. Også andre ansvarsfrihetsgrunner ville kunne tenkes påberopt fra fartøyets side ved unnlattelse av å etterkomme en slik bestemmelse.

Når det gjelder den kvalitetsmessige side av denne reguleringen vil en henvisning til det som er anført fra Fiskeridirektoratets kontrollverk under pkt. 1 ovenfor.

Ad. 3. Forbud mot å ha garn stående ute under helligdagsfredningen.

Etter § 6 i Lov om saltvannsfiskeriene er det forbudt fra midnatt til midnatt på søn- og helligdager å sette og trekke reskaper. Forbudet retter seg således ikke mot å ha redskaper stående i sjøen i denne perioden. En slik regulering kan imidlertid gjennomføres i medhold av § 4 i samme lov. Regulering vil være forholdsvis lett kontrollerbar på feltet.

Samtidig vil det være hensiktsmessig utfra et kvalitetsmessig synspunkt.

Det er imidlertid et spørsmål om ikke dette ville innebære en for hard regulering overfor fiskerne. En er nemlig kjent med at i enkelte distrikter er det vanskelig å få levert fisk på lørdager, og under slike forhold vil en regulering som foreslått innebære en fiskestopp fra fredag til mandag. Med mindre det er mulig å få løst problemet med levering om lørdagene er det derfor tvilsomt om en slik regulering bør gjennomføres. For å minske virkningene av dette forbudet kunne en vurdere å gi dispensasjon fra helligdagsbestemmelsene slik at garnfiskerne kunne sette garn på søndager. Dette er imidlertid et spørsmål av en slik karakter at det eventuelt først bør undergis en fullstendig organisasjonsmessig vurdering.

Ad. 4. Fredning av gytefelt i Lofoten.

Til denne saken var det spesielt vist til brev av 5. desember f.å. fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt hvor det bl.a. fremgikk:

"Hensikten med å frede gytefelt i Lofoten i gytetida måtte være at det ville medføre:

1. Redusert fiskedødelighet på den eldste fisken og
2. Økt styrke på den årsklassen som ble resultatet av årets gyting.

Ad. 1 Det er meget vanskelig å forutsi om lukking av et område i gytetida vil medføre redusert fiskedødelighet for den eldste fiske. I og med at fiskerne blir utelukket fra å sette redskapene i et fredet område, vil de komme til å sette redskapene utenfor området. Her ville følgelig innsatsen øke, og dette ville motvirke den ønskede virkning av at et område ble fredet. I tillegg vil noe av den fisken som ville bli spart, som følge av det fredete området, bli fanget utenfor, når fisken er på veg ut av Lofoten. Uten at det fredete området lukkes for lengre tid og gjøres stort, kan en ikke vente at fiskedødeligheten vil bli vesentlig redusert.

De faktorer som bestemmer hvor fisken vil samle seg i Lofoten, kjennes ikke godt nok til at et område kan utpekes på forhånd.

Ad 2. Det er vanskelig å tenke seg at redusert menneskelig aktivitet i et område under gytinga, kan øke overlevingen av egg. Dette punkt er nærmere behandlet av Hysten i en artikkel i Fiskets Gang nr. 43, 1962.

Dette at et område fredes i gytetida kan medføre at det blir gytt flere egg enn om fisket ble drevet uten restriksjoner. Hvorvidt dette ville resultere i en rikere årsklasse kan ikke garanteres. Dette vil være avhengig av at de flere gyttede egg overlever og at larvene etter nettopp disse overlever, hvilket en ikke har noen garanti for.

Det ville være sikrere å etablere en gytebestand som er sammensatt av en rekke aldersgrupper. Derved ville gytingen bli spredt ut i tid og område, og sjansene for at i det minste en del av gyteproduktene nådde gunstige oppvekstvilkår, ville øke.

En gunstig sammensatt gytebestand kan etableres ved å redusere fiskedødeligheten både på yngre og eldre fisk. Dette vil være oppfylt når gytebestandens størrelse stabiliseres på 800 000 tonn, som er den størrelse forskerne har anbefalt.

Generelt kan det sies at reguleringen av torskefisket bør først og fremst legges på fisket etter den yngre fisken. Dette vil gi de største gevinster. Skal en imidlertid unngå å overfiske kvoten, kan det komme på tale, å regulere skreifisket slik at interne fordelingsvanskeligheter kan overkommes."

Reguleringsutvalget var enig om at det burde arbeides videre med disse forslagene og spesielt da pkt. 1 og 4.

Som det vil fremgå av ovenfornevnte har Fiskeridirektoratets kontrollverk pekt på at det vil være behov for kvalitetsfremmende tiltak. Det er imidlertid på det rene at lov om kvalitetskontroll med fisk og fiskevarer o.a. ikke gir nødvendig hjemmel til å gjennomføre relevante tiltak m.h.t. bruksmengde-regulering o.l. Ikke desto mindre er en innstilt på å begrense virkningene av tiltak som gjennomføres i medhold av saltvannsfiskeriloven til det som måtte være nødvendig for å oppnå tilfredsstillende kvalitet på fisken.

På grunnlag av de uttalelser som fremkom på møte i reguleringsutvalget vil en anta at det mest realistiske alternativ måtte være Alternativ 1: begrensning av antall garn pr. mann pr. fartøy.

En kan opplyse at ifølge oppgaver fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt ble det under Lofotfisket i 1976 benyttet følgende garnmengde:

På 1 manns-båter	42 pr. mann
2. " "	25 " "
3. " "	23 " "
4. " "	21 " "
5. " "	19 " "
6. " "	17 " "
7. " "	15 " "

Antallet pr. mann har sannsynligvis øket noe for hvert år fra 1976.

Når det gjelder Alternativ 4 (fredning i Lofoten) har en vurdert flere opplegg for reguleringer. For en regulering i 1979 har Fiskeridirektøren festet seg med følgende tre alternativer:

- I. Stopp i Lofotfiske fra påske (11.4.79).
- II. Fredning i uke 13 for området i Lofoten øst for Henningsvær og uke 14 vest for Henningsvær.
- III. Fredning av området Brettesnes - Stamsund i tiden 26. - 31. mars, eventuelt stopp i fiske i dette området etter 11.4.

Når det gjelder punkt I. vil det om en legger fiske i 1978 til grunn, føre til en reduksjon av fangstkvantumet på ca. 10.000 tonn torsk rund vekt. Dette anslaget bygger på en redusert tilgjengelighet i 1979 i forhold til 1978 på 30%. En venter imidlertid at en slik regulering vil få en ikke ubetydelig kvalitetsmessig effekt ved at fisket begrenses på fisk som er utgytt.

Fangstreduksjoner ved gjennomføring av reguleringer etter punkt II vil være vanskelig å gi noe særlig sikre anslag for, da det ikke vil være mulig å ha noen formening om hvor stor innsats som vil forskyves til det området hvor fisket vil være tillatt. Det kan imidlertid opplyses at det i uke 13 i 1978 i området øst for Henningsvær (Henningsvær inkludert) ble landet i alt 5.986 tonn torsk rund vekt og i område vest for Henningsvær i uke 14 i 1978 ble fisket 7.445 tonn torsk rund vekt. En del av kvantumet i sistnevnte område

er imidlertid fisket på yttersiden av Lofoten.

Ser en bort fra virkningen av eventuell innsatsoverføring innenfor områdene vil den fangstmessige effekt av denne regulering (forutsatt 30% reduksjon av tilgjengeligheten) i forhold til 1978 være en reduksjon på ialt ca. 9.400 tonn rund vekt. Det kan også være aktuelt å drøfte spørsmålet om fredningstiden i de angjeldende områder bør være noe kortere, f.eks. en utvidet helligdagsfredning f.o.m. fredag t.o.m. følgende tirsdag.

Når det gjelder punkt III. fredning av området Brettesnes - Stamsund i perioden 26. - 31. mars, har en beregnet at dette alternativ vil gi en reduksjon av fangstmengden på 4.700 tonn rund vekt.

Et eventuelt forbud mot å fiske innenfor nevnte område etter 11.4. vil etter samme forutsetninger som under punkt I gi en fangstreduksjon på ca. 4.300 tonn rund vekt. På samme måte som nevnt ovenfor må det understrekes at effekten av fredning i slike begrensede områder vil være høyst usikre.

Dersom det vil bli aktuelt å innføre fredningsområder i Lofoten bør innsiget følges nøye slik at eventuelle fredningstider blir sammenfallende med gytingen. Det kan også være aktuelt å drøfte fredningstider av kortere varighet som antydnet ovenfor.

Når det gjelder Fiskeridirektørens forslag om påbud å trekke garna hver dag (Alternativ 2) samt forbud mot å ha utestående garn under helligdagsfredningen, (Alternativ 3) vil det på grunnlag av de uttalelser som fremkom på reguleringsutvalget, være lite aktuelt å fremme disse som forslag til generelle regler på det nåværende tidspunkt.

Spesielt ville en bestemmelse som Alternativ 2 være urealistisk å gjennomføre i områder der fiskerne har lang gangtid til feltet og i perioder med dårlig vær.

En vil imidlertid ikke unnlåte å bemerke at slike reguleringer, utfra kvalitetsmessige hensyn vil kunne være aktuelle i mer begrenset omfang f.eks. innenfor forskjellige oppsynsdistrikter.

Fiskeridirektoratet Bergen 15.2.1979

SAK 30/80 VINTERLODDEFISKE I BARENTSHAVET 1981.

Totalkvote

Den foreløpige norske totalkvote av lodde fra Barentshavet i 1981 er 1.140 tusen tonn, herav 720 tusen tonn til vinterfisket og 420 tusen tonn til sommer/høstfisket.

Som kjent vil totalkvotene i 1981 kunne økes ved overføringer fra udisponerte sovjetiske loddekvoter. Slik overføring kan skje på følgende grunnlag (sitater fra protokollen fra den 9. sesjon i Den blandedenorsk-sovjetiske fiskerikommisjon):

- a) "Hvis den ene part under vinterloddefisket finner at den ikke vil utnytte sin kvote, skal den overføre restkvantumet til den annen part. Meddelelse om slik overføring skal gis innen 25. januar 1981."
- b) "Dersom en part ikke tar ut sin kvote under sommer- og høstfisket kan restkvoten med fradrag for naturlig dødelighet overføres til det etterfølgende vinterfiske og sommer- og høstfiske. Den part som ikke tar ut sin kvote, skal gi den annen part rett til å fiske restkvoter."

Når det gjelder mulighetene for overføring etter punkt a), viser tallene i tabell 1 at kvoten for Sovjet vinteren 1981 er 60 tusen tonn høyere enn det høyeste vinterloddekvantum tatt av sovjetiske fiskere i årene 1977-80. Men det er foreløpig usikkert om fisket vil bli trappet opp i 1981, slik at Sovjet selv vil disponere sin vinterloddekvote på 480 tusen tonn. Situasjonen vil som nevnt bli avklart senest 25. januar 1981.

TABELL 1

Sovjetisk loddefiske i årene 1977-80.

	<u>Vinter</u>		<u>Sommer/høst</u>	
	<u>Kvote</u>	<u>Fangst</u>	<u>Kvote</u>	<u>Fangst</u>
1977	-	375 1)	-	446 2)
1978	-	420 1)	-	312 2)
1979	375	358	350	311
1980	360	357	280	.. 3)
1981	480		280	

1) Januar-april

2) Mai-desember

3) 130 tusen tonn pr. 30/9-80

Når det gjelder mulighetene for kvoteoverføring etter punkt b) over, vurderes disse som mindre sannsynlige. I perioden 1/10-31/12 ble det i 1979 tatt ca. 140 tusen tonn, og med en tilsvarende fangstutvikling i samme periode i 1980 vil den sovjetiske sommer/høstkvote på det nærmeste være disponert.

Åpningsdato

Fiskeridirektøren vil foreslå at vinterloddefisket i 1981 åpnes mandag 26. januar. Det vil da være avklart om det blir kvoteoverføringer fra Sovjet.

Fordeling trål/snurp

Trålerne har de siste 2 år fått tildelt en prosentvis andel av årskvoten for det aktuelle år, en andel som har tilsvart trålernes prosentvise fangstbidrag av årskvantumet av lodde de 5-6 siste år. Denne beregningsmåte ga trålerne 9,0% av årskvoten i 1980. Samme prosentandel i 1981 vil gi trålerne 102,6 tusen tonn, eller ca. 16 % mer enn trålkvoten i 1980 på 88,3 tusen tonn.

I 1981 er imidlertid vinterloddekvoten relativt større (i forhold til årskvoten) enn de to foregående år. Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at trålerne i vinterfisket 1981 får samme kvoteandel av den totale vinterloddekvote som i 1980. Dette medfører at trålerne får 15,9% eller 114,5 tusen tonn av vinterloddekvoten 1981 på 720.000 tonn. Omregnet i hl (1 hl=97 kg) blir kvotene dermed:

TRÅL:	1,18 mill.hl (114,5 tusen tonn)
SNURP:	<u>6,24 mill.hl (605,5 tusen tonn)</u>
TOTALT:	<u>7,42 mill.hl (720,0 tusen tonn)</u>

Fartøykvoter, trålere

Fiskeridirektøren vil anbefale at kvoten på 1,18 mill.hl vinterlodde blir fordelt på de deltakende trålere ved fartøykvoter. Det er vanskelig å forutsi deltakelsen blant trålerne, de siste tre årene har den variert mellom 98 og 133. Hvis deltakelsen i 1981 blir ca. 120 trålere, skulle det være rom for følgende kvoter i de forskjellige størrelsesgrupper:

<u>TRÅLERE, LASTEKAP.</u>	<u>KVOTE 1981</u>	<u>KVOTE 1980</u>
under 1000 hl	8000 hl	7000 hl
1000 hl-1499 hl	9500 hl	8000 hl
1500 hl-1999 hl	11000 hl	9000 hl
over 2000 hl	12500 hl	10500 hl

Spørsmålet må imidlertid vurderes nærmere når deltakelsen kan anslås mer nøyaktig.

Fartøykvoter, snurpere

Også for snurpere vil Fiskeridirektøren anbefale fartøykvoter, og fordelingsnøkkelen foreslås å være den samme som under vinterloddefisket i 1980:

Basiskvote = 1000 hl + 40 % av godkjent lastekap. fra 0-4000 hl
+ 20 % av godkjent lastekap. fra 4-6000 hl
+ 10 % av godkjent lastekap. fra 6-10000 hl
+ 5 % av godkjent lastekap. over 10.000 hl

Denne fordelingsnøkkelen gir en fordeling av fartøykvoter som sikrer en tilnærmet lik mannslott i de forskjellige størrelsesgrupper.

Fartøykvotenes størrelse er også avhengig av deltakelsen, og det er vanskelig på det nåværende tidspunkt å fastslå den totale virkning av kondemnering, salg til utlandet og alternativ virksomhet (kystvakt, "stand-by" tjeneste osv.). Følgende regneeksempel viser kvotefordelingen ved 200 deltakende fartøy med totale basiskvoter på ca. 560.000 hl. Til sammenlikning var deltakelsestallet i år 228 snurpere, inklusive fartøyer under 90 fot.

$$\text{Faktor} = \frac{\text{kvote, snurp}}{\text{sum basiskvoter}} = \frac{6,24 \text{ mill.hl}}{0,56 \text{ mill.hl}} = \underline{11,1}$$

Fartøykvote = basiskvote x faktor

Regneeksempel: <u>Båtstørrelse</u>	<u>Basiskvote</u>	<u>Fartøykvote</u>
2000 hl	1800	19980
4000 hl	2600	28860
6000 hl	3000	33300
8000 hl	3200	35520
10000 hl	3400	37740
12000 hl	3500	38850

Til sammenlikning skal vi også ta med en tabell 2 som viser fartøykvotene i vinterfisket 1979 og 1980, samt et alternativ som viser fartøykvotene kommende vinter dersom en brukte "sommerlodde-nøkkelen" også på vinterloddefisket (alternativ B i tabell 2).

Den fordelingsnøkkelen er:

1000 hl + 30 % av godkjent lastekap. 0- 8000 hl
+ 15 % av godkjent lastekap. 8-12000 hl
+ 5 % av godkjent lastekap. over 12000 hl

Alternativ A i tabellen svarer til den anbefalte "lik-mannslott-faktoren".

TABELL 2

Båtstørrelse	FARTØYKVOTER (HL)			
	Vinter 1979 1)	Vinter 1980	Vinter 1981	
			Alt. A 2)	Alt B 3)
1.000 hl	11.700	11.025	15.540	15.470
2.000 hl	14.400	14.175	19.980	19.040
4.000 hl	19.800	20.475	28.860	26.180
6.000 hl	21.600	23.625	33.300	33.320
8.000 hl	22.500	25.200	35.520	40.460
10.000 hl	22.500	26.775	37.740	44.030
12.000 hl	22.500	27.563	38.850	47.600
14.000 hl	22.500	28.350	39.960	48.790

- 1) Fordelingsnøkkel = 1000 hl + 30 % fra 0-4000 hl + 10 % fra 4-6000
+ 5 % fra 6-8000 hl
- 2) Faktor = 11,1
- 3) Faktor = 11,9

Andre reguleringstiltak

- a) Siste startdato foreslås satt til 2. mars både for snurpere og trålere.
- b) Minstemålet for lodde settes som tidligere til 11 cm, med adgang til å ha inntil 10 % i antall av hver landing som undermåls lodde.

- c) Kvoteforføring fra et fartøy til et annet er ikke tillatt.
- d) Stenging av bestemte områder kan foretas av Fiskeridirektøren dersom bestandsmessige hensyn tilsier det.
- e) Fangstmengde pr. tur har som hovedregel ikke kunnet overstige det kvantum som er fastsatt i vedkommende fartøys konsesjonsvilkår. Som et unntak fra denne regel har det i 1980 vært slik at fartøyene på siste tur innenfor totalkvoten har kunnet ta inntil 1000 hl mer enn konsesjonsvilkårene fastsetter. Fiskeridirektøren vil antyde at de sterkt stigende bunkersutgifter bør medføre en ytterligere "oppmyking" av dette unntaket. To alternativ bør vurderes av Reguleringsutvalget:
 - 1) Fartøyene får utnytte sin faktiske lastekapasitet fullt ut på alle turer.
 - 2) Fartøyene får utnytte sin faktiske lastekapasitet på de siste to turene.
- f) For snurpere som ikke er underlagt konsesjonsplikt og for trålere fastsettes lastekapasiteten (som er grunnlaget for kvoteutregningen) som største leverte fangst av enten lodde, øyepål eller tobis i et av årene 1978, 1979 eller 1980.

Dersom et fartøy ikke har deltatt i slikt fiske i årene 1978-80, fastsettes lastekapasiteten på basis av beregnet volum av fartøyets lasterom.

R E F E R A T.

FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET DEN 15.DESEMBER 1980.

Møte ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl.09.00 til kl.16.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

FRA ADMINISTRASJONEN;

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet, formann.

Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet

Underdirektør Kjell Raasok, "

Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt,

Avd.direktør Per Mietle, Fiskeridirektoratet.

FRA FISKERNES ORGANISASJONER:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet,

Norges Fiskarlag

Disponent Arnold Reinholdtsen ,

"

Fiskeskipper Reidar Johansen,

"

Fiskebåtreder Harald Birkeland,

"

Fiskebåtreder Anton Leine, som varamann for
Oddvar Majala

"

Advokat Ivar Nes,

Norsk Sjømannsforbund

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene Arne Wåge og Egi. Lekven.

DES UTEN MØTTE:

Avd.direktør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet

Kontorsjef Torben Foss, "

Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet

Vestleder Odd Nakken, Fiskeridir. havforskningsinstitutt.

Forskningsjef Arvid Hylén "

Generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag.

Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet

Konsulent Peter Gullestad. "

Konsulent Jørgen Borthen, "

Konsulent Lidvard Grønnevet, "

Konsulent Narve Eikhaug, "

Konsulent Eivind Reiten, Fiskeridepartementet

Førstesekretær Kari Østervold Toft, Fiskeridirektoratet.

Som observatører møtte fiskeripipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening, Petter Ludv. Fladmark, Norske Fiskeprodusenter Forening og Per Alf Andersen, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund.

Møtet ble ledet av formannen som la fra følgende forslag til sakliste:

Sak 32/80 Regulering av norsk-arktisk torsk og hyse.

Sak 33/80 Regulering av rekefisket

a) Barentshavet

b) Grønland

Sak 34/80 Regulering av fisket etter brisling i Nordsjøen.

Sak 35/80 Regulering av fisket etter makrell vest av 4° v.l.

Sak 36/80 Eventuelt.

En redegjørelse om forhandlingssituasjonen med EF vil bli gitt i forbindelse med de respektive saker.

SAK 32/80.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE I
1981.

Rasmussen viste til saksdokumentene til dette og forrige møte i Reguleringsutvalget. I saksdokumentene til dette møtet var det gitt følgende redegjørelse:

"Når det gjelder forberedene saksdokumenter viser Fiskeridirektøren til sak 29/80 fra utvalgets forrige møte samt vedtak fra Norges Fiskarlags Landsstyre og Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund.

Med de prognoser for fritt fiske som forefinnes synes det som en svært vanskelig oppgave, med en rekke alvorlige konsekvenser for de berørte kystsamfunn, å etterleve målsettingen om å holde fisket av torsk innen 190 tusen tonn. Fiskeridirektøren er allikevel av den oppfatning at en må strekke seg så langt som mulig i bestrebelsene for å beskytte bestanden av norsk-arktisk torsk.

Etter denne innledningen vil Fiskeridirektøren fremme følgende forslag til regulering av fisket etter torsk nord for 62° N:

- A. Det avsettes en samlet trålerkvote av torsk på 60 tusen tonn. Kvoten blir fordelt på grupper/fartøy slik det ble skissert på utvalgets forrige møte.
- B. Direkte fiske etter torsk med not forbys fra 1/1-81.
- C. Maskevidden i snurrevad økes til 125/135 mm fra 1/6-81.
- D. Alt direkte fiske etter torsk med konvensjonelle redskap stoppes i hele området nord for 62° N i uke 14 - 17 og uke 51 og 52. Tillat bifangst av torsk i fiske etter andre arter settes til 10 %.
- E. Det innføres begrensninger i garmengden. Se eget punkt nedenfor.

Med utgangspunkt i fangsttall for 1980 (1979 for uke 51 og 52) har en i tabell 4 forsøkt å anslå den kvantumbegrensende effekt av regulerings-tiltakene for konvensjonelle redskap. Som det framgår anslår en effekten av tiltakene B, C og D til å utgjøre 35 tusen tonn. I tillegg kommer kvantumeffekten av begrensninger i garnmengden.

Prognosen for fritt fiske er 315 tusen tonn fordelt med 120 tusen tonn på trål og 195 tusen tonn på konvensjonelle redskap (se tabell 1, sak 29/80). Tiltakene A-D vil redusere oppfisket kvantum til 220 tusen tonn fordelt med 60 tusen tonn på trål og 160 tusen tonn på konvensjonelle redskap. Kvantumet vil ytterligere bli redusert med effekten av begrensningen i garnmengden.

REGULERING AV HYSEFISKET.

Fiskeridirektøren vil foreslå at trålerne tildeles en kvote av hyse på 31. tusen tonn. Hysekvoten fordeles på grupper/fartøy som skissert på utvalgets forrige møte. Fiskeridirektøren foreslår videre at det ikke iverksettes reguleringstiltak som spesielt tar sikte på å begrense hysefisket med konvensjonelle redskap.

BEGRENSNING AV GARNMENGDEN.

Det vises i utgangspunktet til sakspapirene til møtet 1. desember.

Fiskeridirektøren har henvendt seg til FTFI, Havforskningsinstituttet, Kontrollverket og fiskerisjefene i de tre nordligste fylker for å få opplysninger om den garnmengde som er i bruk.

! Svar fra to fiskerisjefer er gjengitt i sakspapirene til møtet 1 desember.

Havforskningsinstituttet opplyser følgende:

"Instituttets opplysninger om den garnmengde som er i bruk langs kysten er sparsomme. For Lofotfisket i 1980 finnes følgende data:

	Risvær - Ballstad		Nusfjord - Vest	
	Antall	Gjennomsnitt	Antall	Gjennomsnitt
	båter	garn pr. mann	båter	garn pr. mann
1-manns båt	1	45	3	43
2 "	4	20	11	29
3 "			8	36
4 "			1	35
5 "			3	17
6 "	1	10	6	21
7 "			7	19
8 "			-	
9 "			1	10

Det er ikke kjent hvor mange garn som har vært i bruk på de enkelte kystavsnitt til forskjellige tider av året. Dermed er det ikke mulig å antyde noe om virkningen av å skjære ned på antall garn."

De mottatte opplysninger er gjengitt i tabell 5.

Fra FTFI er mottatt notat av 20.11.1980. Opplysningene om garnmengde i dette notatet kan ikke direkte sammenlignes med de andre opplysningene ettersom de ikke er oppgitt i formen "pr. mann pr. båt".

Det foreligger svar fra Kontollverkets distriktskontor langs hele kysten, bl.a. om kvalitetsforhold og mulige kontrolltiltak, men disse vil først bli nærmere behandlet i Avdeling for kvalitetskontroll.

Fiskeridirektøren er også kjent med at spørsmålet om eventuell begrensning av garnmengden har vært behandlet i møter i forskjellige fiskerlag langs kysten, selv om spørsmålet ikke er berørt i landsstyrets vedtak.

Som det framgår ovenfor (punkt E) er det Fiskeridirektørens standpunkt at Reguleringsutvalget bør tilrå innføring av begrensning av garnmengden som del av reguleringstiltakene for torsk.

Fiskeridirektøren finner det likevel ikke mulig på det nåværende tidspunkt å framsette et konkret forslag om reguleringsordning. Som det framgår av tabell 5 er det meget stor spredning i den oppgitte garnbruken, og dette

må nærmere undersøkes og drøftes før konkrete forslag kan framsettes. Det må også nærmere vurderes om det skal fastsettes forskjellige regler for ulike distrikt, og det må undersøkes nærmere om garnbruken sør for Nordland.

Fiskeridirektøren tar sikte på å avklare alle disse spørsmål i samarbeid med Norges Fiskarlag, og på det grunnlag utarbeide et forslag til regulering.

Dette forslaget vil også inneholde bestemmelser om størrelsen på hvert enkelt garn og om kontrolltiltak.

TABELL 4 ANSLAG PÅ KVANTUMSREDUSERENDE EFFEKT AV REGULERINGSTILTAK FOR
KONVENSJONELLE REDSKAP. TONN RUND VEKT.

STOPP UKE 14-17	UKE 14	UKE 15	UKE 16	UKE 17	SUM
FINNMARK	766	2.719	3.056	2.549	9.090
TROMS	931	1.921	1.596	1.670	6.118
NORDLAND	5.882	6.239	4.264	1.636	18.021
TRØNDELAG	371	274	253	136	1.034
NORDMØRJE	230	141	69	38	478
TOTALT NRL	8.180	11.294	9.238	6.029	34.741
-TRÅL NRL ¹⁾	1.425	1.425	1.425	1.425	5.700
= KONV. NRL	6.755	9.869	7.813	4.604	29.041
+ KONV. SRF+SFF ¹⁾	500	500	500	500	2.000
SUM KONV. REDSK.	7.255	10.369	8.313	5.104	31.000
STOPP UKE 51 - 52 konvensjonelle redskap					3.000
FORBUD NOTFISKE/ ØKNING MASKEVIDDE SNURREVAD					1.000
SUM EFFEKT AV TILTAK B,C og D					35.000

1) Summen fordelt likt på uker

TABELL 5.

ANTALL GARN PR. MANN I FORSKJELLIGE OMRÅDER.¹⁾

Tabell 5	Nord-land	LOFOTFISKET			TROMS						
		Risvær-Ballstad	Nusfj.-vest	Skjevøy	Karlsøy	Lyngen	Tromsø	Lenvikberg	Torsken-Tranøy	Harstad	Dyrøy
1 - manns båt	30	45	43	45	25	12	40	30	65	55	35
2 - " "	40	20	29		44	23	40	25	60	34	40
3 - " "	35		36	20	37	33	40				32
4 - " "	30		35		32		35				48
5 - " "	30		17				30				
6 - " "	25	10	21		29		27			23	
7 - " "	25		19	26			24	17		21	
8 - " "					28		23				
9 - " "			10				20	28	22		
10 - " "									20		

1) Se vedlegg sak 29/80 og 32/80, uttalelser fra fiskerisjefene og Havforskningsinstituttet. Der uttalelsene gir maksimum og minimum er tallene i tabellen gjennomsnittstall. Kolonnen til høyre viser et uveiet gjennomsnitt av tallene på samme linje.

Videre ble det vist til vedtaket i landsstyret i Norges Fiskarlag:

"Landsstyret konstaterer at det i kvoteavtale for 1981 mellom Sovjet og Norge har vært mulig å beholde ordningen med fritt fiske med passive redskaper etter at totalkvoten for det enkelte land er oppfisket.

I avtalen er det imidlertid også slått fast at en fra norsk side vil treffe reguleringstiltak også for garn, line og håndsnøre.

Landsstyret vil slå fast at den svært alvorlige ressursituasjon for norsk-arktisk torsk en nå står overfor bl.a. har sin årsak i et altfor intensivt fiske utenfor kysten og i Barentshavet, som i altfor stor grad har beskattet ung-fisken og derved sterkt redusert muligheten for oppbygging av store gytebestander. Denne situasjon viser at de regulerings-tiltak som hittil er gjennomført på langt nær har hatt den tilsiktede virkning. Norges Fiskarlag har gjentatte ganger krevet gjennomført effektive tiltak for gjenreisning og bevaring av bestanden, herunder økning av minstemål for fisk, avsperring av områder med konsentrasjoner av småfisk, samt tilstrekkelig utvidelse av maskevidde i trål. Videre etablering av bedre kontroll med at inngåtte internasjonale avtaler blir overholdt.

Det er derfor sterkt å beklage at ressursituasjonen etter våre havforskernes oppfatning er blitt så desimert at en nå anbefaler betydelige begrensninger i fiske med faststående redskaper.

Landsstyret vil prinsipielt uttale at slike reguleringer bare i lite omfang bør gjennomføres før en har benyttet de muligheter for å påskynde nødvendige endringer i beskatningsmønsteret til mer ressursvennlige redskaper som åpenbart ligger i våre rettigheter ved etablering av vår 200 miles økonomiske sone.

Dersom myndighetene allikevel etter havforskernes tilrådninger vil iverksette reguleringer av noe omfang for passive redskaper, kan landsstyret subsidiært antyde stopp i fisket i tidspunkt knyttet til jul, nyttår og påske.

Landsstyret vil gjenta Norges fiskarlags landsmøtevedtak om at det etableres trålfri sone utenfor Lofot. ytterside for å verne om skrei-innsiget.

Landsstyret vil uttale at strenge reguleringer i fiske med faststående redskaper vil føre til at langtidsplanens målsetting om i hovedsak å opprettholde bosetningsmønsteret på kysten ikke kan oppfylles.

Landsstyret må anmode Havforskningsinstituttet om å opptrappe forskningen av hele det økologiske system med sikte på å klarlegge om andre og hittil lite kjente faktorer kan være sterkt medvirkende til den nåværende alvorlige ressursituasjon for den norsk-arktiske torskebestand.

Landsstyret vil vise til at de strenge reguleringer i nordlige farvann vil medføre behov for økt fangsttinsats i andre farvann. Det vil i første rekke si områder sør for 62° og i Nordsjøen: Landsstyret forutsetter derfor at en ikke mister kontrollen med utviklingen, men at det om påkrevet i tide kan treffes nødvendige tiltak innenfor rammen av de kvoter Norge til enhver tid dispenserer i disse farvann."

Dette ble vedtatt mot 1 stemme.

Magnar Paulsen framsatte slikt forslag som fikk 1 stemme:

1. Som kjent legges det opp til et totalt norsk fiske etter norsk-arktisk torsk og kysttorsk i 1981 på 210.000 tonn. Et slikt fiske er ressursmessig forsvarlig da erfaringene fra 1980 tilsier at det innenfor den samlede kvantumsramme på 340.000 tonn for 1981 ikke vil bli overfisket.
2. Det legges opp til et norsk hysefiske på et nødvendig nivå. Den avtalte TAC på 110.000 tonn vil ikke bli overfisket ved en slik regulering.
3. Kvoten til trålere over 200 BRT beregnes på grunnlag av trålernes tradisjonelle andel av samlet totalkvantum av norsk-arktisk torsk og kysttorsk. For 1981 vil dette gi en kvote på 75.000 tonn.

4. Det legges opp til et hysekvantum på minimum 23.000 tonn. Dersom totalkvoten av torsk/hyse blir under 75.000 tonn, må hysekvantumet øke tilsvarende slik at den samlede kvote av torsk/hyse ikke blir lavere enn 10.000 tonn, som svarer til tilsvarende det samlede fiske i 1980.
5. Torske- og hysekvantumet gis som en felleskvote på samme måte som for inneværende år.
6. Fisket med passive redskaper må også reguleres i 1981 på grunn av de begrensede kvoter og p.g.a. at ressurshensyn gjør det uforvarselig å overfiske den avtalte TAC for norsk-arktisk torsk."

Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund hadde i brev av 4. desember 1981 avgitt følgende uttalelse:

"REGULERING AV FISKE ETTER NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE I 1981.

Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund er kjent med den uttalelse fra fellesmøte den 21.11.80 fra Norske Trålerrederiets Forening og Fiskebåtrederne's Forbund angående regulering av fiske etter norsk-arktisk torsk og hyse i 1981.

Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund slutter seg til uttalelsen om regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse som fellesmøtet har kommet fram til, men vil i tillegg bemerke:

Trålfiskerne har i inneværende år fått sin inntekt betydelig redusert som følge av den drastiske kvoteregulering som har funnet sted i 1980. I tillegg har trålfiskerne gått arbeidsledige i flere måneder uten arbeidsledighetstrygd, da bestemmelsene om arbeidsledighetstrygd ikke dekker slike ledighetsperioder der hvor kvoteregulert fiske er årsaken til arbeidsledigheten selv om fiskerne er arbeidsledige uten egen skyld.

Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund kan ikke akseptere en ytterligere nedskjæring av kvotene i 1981."

Rasmussen refererte deretter følgende telexer og brev fra Norske Fiskeprodusenters Forening, Nykvåg fiskarlag og Andøy distriktsfiskarlag:

"Arbeidsutvalget i norske fiskeprodusenters forening har drøftet konsekvensene for medlemsbedriftene som følge av redusert råstofftilgang neste år. Forventet kostnadsøkning vil i tillegg svekke lønnsomheten ytterligere og redusere betalingssevnen for bedrifter som spesielt har basert sin virksomhet på foredling av frosne produkter.

NFF finner det mot denne bakgrunn nødvendig å minne om bedriftenes sysselsettingsansvar og vil i denne sammenheng peke på den ekstremt vanskelige situasjon som er oppstått fra trålerne. Dette har da også tvunget et økende antall bedrifter til å gå til permitteringer av ansatte.

På denne bakgrunn vil arbeidsutvalget henstille til Fiskeridirektøren at det under utarbeidelsen av opplegget til reguleringer for 1981 legges avgjørende vekt på å oppnå en rimelig stabil sysselsetting på land. Bedriftene vil i motsatt fall ikke være i stand til å løse sysselsettingsbehovet.

Således er det viktig at trålerne får en størst mulig kvote for å sikre grunnlaget for drift i vinterhalvåret. Av hensyn til sysselsettingen må derfor trålkvotene i 1981 under ingen omstendigheter bli foreslått lavere enn for inneværende år."

"Nykvåg fiskarlag har på styremøte behandlet saken om regulering av kystfiske.

Det ble fattet slikt enstemmig vedtak:

Vi har gjennom aviser de siste dagene sett at kystfisket med passive redskaper skal reguleres, og at det arbeides med saken i Fiskeridepartementet.

Nykvåg fiskarlag er meget bekymret for de reguleringstiltak det her er snakk om, og over at Norges fiskarlag faktisk allerede har gitt grønt lys for fangststopp i jul og nyttårshelgen samt påskehelgen.

I den anledning vil vi få påpeke at det ikke er fiske med passive redskaper som har forårsaket den ressursituasjonen som vi står overfor i dag. Kystfiskerne har i en årreike påpekt at den store beskatningen av ungfisk som trålerne forårsaket ikke kunne fortsette, allikevel ble det ikke iverksatt effektive tiltak mot dette.

Når man ser at det fra departementets side er på tale med helgefredning, så må man vel kunne fastslå at dette er en drastisk form for regulering som er helt uakseptabel.

Skulle kystfiskerne bli påtvunget et slikt reguleringstiltak, så er det bare og konstatere at kystfiske er på veg til og bli regulert helt bort.

Kystfisket har i generasjoner vært ryggraden for bosettingen i kystkommunene, og en hver form for regulering innen dette fiske vil få alvorlige følger for kystbefolkningen.

Vi har også merket oss at EF-trålerne ikke greier og fiske kvoten for 1980 i Norges økonomiske sone. Dette gjør at vi må rette søkelyset mot den oppgaveplikten som gjelder i dag, og som vi mener er svært tvilsom."

Angående vedtak fra fellesstyremøtet Andøya distriktsfiskarlag/lokale fiskarlag i Andøy kommune den 14.12.1980 vedrørende regulering av passive redskaper:

Fellesstyremøtet mellom Andøya distriktsfiskarlag og samtlige lokale fiskarlag i Andøy kommune har på ovennevnte møte drøftet reguleringer i torskefiskeriene.

Da den økonomiske sone ble fastsatt fikk Norge et enormt ansvar ved å ta vare på fiskeressursene i sonen. For å imøteskomme dette ansvar må Norge utvise alle utenlandske trålere som fisker nord for den 62. breddegrad. Videre må den norske trålkvoten sterkt reduseres. Kystfiskeflåten er i en alvorlig økonomisk vanskelig situasjon og tåler ikke flere reguleringer. For å få en effektiv regulering av torskebestanden må den trålfrie sone utvides til å gjelde fra og med Fugløybanken til og med Røstbanken, denne må gjøres helårig. På alle felt hvor det er stor innblanding av småfisk må fisket stoppes så lenge denne småfisk oppholder seg der, og dette må gjelde for alle redskapstyper, også reketrål.

Fellesmøtet er imot enhver form for reguleringer av de passive redskaper, men dersom myndighetene ut fra tilrådning fra havforskerne skulle komme til at reguleringer må iverksettes også for passive redskaper, vil møtet ut fra tidligere nevnte forutsetninger kunne akseptere visse tidsbegrensninger i fisket i jule-, nyttårs- og påskehelgen nord for 62°.

Fellesmøtet vil på det sterkeste beklage at myndighetene akter å iverksette slike drastiske tiltak uten at dette har vært organisasjonsmessig behandlet.

Enstemmig vedtatt."

A. Fordeling mellom trålere og passive redskaper.

Rasmussen viste til at det var et reguleringsbehov på 30-40.000 tonn for passive redskaper.

Raasok var interessert i å vite hvordan det foreliggende forslag fra Fiskeridirektøren vil slå ut i forhold til tilvirkersiden og om det eventuelt var en fordel å få en stopp i Lofotfisket tidligere enn foreslått.

Fladmark viste til at produksjonssiden ikke var blitt forespurt om det foreliggende forslag fiskestopp. Ukene som er valgt er de mest uheldige sett fra produksjonssiden. Stoppen burde forskyves til siste uke i februar.

Rasmussen pekte på at det var mange tilreisende fiskere under Lofotfisket og det derfor var lite akseptabelt å få stopp midt i sesongen.

Johansen uttalte at Landsstyret i Norges Fiskarlag ikke hadde tatt stilling til fordelingen mellom aktive og passive redskaper og heller ikke hvor mye de passive redskaper bør reguleres. Dersom de passive redskaper skal reguleres var det en forutsetning for å gå med på dette at det ble en kraftig reduksjon i aktive redskapers kvoter. Han viste til at Nordland Fylkesfiskarlag hadde foreslått avsatt 40.000 tonn til trålerne. Han trodde ikke at fiskerne ville akseptere pkt. D i Fiskeridirektørens forslag om at fiske etter torsk

med konvensjonelle redskap stoppes i hele området nord for 62°N i uke 14-17 og uke 51-52. Videre at tillatt bifangst av torsk i fiske etter andre arter ble satt til 10%.

Han viste videre til at han trolig representerte den største gruppe av fiskere og følte seg forpliktet til å framlegge det som var denne gruppens syn. Det var akseptabelt for denne gruppen å starte reguleringen av passive redskaper allerede julen 1980 og la dette være en del av 1981-reguleringen.

Strand kunne ikke godta at trålerne skulle reguleres enda strengere enn hva de var tidligere. I 1979 hadde trålerkvoten vært 143.000 tonn, i 1980 var den 80.000 tonn, så det var helt uakseptabelt å gjennomføre en regulering basert på 40.000 tonn til trålerne. Han viste til at landsmøtet i Norges Fiskarlag hadde innebygget i sitt vedtak at trålerne også måtte få levlige vilkår.

Fladmark fant det overraskende og skuffende at Johansen som representant for Norges Fiskarlag kunne komme med et så ekstremt lavt forslag til trålkvote. Bl.a. på bakgrunn av Norges Fiskarlags posisjon som forhandlingspart med staten på vegne av hele næringen, måtte det være rimelig å vente en mer balansert innstilling som i rimelig grad også tar hensyn til industrien og arbeidstakerne i land.

Nes pekte på at det ikke bare var norske trålere som har skylden for den situasjonen en nå var kommet opp i og at det ikke burde fordeles skyld innad. Trålerne hadde båret byrdene i alle år i reguleringssammenheng. 60.000 tonn torsk til trålerne var under det lavmål som gikk an, en må øke kvoten for trålerne dersom en skal kunne si at byrdene var likt fordelt.

Gundersen spurte om Fiskeridirektøren hadde vurdert å se nærmere på muligheten av å forby ett sjøvar pr. uke og om dette muligens kunne kombineres med ukestopp for å få stor nok reguleringseffekt.

Reinholdtsen framholdt at trålerne var de eneste som tidligere hadde vært regulert. Han viste Rasmussens dokumenter og de prognoser som der var gitt for fritt fiske for trålere. Forslaget til regulering av trålerne var en reduksjon på 50% i forhold til dette. Dersom man hadde brukt samme fordelingsnøkkel som tidligere vil dette gitt 79.000 tonn til trålerne. Han syntes det framlagte forslag fra Fiskeridirektøren var uforsvarlig lavt som trålkvote.

Han fremmet forslag om å sette torskekvoten til 68.000 tonn og hysekvoten til 31.000 tonn.

Johansen fastholdt forslaget om en kvote på 40.000 tonn torsk til trålerne.

Raasok kunne ikke se noen stor betenkelighet med en felleskvote for torsk og hyse og syntes dette burde vurderes.

Nes fremmet forslag om en kvote av torsk til trålerne på 78.000 tonn og 20.000 tonn hyse.

Leine var innstilt på å gå inn for 67.000 tonn torsk som trålerkvote dersom Nes ville vurdere å trekke sitt forslag tilbake slik at en kunne samles om noe. Han ville da gå inn for Reinholdtsens forslag om 68.000 tonn torsk og 31.000 tonn hyse.

Nes var etter dette villig til å trekke sitt forslag.

Rasmussen oppsummerte og viste til at det foreslå tre forslag; Reidar Johansens om en trålerkvote på 40.000 tonn, Fiskeridirektørens om en trålerkvote på 60.000 tonn torsk og Arnold Reinholdtsens forslag om en trålerkvote på 68.000 tonn torsk. De to siste forslagene forutsatte en kvote på 31.000 tonn hyse.

Johansens forslag falt mot 1 stemme. (Johansens).

Fiskeridirektørens forslag fikk tilslutning av Gundersen, Raasok, Sætersdal, Mietle, Rasmussen og Johansen.

Reinholdtsens forslag fikk tilslutning av Nes, Reinholdtsen, Birkeland, Grønnevet og Leine.

Grønnevet fremmet forslag om felleskvoter for torsk og hyse. Dette fikk en stemme. (Grønnevets).

Raasok ba om å få protokollført at han ikke så noen stor risiko ved en ordning med felleskvote.

Reinholdtsen ba om å få protokollført at han under sterk tvil ikke hadde gått inn for en felleskvote og at Reguleringsutvalget senere bør kunne vurdere spørsmålet om å slå sammen torsk- og hysekvotene.

Rasmussen tok så opp spørsmålet om en eventuell periodisering av kvotene slik at det sikres en del til høsten.

Reinholdtsen foreslo at 20% av kvotene burde reserveres til etter 1.september.

Andersen var enig i datoen, men mente det burde avsettes 25% av kvotene.

Gundersen reiste spørsmålet om det kunne avsettes et bestemt kvantum i stedet for en prosentsats. Han foreslo at det burde avsettes 10.000 tonn torsk til høsten.

Utvalget gikk inn for at 20% av fartøykvotene av torsk og hyse for feriefisketrålerne burde avsettes til etter 1.september. Bestemmelsen om avsetting av kvote skal ikke gjelde for fartøyer som leverer frosne fangster.

B. Direkte fiske etter torsk i not.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektøren forslag om forbud mot direkte fiske etter torsk i not fra 1.januar 1981.

C. Maskevidden i snurrevad økes til 125/135 mm fra 1.juni 1981.

Utvalget sluttet seg til forslaget om øking av maskevidden i snurrevad nord for 64° n.br. fra 1.juni 1981.

D. Stopp i fisket etter torsk med konvensjonelle redskap nord for 62° n.br. i uke 14-17 og uke 51 og 52.

Rasmussen framhevet at reguleringsbehovet var ca. 35.000 tonn og forslagene om stopp burde være så reelle at det ble oppnådd en effekt som gav dekning for dette reguleringsbehov.

Johansen kunne ikke gå inn for det foreliggende forslag. En forutsetning for å kunne akseptere en regulering av passive redskaper var at alt sportsfiske ble stoppet i den tid reguleringen ble iverksatt. Han fremmet forslag om at det allerede julen/nyttårshelgen 1980 kunne innføres stopp i fisket og la dette være en del av reguleringen for 1981. Videre var det en forutsetning at snurrevadbåtene ikke måtte fiske den første dagen de passive redskaper startet igjen etter en stopp. Han pekte også på at kombinasjonsfartøyene ikke måtte kunne sjonglere mellom passive og aktive redskaper ellers ville disse ikke få noen reell stopp. Han foreslo at det kunne fastsettes stopp i fiske med passive redskaper fra 20.12.80 til 5.1.81, fra 11.4. til 21.4.81 og 4.7. til 27.7.81., men at fløytlinefiske etter hyse ikke skulle omfattes av reguleringer 4.7. - 27.7. Eventuell stopp i jule- og nyttårshelgen 1981 fikk en komme tilbake til på et senere tidspunkt.

Reinholdtsen viste til at Fiskeridirektøren forslag innebar en regulering på 18% for passive redskaper. Johansens forslag hadde en effekt på kun 8%.

Gundersen pekte på at utbrenningspunktet måtte være den kvantums-
virkning som Fiskeridirektørens forslag innebar.

Nes mente man måtte først bli enige om et prinsippvedtak om
hvor mye de passive redskaper skal innspare, og får man etter-
på gå over til spørsmålet om hvordan dette skal gjøres.

Strand viste til at det har vært snakk om regulering av
passive redskaper i flere år. Etter hans syn var Fiskeri-
direktørens forslag fullt ut akseptabelt.

Foss pekte på at man hadde lagt opp til en begrenset re-
gulering av passive redskaper i 1981. En var klar over at
det var vanskelig å få til en optimal regulering og derfor
var total-kvantumet av torsk øket fra 190.000 til 220.000
tonn.

Krog framhevet sammenhengen med rammen for støttefor-
handlingene med staten som var basert på en høyere total-
kvote enn foreslått av Fiskeridirektøren.

Gullestad mente at Johansens forslag innebar en antatt
reguleringseffekt på 15.000 tonn. I tillegg ville da komme
eventuell reduksjon i gammengden og stopp i jule- og nyttårs-
helgen 1981.

Fladmark sa at Fiskeridirektørens forslag var svært uheldig
for produksjonssiden og foreslo at stoppen heller ble innført
i ukene 9, 10 og 11. I tillegg kommer da sommerferien i
juli.

Sætersdal mente at en fiskestopp ville gi ulik biologisk
effekt i de ulike tidsperiodene. Dersom det er stopp i
fisket under skreiinnsiget kan fisken i alle fall få gyte
og det vil være en fordel. Hovedgyteperioden er i slutten
av mars. Biologisk sett vil det derfor være en fordel å
legge stoppen tidlig.

Gundersen trodde ikke det var mulig å komme lenger i denne diskusjon og at det trolig var hensiktsmessig at Fiskeridirektøren gikk gjennom det hele en gang til for å stille på justering av ukene og på basis av det utvalgte reguleringsbehov.

Rasmussen mente det ikke nødvendigvis måtte fattes et flertalls og mindretalls vedtak, men en burde likevel prøve å komme noe lengre i diskusjonen enn tilfellet var.

Krog ba om å få protokollført at det var vist til Norges Fiskarlags landsstyrevedtak og den økonomiske side av saken som der var framhevet, og at det der var forutsatt et reguleringsbehov som var mindre enn det Fiskeridirektøren hadde lagt opp til.

Utvalget gikk inn for at Fiskeridirektøren burde arbeide videre med saken på basis av den diskusjon som hadde vært i Reguleringsutvalget og ta kontakt med Norges Fiskarlag for drøftelser om opplegget for regulering av kystfiske med konvensjonelle redskaper i 1981.

Reinholdtsen ønsket å drøfte muligheten for å innføre rederikvoter slik at det innenfor samme rederi eller administrasjonsenhet kunne overføres kvoter mellom fartøy. Han viste til at det tidligere var gitt en viss adgang til dette. Det var på bakgrunn av den generelt vanskelige økonomiske situasjon for trålerne av stor betydning at det ble innført en slik adgang igjen. Han fremmet forslag om at det for ferskfisktrålere ble gitt adgang til å etablere rederikvoter innen samme rederi eller administrasjonsenhet fordi disse trålerne er den eneste gruppen som er perioderegulert.

Gundersen mente en burde legge hovedvekten på en reduksjon av trålerflåten i fiske og at rederikvoter kunne være et hensiktsmessig virkemiddel selv om det var enkeltvis som ikke ville kunne dra nytte av en slik ordning.

Leine framhevet at dette forslag innebar en preferering av visse grupper av fiskere. Fiskerne som har ikke fått samme muligheten og det skaper skjevhet og gir fordeler for noen.

Nes støttet Reinholdtsens forslag. Han kunne ikke se så mange uheldige sider ved dette og han var heller ikke redd for konsekvensene av en slik ordning.

Johansen viste til at det var store motsetninger innad i trålernæringen angående dette spørsmål og fordelene ved en slik ordning er avhengig av hvor mange fartøy en har.

Krog sa det var mange argumenter både for og mot. Rederi med bare ett fartøy vil være mindre attraktive for fiskerne enn rederi med flere fartøy. I dagens situasjon var det muligens likevel en fornuftig løsning å tillate en slik overføringsadgang mellom fartøy innen samme rederi.

Rasmussen spurte om det var ønsket om å holde rundfrysetrålerne utenfor denne ordningen.

Reinholdtsen var ikke enig i dette forslag.

Gundersen med tilslutning av Raasch ville også reservere seg på dette punkt.

Leine og Birkeland gikk imot forslaget om adgangen til overføring av kvoter innen samme rederi.

Sætersdal, Johansen, Grønnevet, Mietle og Nes støttet forslaget om rederikvoter og at rundfrysetrålerne skulle holdes utenfor ordningen.

Johansen og Grønnevet framholdt i tillegg at ordningen med rederikvoter bare skulle gjelde for ett år som en prøveperiode.

Gundersen og Raasok i prinsippet om forslaget om
"rederikvoter".

Reinholdtsen framholdt at det som i utgangspunktet
skulle omfatte rundreisevirksomhet.

Sak 33/80. REGULERING AV REKEFISKET.

a) Grønland.

Rasmussen viste til de utsendte saksdokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"Forhandlingene med EF om en avtale for 1981 er ennå ikke avsluttet, og kvotesituasjonen er dermed uavklart. Resultatet av forhandlingsrunden den 10. og 11. desember vil foreligge til møtet.

Det som følger nedenfor er skrevet under følgende forutsetning: Det blir rekekvote ved Grønland i 1981, men kvotens størrelse er ikke fastsatt på det tidspunkt møtet i Reguleringsutvalget holdes.

I 1980 har rekefisket både på vest- og østsiden vært regulert med fartøyskvoter.

På vestsiden ble fartøyskvotene opphevet 15. august, slik at det var fritt fiske på den gjenstående delen av den norske kvoten på 2.500 tonn. Kvoten ble tatt i slutten av august. På østsiden var det først bestemt at fartøyskvotene skulle oppheves 15. september, men denne datoen ble senere endret til 15. oktober. Pr. 25. november gjensto det 534 tonn av kvoten på 2.500 tonn. Fangster tatt av norske fartøy nord for 67°N før 1. juni i år er ikke medregnet.

Det ble utdelt kvote til 26 fartøy. To av disse har ikke deltatt i fisket, og dessuten har et fartøy kun deltatt ved Vest-Grønland. Tallet på deltakende fartøy er altså 24 ved Vest-Grønland og 23 ved Øst-Grønland.

Et av de større fartøyene er allerede solgt til utlandet, og det er mulig at ytterligere tre fartøy går ut av fisket på grunn av salg og kondemnering. Dessuten vil Fiskeridirektøren vurder å utelukke fra kvotetildeling de fartøy som ikke har deltatt i fisket de siste to-tre år. Det skulle derfor ligge an til at antallet fartøy som skal tildeles kvote vil bli redusert, slik at driftsgrunnlaget kan bli noenlunde som i år selv om den norske totalkvoten blir redusert.

Under forutsetning av at totalkvotene på vest- og østsiden ikke blir drastisk redusert, er Fiskeridirektøren innstilt på i hovedsak å gjennomføre det samme reguleringsopplegget som i inneværende år. Realistisk må det likevel regnes som mulig at spesielt kvoten ved Vest-Grønland blir så liten at det må vurderes å endre opplegget fra i år. Forslag til slike alternative reguleringsopplegg er det ikke mulig å utarbeide nå. Fiskeridirektøren ser det derfor som mest hensiktsmessig at utvalget overlater til Fiskeridirektøren i samarbeid med Norges Fiskarlag å tilrå en regulering så snart kvotesituasjonen er avklart. Fiskeridirektøren tar eventuelt sikte på å innkalle til et slikt møte tidligst mulig i januar.

I år var det flere fartøy som gikk til Vest-Grønland for å fiske reker allerede tidlig i januar. Grunnlaget for dette fisket var at EF hadde forlenget gyldigheten for 1979-lisensene ut januar måned, og de norske forskriftene (fastsatt 27. desember 1979) åpnet for et ikke kvoteregulert fiske under forutsetning av at de oppfiskede kvanta kom til fratrekk i de senere fastsatte fartøykvotene. De endelige reguleringsforskriftene som inneholdt fartøykvotene ble fastsatt 23. januar 1980.

Situasjonen i januar 1981 vil trolig være vesentlig forskjellig. Forhandlingene om kvoteavtalen er så vanskelige at det ikke har vært på tale å forlenge gyldigheten av lisensene for å unngå et avbrudd i fisket. Men selv om det blir en avtale om kvote for årsskiftet og lisensspørsmålet blir løst, vil ikke den norske reguleringen kunne være klar før årsskiftet. Med de reduserte kvanta det kan bli tale om for Vest-Grønland, må muligheten for en vesentlig endret reguleringsordning holdes åpen. Fartøyene kan da ikke gå til feltet før ordningen for hele året er klar. Det forutsettes da at det i januar måned kun er aktuelt med fiske på vestsiden.

På denne bakgrunn vil Fiskeridirektøren foreslå: Utvalget tilrås at under forutsetning av en rekekvote ved Grønland, blir fisket stengt fra 1. januar 1981 og inntil videre. Fisket blir åpnet etter at Fiskeridirektøren i samarbeid med Norges Fiskarlag i januar har utarbeidet et reguleringsopplegg for 1981."

Raasok redegjorde for det forslaget til kvoteavtale med EF som det var oppnådd enighet om under det siste forhandlingsmøtet den 11. desember.

Forslaget til avtale inneholdt kvoter til Norge av reker på 1.000 tonn ved Vest-Grønland og 3.000 tonn ved Øst-Grønland. På bakgrunn av EFs manglende etterlevelse av tidlige kvoteavtaler, var det nå en forutsetning fra norsk side at forslaget til kvoteavtale ble vedtatt av EFs ministerråd på det neste møtet i slutten av desember. Det var kjent at Grønlands Landsråd tidligere hadde krevet at det ikke skulle gis rekekvoter til tredjeland i 1981. Av den grunn var det meget usikkert om Danmark ville godta forslaget til kvoteavtale med Norge.

Rasmussen viste til forslaget til tilråding i sakspapirene, og sa at i den nåværende situasjonen var forutsetningene for forslaget ikke endret.

Krog erklærte seg enig, og sa at utvalget vanskelig kunne gjøre noe annet enn å henvise fastsetting av reguleringen til etter at forholdet til EF var avklart.

Det var enstemmighet om følgende tilråding:

Fisket etter reker ved Grønland blir stengt fra 1. januar 1981 og inntil videre. Fisket blir åpnet etter at Fiskeridirektøren i samarbeid med Norges Fiskarlag i januar har utarbeidet et reguleringsopplegg for 1981.

b) Barentshavet.

I saksdokumentene var det gitt følgende redegjørelse:

"Fra begynnelsen av 1980 ble det innført et forbud mot rekefiske i Barentshavet utenfor 12-mils grensen i påvente av fastsetting av en reguleringsordning. (Forskrifter av 28. desember 1979). Ved forskrifter av 24. mars 1980 ble fisket åpnet fra 27. mars kl. 00.00, med forbehold om inkludering av fangstene i eventuelt senere fastsatte fartøykvoter. Den endelige reguleringsordningen ble fastsatt ved forskrifter av 5. mai. Den innebar en stopp i 14 dager i tidsrommet 1. juli - 15. august for alle fartøy over 35 BRT. Det ble også åpnet adgang til stenging av felt for å begrense fisket av undermåls reke eller bifangstene av fisk.

10.juni ble fisket på kvoten på 2.000 tonn i sovjetisk sone åpnet, men fisket i det området kom i gang først i september/oktober.

Pr. 20.oktober var det ifølge fangstoppgever fra Norges Kåfisklag tatt følgende kvantum i Barentshavet og på norskekysten fra Finnmark til og med Nordmøre: (Fangsttallet for "fjerne farvann" inkluderer ikke fangster tatt ved Grønland).

FANGSTOMRÅDE	KVANTUM (TONN)	ANTALL BÅTER
Fjerne farvann	25.806 ⁺⁾	149
Norskekysten og fjerne farvann	1.365	18
Norskekysten	3.272	178
I alt	30.443	345

+) Kvantum inkluderer en del fangster som er tatt i sovjetisk sone; pr. 20.oktober ca. 305 tonn.

I tillegg kommer fangster levert til Sunnmøre og Romsdal Fiskesalslag, hovedsaklig fra Svalbard-området, som kan anslås til ca. 500 tonn.

Pr. 8.desember gjensto det ca. 134 tonn av totalkvoten på 2.000 tonn i sovjetisk sone. 43 fartøy har deltatt i rekefisket i sonen.

Det foreligger ikke nye bestandsvurderinger fra forskerne. Fiskeridirektøren er i utgangspunktet innstilt på at fisket i 1981 skal reguleres etter de samme prinsipper som ble lagt til grunn for 1980. Med den meget uklare situasjon for rekefisket ved Grønland, vil Fiskeridirektøren likevel se det som en fordel om muligheten var åpen for en vurdering av reguleringsopplegget for Barentshavet og ved Grønland i sammenheng. Etter det en kjenner til har det heller ikke tidligere vært drevet havrekefiske i Barentshavet i januar.

På denne bakgrunn vil Fiskeridirektøren foreslå at utvalget tilrår at rekefisket i Barentshavet utenfor 12-mils grensen blir stengt fra årsskiftet og inntil videre. Fiskeridirektøren vil i samarbeid med Norges Fiskerilag tilrå et reguleringsopplegg for Barentshavet etter at situasjonen for fisket ved Grønland er avklart."

Rasmussen viste til saksdokumentene og understreket at det ikke var grunnlag for å fastsette noen totalkvote. Han sa at utvalget også burde ta stilling til om fisket etter reker ved Jan Mayen fortsatt skulle være fritt. På det meste var det fisket 1.500 tonn pr. år i dette området.

Leidulf Grønnevet sa at fisket ved Jan Mayen burde være fritt og etter hans mening var det i alle fall lite sannsynlig at noen ville gå dit i begynnelsen av året.

Hylen sa at forskerne ikke kunne foreslå en TAC for Jan Mayen. Det kunne bare antydes at gytepotensialet ikke burde reduseres med mer enn 1.500 tonn årlig. En grunn til ikke å regulere rekefisket i området er at det ikke blir tatt bifangster av andre fiskeslag.

Fladmark sa at rekefisket i Barentshavet burde åpnes så snart som mulig. Han spurte videre om det ble noen stopp i fisket sommeren 1981 slik som i 1980.

Rasmussen svarte at det ennå ikke var tatt stilling til dette.

Utvalget sluttet seg enstemmig til følgende tilråding:

Rekefisket i Barentshavet utenfor 12-mils grensen blir stengt fra årsskiftet og inntil videre. Fiskeridirektøren i samarbeid med Norges Fiskerilag vil tilrå et reguleringsopplegg for Barentshavet etter at situasjonen for rekefisket ved Grønland er avklart.

Sak 34/80. REGULERING AV FISKE ETTER BRISLING I NORDSJØEN:

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende dokumenter i saken der det var gitt følgende redegjørelse:

"Under forutsetning av at Norge og EF kommer frem til en kvoteavtale for 1981 må en kunne legge til grunn at Norge får tildelt en brislingkvote i EF-sonen i noenlunde samme størrelsesorden som i 1980 (71.000 tonn).

Brislingfisket ble 1. halvår d.å. regulert ved turkvoter på 1.000 hl + 40% av tillatt lastekapasitet inntil 7.000 hl. I høst er fisket blitt gjennomført ved en fartøykvoteordning hvor ovennevnte fordelingsnøkkel ble benyttet. Fartøykvoteordningen ble 4. desember opphevet og erstattet med turkvoter fastsatt til 5.000 hl.

Fra et fordelings- og kontrollsynspunkt er fartøykvoter å foretrekke fremfor turkvoter. I brislingfisket gjelder det samme ut fra en driftsøkonomisk vurdering. Fartøyene kan ved en fartøykvoteordning utnytte sin tillatte lastekapasitet og de fleste kan ta kvoten på 1 tur istedenfor på 2. Fartøykvoter i brislingfisket har også sine ulemper. Erfaring har vist at det er stor differanse mellom antall påmeldte og deltagende fartøy. Beregningen av fartøykvotene tar utgangspunkt i førstnevnte antall og resultatet kan bli en underfordeling. Ved å fastsette siste utseilingsdato får en grunnlag for å refordele kvotene. Hensynet til et konsumfiske i november/desember gjør at utseilingsdatoen må settes til sent på året. Dette minker på den annen side mulighetene til å få tatt totalkvantumet.

Fiskeridirektøren antar etter en samlet vurdering at brislingfisket kommende år bør reguleres ved en fartøykvoteordning.

Regneeksempel, fartøykvoter i brislingfisket 1981.

Anslag totalkvote i EF-sonen:	71.000 tonn
Anslag deltakelse:	125 fartøyer
Fordelingsnøkkel:	1.000 hl + 40% av godkjent lastekapasitet fra 0 - 7.000 hl.

Kvoteksempler (faktoren anvendt til)

<u>Båtstr. (hl)</u>	<u>Fartskvoten (%)</u>	<u>Turkvote (hl)</u> ¹⁾
2.000	3.460	6.920
4.000	4.420	8.840
6.000	5.780	11.560
7.000 og over	6.460	12.920

- 1) Turkvoter etter formel $1.000 \text{ hl} + 40\%$ (turkvote som ble benyttet vinteren 1980).

For å sikre et restkvantum til høsten ble det i tillegg fisket for et fiske på 35.000 tonn. Bakgrunnen var at brislingene fiskes høyt om høsten. Denne kvoten ble overfisket med 15.500 tonn. I høst er det fisket 15.500 tonn brisling i EF-sonen.

Oppfisket kvantum i år er etter dette 66.000 tonn og den opprinnelige 6.000 tonn av den opprinnelige kvote.

Reguleringen av fisket bør legges opp slik at kvotemuligheten for at totalkvoten blir tatt. Dette kan gjøres ved at kvotene for å ta sin kvote om vinteren. Fra forskerhold er det betenkelig ut fra et biologisk synspunkt, men spørsmålet er få og usikre.

Fiskeridirektøren vil på denne bakgrunn foreta en regulering gitt på årsbasis. Dette er i samsvar med forutsetningene til regulering av brislingfisket for 1981.

P.g.a. at fisket foregår i utenlandsk sone og totalkvantumet er beregnet oppfisket.

Åpningsdatoen for fisket foreslås fastsatt til 1. januar.

Krogh mente at i den grad EF åpner adgang til fisket de første månedene i året bør Fiskeridirektøren sørge for mest mulig blir tatt tidlig.

Rasmussen viste til at det var lagt opp en årsløst kvote for hvert fartøy. Da det var en del usikkerhet om hvordan kvotene skulle utdelt, hadde de fleste forsøke å ta sin kvote så tidlig som mulig. Dette var et problem for dette var at en må regne med relativt små kvoter for den enkelte industrien.

Raasok pekte på at ICES har foreslått en innblanding av sild på bare 3%. En slik streng regulering kunne trolig være et problem for en hadde søkt å finne alternative, eventuelt åpne opp for andre arter. Det var påvist store konsentrasjoner av sild.

Leine mente at en slik lav innblandingsprosent vil være et problem i Nordsjøen. Ellers ville han i tilslutning av Barpe foreslå en ordning Fiskeridirektøren hadde foreslått.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om å åpne opp for dette fisket. Det var også enighet om at åpningstiden skulle være fra 5. januar.

Sak 35/80

REGULERING AV FISKET ETTER MAKRELL VEST AV 4° V.L.

Rasmussen viste til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"I 1980 hadde en to ulike ordninger med turkvoter for fiske etter makrell vest av 4° v.l. For ICES' statistikkområde VIa nord for 56° 30' n.br. ble turkvoten fastsatt til 1 000 hl + 40% av fartøyets godkjente lastekapasitet begrenset oppad til 7 000 hl slik at største tillatte turkvote utgjorde 3 800 hl. For ICES' statistikkområde VII d, e, f og h ble turkvoten satt til 3 000 hl + 40% av godkjent lastekapasitet, maksimal turkvote utgjorde da 5 800 hl.

I tillegg kunne det ilandføres inntil 150 tonn til konsum per avtale for slik anvendelse forelå. Salgslagene kunne fastsette mindre turkvoter i medhold av Råfisklovens § 5.

Under forutsetning av at det kommer i stand avtale mellom Norge og at en kommer fram til et kvantum i noenlunde samme størrelsesorden som inneværende år, antas det at norsk makrellfiske vest av 4° v.l. vil kunne pågå fra årets begynnelse fra 1981.

Fiskeridirektøren er av den oppfatning at mest mulig av det kvantum som tas i statistikkområde VIa (ved Rohna) bør anvendes til konsum. Det bør etableres turkvoter i størrelsesorden 150 - 250 tonn. Salgslaget kan fastsette mindre turkvoter dersom avtaksforholdene nødvendiggjør det.

For å sikre mest mulig tilgang, som foreslås der fisket ved Rohna åpnes først og at det senere blir en viss tilgang på andre fiskefelt fisket, og under forutsetning av et totalkvantum ikke større enn 12 000 tonn vurderer åpning av fisket i Kanalområdet for å sikre dette.

For statistikkområde VII del 1, 2 og 3 (Kanalområdet) innføres det i så fall etablert en turkvote på ca. 5 000 tonn, dvs. 4% av godkjent lastekapasitet inntil 7 000 tonn.

Leine var av den oppfatning at det burde avsettes et konsumentkonsum for fisket ved Rohna. Han foreslo avsatt 5 000 tonn og at 12 000 tonn kunne tas i Kanalen. For å holde kontroll med hvor mange tonn som deltar på de to feltene burde det etableres en registreringssertifikat.

Birkeland var enig med Leines forslag. La burde i tillegg øvrere kvanta fra det ene feltet til det andre etter behov. Hovedproblemet er at totalkvantumet ble nådd. Han trodde det var mange som ville satse på fisket i Kanalen, bl.a. fordi denne makrellen i alle fall i fjor var relativt godt latt og det var nokså god tilgjengelighet.

Holm pekte på at hovedproblemet for Fiskeridirektøren var å kunne føre kontroll med når totalkvantumet var tatt. Erfaring viser at totalkvantumet er størst for fisket i Kanalen. Han pekte videre på at et eventuelt av et eventuelt avsatt kvantum i Kanalen selvsagt måtte komme til fratrekk i det avsatte kvantum ved Rohna.

Utvalget sluttet seg til Leines forslag om å avsette 5 000 tonn til konsumfiske

i ICES' statistikkområde Våg nord for $56^{\circ} 30'$ N. (ved Rohna) og 12 000 tonn
til fiske i statistikkområde Våg, e. f. omr. 12000. Utvalget
enig om at det bør kunne foretas overføringer av kvantum fra område 12000
Turkvoten for fisket ved Rohna ble foreslått satt til 12 000 tonn
i Kanalen til 200 + 40% av gjennomsnittlig fiskekapasitet her til
7 000 hl slik at største tillatte turkvote ble 5 800 hl

Åpningsdato ble foreslått satt til 5. januar.

Sak 36/80 Eventuelt.

a)

Rasmussen tok under denne saken først opp spørsmålet som var blitt reist fra flere hold om dumping av han-lodde i forbindelse med lodderognproduksjon. Han viste til at deler av dette spørsmålet var blitt nevnt i tidligere møter i Reguleringsutvalget og det var da vist til at en ved enkle midler, f.eks. leie en lastebåt til å føre hanlodda, kunne redusere dette problemet betydelig.

Leine viste til at Fiskebåtrederne Forbund hadde tatt dette spørsmålet opp tidligere og at det var avholdt møte med Fiskeridirektøren der dette var drøftet.

Rasmussen mente det beste var å etablere et forbud mot å kaste lodde på havet. En må imidlertid være oppmerksom på at det er mange som er av en annen oppfatning da det hevdes at slikt forbud faktisk fører til hindring av loddefisket.

Foss var av den oppfatning at Fottildfiskernes Salgslag måtte kunne trekke fra i kvoten dersom det kunne beregnes hvor mye som ble dumpet. Han ville imidlertid reservere seg når det gjaldt etablering av forbud mot dumping av lodde før en hadde fått klarlagt hjemmelsgrunnlaget.

b)

Rasmussen tok også opp spørsmålet om å gi ringnotfartøy fra Nord-Norge en viss kompensasjon for at de ikke kunne delta i fisket i Nordsjøen. Eksempelvis var det nevnt at disse fartøyer burde få 10% høyere loddevote enn andre. Det var ikke klarlagt hvor mange fartøyer det her dreier seg om, men tall som 15-20 var nevnt. Han opplyste at han var villig til å diskutere eventuell kompensasjonsordning, men en forutsetning var da at de fartøyer det gjelder, da ikke skal kunne delta i fisket etter makrell og brisling i Nordsjøen.

Leine viste til at Notfiskarsamskipnaden og Fiskebåtrederne Forbund hadde hatt et felles styremøte for å drøfte denne saken, Etter hans syn

var dette et håpløst problem, f.eks. hvor skal man trekke den geografiske grense, hvilke båttyper det gjelder osv. og eventuelt kompensasjon osv.

Krog viste til at Grønnevot-utvalget hadde foreslått at fiskeri med makrellfiske i Nordsjøen skulle utelukke deltakelse i loddefiske ved Jan Mayen og i Barentshavet. Dette blant annet fordi hørslingfiske var et mer usikkert fiske. Ellers opplyste han at disse spørsmålene hadde vært diskutert i flere distriktsråd og det synes å være en stemning for et slikt opplegg.

Holm spurte om det medførte riktighet den forståelsen han hadde at det egentlig er to kategorier fartøy det gjelder. Han forsto at årskvoteordningen kunne gi problemer for enkelte. Disse var selvsagt lite interessert i å gå i Nordsjøen en tur, for så å ligge å vente lengre tid igjen før de slapp ut igjen på neste. Det som han var interessert i å få vite var om en eventuell kompensasjonsordning også skulle omfatte fartøy som bare kan drive lodde. Det var i så fall mer betenkelig og hvordan skal man da trekke grensen.

Rasmussen ville avvente et utspill fra de grupper og organisasjoner som er berørt av disse problemene. Når det foreligger konkrete forslag fra disse vil Fiskeridirektøren vurdere å framlegge forslag til eventuelle løsninger.

Krog viste til at den foreslåtte regulering for å slingfiske i Nordsjøen basert på årskvoter tross alt har rettet noe på de te og er synes være på rett veg.